

CATALOG 2020

CĂRȚI , PENTRU COPII

AUTORI ȘI ILUSTRATORI ROMÂNI

ARTHUR

miniGRAFIC

VLAD ȘI CARTEA CU GENIUS, ALBUME ILUSTRATE, 0–7 ANI

Autori clasici, ilustratori contemporani

10 căței. 10 mâțe și alte versuri de abecedar – Tudor Arghezi, Maria Brudașcă / **9**

Serie de autor Gellu Naum

Cartea cu Apolodor – ilustrații de Dan Ungureanu / **13**

Cel mai mare Gulliver – ilustrații de Irina Dobrescu / **19**

Serie de autor Marin Sorescu

Unde fugim de-acasă? – ilustrații de Ágnes Keszeg / **25**

Se mută ciroul înapoi – ilustrații de Ileana Surducan / **29**

Autori și ilustratori contemporani

Anatol și Gregor la aeroport – Lavinia Braniște, Oana Ispir / **33**

Alfred, un monstru mult prea simplu – Corina Dascălu / **37**

Lupul jucător de poker – Irina Dobrescu / **41**

Improvești cu lucruri mici, hazlii, firești – Laura Grünberg, Bilyana Velikova / **47**

Băiețelul care se putea mușca de nas – Alex Moldovan, Irina Georgescu / **53**

Arik – Ioana Nicolaie, Walter Riess / **59**

Plufii – Raluca Poenaru, Diana Barbu / **63**

ARTHUR

BELETRISTICĂ, 8–14 ANI

Istoria lui Răzvan – Horia Corcheș, Alexandru Ciubotariu / **73**

Cei trei măgăruși și cartea fermecată – Gabriel H. Decuble / **77**

Olguța și un bunic de milioane – Alex Moldovan, József Vass / **81**

Fram, ursul polar – Cezar Petrescu, Dan Ungureanu / **85**

Mi-a rămas dulapul mic – Simona Sava, Roma Gavrilă / **89**

Toate pânzele sus! – Radu Tudoran, Mircea Pop / **93**

Domnul Papuzek – Cornel Vlaiconi, Irina Motroc / **97**

Seria Detectivii aerieni – Ana Rotea

Dosarul mascotelor Patata / **101**

Seria Pericol – Raluca Poenaru

Pericol / **105**

Pericol la petrecere / **109**

Serie de autor Florin Bican

Reciclopedia de povești cu rimă și fără tâlc – ilustrații de Matei Branea / **113**

Și v-am spus povestea așa / **117**

Tropice tâmpe / **121**

Cartea albă cu Apolodor sau Apolododecameronul / **125**

Serie de autor Lavinia Braniște

Seria Rostogol – ilustrații de Andrei Măceșanu / **131**

Duminică și alte povestiri cu Iosifel – ilustrații de Oana Ispir / **137**

Serie de autor Ioana Nicolaie

Ferbonia – ilustrații de Anca Smărăndache / **141**

Vertijia – ilustrații de Anca Smărăndache / **145**

Spionul Kme – ilustrații de Sidonia Călin / **151**

Serie de autor Alis Popa

Aventurile piratului Ket / **155**

Secretele gunoaielor / **159**

Serie de autor Adina Popescu

8 povestiri de pe Calea Moșilor – ilustrații de Bilyana Velikova / **163**

O istorie secretă a Țării Vampirilor. Cartea Pricoliciului – ilustrații de Amalia Dulhan / **167**

O istorie secretă a Țării Vampirilor. Cartea fetei-vampir – ilustrații de Alex Horghidan / **171**

Serie de autor Adina Rosetti

Povestea kendamei pierdute – ilustrații de Irina Dobrescu / **175**

Cronicile domnișoarei Poimăine. Vremea vrăjitoarei Niciodată – ilustrații de Oana Ispir / **179**

Serie de autor Matei Vișniec

Omul de zăpadă care voia să întâlnească soarele – ilustrații de Andra Bădulescu / **183**

Extraterestrul care își dorea ca amintire o pijama – ilustrații de Andra Bădulescu / **187**

Antologii

Mică istorie a unui secol mare – coord. Monica Onojescu / **191**

Colecția Cărțile mele – coord. Florentina Sâmișăian și Liviu Papadima / **197**

Colecția Cărțile mele. Juniorii – coord. Florentina Sâmișăian și Liviu Papadima / **199**

Minigrafic

Vacanța lui Nor – Ileana și Maria Surducan / **201**

Cele douăsprezece prințese dansatoare – Maria Surducan / **205**

VLAD ȘI CARTEA CU GENIUS ALBUME ILUSTRATE

0-7 ANI

Autori clasici, ilustratori contemporani

10 căței. 10 mâțe și alte versuri de abecedar – Tudor Arghezi, Maria Brudașcă

Serie de autor Gellu Naum

Cartea cu Apolodor – ilustrații de Dan Ungureanu

Cel mai mare Gulliver – ilustrații de Irina Dobrescu

Serie de autor Marin Sorescu

Unde fugim de-acasă? – ilustrații de Ágnes Keszeg

Se mută ciroul înapoi – ilustrații de Ileana Surducan

Autori și ilustratori contemporani

Anatol și Gregor la aeroport – Lavinia Braniște, Oana Ispir

Alfred, un monstru mult prea simplu – Corina Dascălu

Lupul jucător de poker – Irina Dobrescu

Improvești cu lucruri mici, hazlii, firești – Laura Grünberg, Bilyana Velikova

Băiețelul care se putea mușca de nas – Alex Moldovan, Irina Georgescu

Arik – Ioana Nicolaie, Walter Riess

Plufii – Raluca Poenaru, Diana Barbu

Tudor Arghezi (1880–1967) este cunoscut pentru scrierile sale în teatru, proză, poezie și pamflete, dar și pentru titlurile care se adresează copiilor. La 16 ani debutează în revista *Liga Ortodoxă*. Abandonează studiile și începe să lucreze într-o fabrică. În 1905 pleacă într-o călătorie prin străinătate care îl va ajuta în desăvârșirea carierei de scriitor. La Editura Arthur a apărut și volumul *Cartea cu jucării* (2013).

Maria Brudașcă s-a născut în 1989. A studiat la Universitatea de Artă și Design din Cluj. Crede că ilustrația de carte e o poveste în sine, iar ilustratorul „ar trebui să le înfățișeze copiilor o lume, să-i invite să o privească pe gaura cheii, iar restul să descopere singuri, ajutați de imaginația lor incredibilă”.

10 CĂȚEI. 10 MÂȚE ȘI ALTE VERSURI DE ABECEDAR

Text: **Tudor Arghezi**

Ilustrații: **Maria Brudașcă**

Cu reproducerea desenelor originale ale Mitzurei Arghezi

Ediție îngrijită de Roxana Jeler

cartonată • 220 x 160 mm • 86 de pagini • 2014

Cuvinte-cheie: versuri, ghicitori, animale, numere, litere, alfabet, sporturi, fantezie

5 ani +

Pentru că nu prea-i plăceau cărțile de citire de pe vremea lui, Arghezi a vrut să scrie el însuși un Abecedar care să fie pe placul micuților. Și uite așa, de fiecare dată când era într-o dispoziție jucăușă, mai adăuga o poezie în colecția de versuri de abecedar. Sunt poezii scurte și sprințare, parcă inspirate din numărătorile, ghicitorile și formulele ritmate pe care le spun copiii în jocurile lor. Tocmai de asta sunt ușor de reținut și parcă-ți vine să le tot repeți:

„Puiul mătii-ntâia oară
Vede fluturii că zboară.
Vino-ți, mățule, în fire,
Lucruri multe-or să te mire.”

Zece mâțe-au fost poftite
La un ceai, pe negândite.
Dar de teamă să nu plouă,
Poate și de altă frică,
Stă la ușă cea mai mică
Și-au plecat de-acasă 9.

Nouă mîne-ascultă-aici
Un concert pentru pisici.
Una sforăie pe nas
Și acuma doarme dusă
Și din toată ceata spusă
Mîne 8 au mai rămas.

Gellu Naum (1915–2001) a fost unul dintre cei mai de seamă reprezentanți ai suprarealismului. A studiat filozofia la București și la Paris. A fost prieten cu alți reprezentanți de seamă ai avangardei, cum ar fi Victor Brauner sau Gherasim Luca. În timpul comunismului, a scris o vreme cărți pentru copii și a făcut traduceri.

Dan Ungureanu este un tânăr artist român. În 2013 a făcut un master în ilustrație de carte pentru copii la Cambridge School of Art, unde a câpătat încrederea să pună pe hârtie propriile povești. A creat mai multe cărți frumoase, iar una dintre ele a fost publicată la Andersen Press (*Nara and the Island*, 2016 – volum apărut în 2018, la editura Vlad și Cartea cu Genius, cu titlul *Nara și insula*).

CARTEA CU APOLODOR

Text: **Gellu Naum**

Ilustrații: **Dan Ungureanu**

cartonată • 210 x 235 mm • 80 de pagini • 2016

Cuvinte-cheie: versuri, animale, aventură, călătorie, prietenie, nostalgie, umor, imaginație

5 ani +

Mistuit de dor, pinguinul Apolodor își ia rămas-bun de la prieteni și o pornește spre Polul Sud, sperând că-și va găsi liniștea alături de frații lui din Labrador. Cămila Suzi, iepurele Buză-Lată și pisiul Tiț încearcă să-l oprească, dar în zadar: dorul lui de depărtări e mai puternic decât orice și nicio rugămintă, oricât de fierbinte, nu topește dorința lui de a vedea ghețurile nesfârșite de la capătul Pământului.

1

La circ, în Târgul Moșilor,
Pe gheața unui răcitor,
Trăia voios și zâmbitor
Un pinguin din Labrador.

– Cum se numea? – Apolodor.
– Și ce făcea? – Cânta la cor.
Deci, nu era nici scamator,
Nici acrobat, nici dansator;
Făcea și el ce-i mai ușor:
Cânta la cor. (Era tenor.)

Grăsuț, curat, atrăgător
În fracul lui strălucitor,
Așa era Apolodor...

Dar într-o zi, Apolodor,
Spre deznădejdea tuturor,
A spus așa: – Sunt foarte trist!
Îmi place viața de corist,
Dar ce să fac? Mi-e dor, mi-e dor
De frații mei din Labrador...
O, de-aș putea un ceas măcar
Să stau cu ei pe un ghețar!...

Apoi a plâns Apolodor...

Când l-a văzut pisiul Tiț
Plângând cu hohot și sughit
l-a spus: – Prietene, aș da
Mustața și codița mea,
Aș da o litră de caimac,
Aș da orice să te împac.
Zău, nu mai plânge! Te implor...

Dar el plângea: – Mi-e dor, mi-e dor
De frații mei din Labrador!...

Și-au încercat să-l mai împace
Ariciul, dăruindu-i ace,
Și ursul, cu un pumn de mure
Atunci culese din pădure,
Și iepurele Buză-Lată
Cu fructe dulci și cu salată
(Colegi de-ai lui Apolodor,
Maeștri-cântăreți la cor).

Cămila Suzi, cea mai tristă,
Ofta cu fața în batistă,
Ea îi fusese ca o mamă:

Îl învățase prima gamă.
Dar el plângea: – Mi-e dor, mi-e dor
De frații mei din Labrador!...

Irina Dobrescu a absolvit Universitatea Națională de Arte, secția Grafică, în 2003, și este membru fondator al Clubului Ilustratorilor din România. A ilustrat numeroase cărți pentru copii: *Care-i faza cu titlul?*, *Ce poți face cu două cuvinte*, *Ziua în care a fugit somnul*, *Pulbere de stele*, *Povestea kendamei pierdute* etc. În 2014 a câștigat Trofeul Arthur cu *Lupul jucător de poker*, carte scrisă și ilustrată de ea.

CEL MAI MARE GULLIVER

Text: **Gellu Naum**

Ilustrații: **Irina Dobrescu**

Cuvânt-înainte de Dan Stanciu

cartonată • 165 x 225 mm • 72 de pagini • 2013

Cuvinte-cheie: versuri, băiat, cangur, scamatorie, nemulțumire, nesăbuiță, fantezie, vis

5 ani +

„Matei, eroul lui Gellu Naum, e un puști ca tine, care ar vrea să crească. Dar cine n-ar dori «să aibă pasul mare, ca să umble mai puțin»? Și cine n-ar vrea să fie «înalt cât o casă cu nouă etaje»? Întrucât rostul poveștilor e acela de a deschide o fereastră către ieșirea din comun, în povestea pe care o vei citi se petrece un miracol măsurabil: eroului i se împlinește dorința ca prin farmec, și crește, și tot crește până când nimeni nu-i mai ajunge la nas, oricâte prăjini ar folosi și indiferent ce dimensiuni ar avea ele. Nu spun mai mult, numai atât adaug: un rol decisiv în creșterea lui Matei îi revine unui cangur-scamator minuscul. Astea fiind zise, ar trebui să recunoști cinstit că arzi de nerăbdare să vezi ce s-a-ntâmplat și cum.”

Dan Stanciu

Oamenii i-au spus:

– Tu, da, ajungi, dar noi, nu; și de-asta vrem să ne ajuți,
că ești voinic. Iar noi îți vom da de mâncare...

Matei le-a răspuns:

– Ce-mi pasă mie? Parcă am
nevoie de mâncarea voastră?
Mie îmi dă mămica să mănânc.

Și, la urma urmei, nici nu e bine să faceți pod,
fiindcă, dacă treceți dincolo, o să vreți să treceți
înapoi, și o să mai faceți un pod, și iar dincolo, și iar
un pod, și tot așa...

Degeaba au stăruit oamenii. Matei
i-a mai privit de sus,
a râs puțin de ei,
apoi s-a dus, s-a dus...

A mai mers el așa, cam vreun sfert de ceas...

Și tot creștea zăduful
la fiecare pas:
î se uscaseră gura,
parcă-l frigea spinarea,
îl toropea căldura,
îl năpădea sudoarea

și-n arșița cumplită
degeaba căuta
vreo umbră, potrivită
pentru Mărima Sa...

Vai, ce putea să facă
sărmanul Gulliver?
S-a chinuit oleacă,
apoi s-a-ntins spre cer,

a ridicat o mână,
a prins cu ea un nor,
l-a tras spre el, cu grijă,
l-a scuturat, ușor...

Nădăjduia să scurgă,
din nor, măcar un strop,
dar s-au pornit să curgă
șuvoaie de potop.

Ce bucurie pe Matei!
Sărea într-un picior,
râdea în gura mare,
turnând apă din nor
ca dintr-o stropitoare...

Marin Sorescu (1936–1996) a fost poet, dramaturg, prozator, eseist și traducător. Textele sale au fost traduse în peste 20 de limbi. De asemenea, este cunoscut și pentru preocupările sale pentru pictură, având de-a lungul timpului numeroase expoziții în țară și străinătate.

Ágnes Keszeg a făcut studii de design, iar apoi a început să ilustreze cărți pentru copii (prima carte a apărut în 2006, și de atunci numărul lor a trecut de 20). În prezent Ágnes face ilustrație de modă, ilustrează cărți pentru copii, realizează păpuși din porțelan și imprimeuri pentru eșarfe de mătase.

UNDE FUGIM DE-ACASĂ?

Text: **Marin Sorescu**

Ilustrații: **Ágnes Keszeg**

Cuvânt-înainte de Liviu Papadima

cartonată • 165 x 225 mm • 128 de pagini • 2014

Cuvinte-cheie: animale, păsări, circ, grădină zoologică, fantezie, imaginație, joc

7 ani +

„Aproape teatru, aproape poeme, aproape povești». Altfel spus, oarecum scamatorie, oarecum farmec și oarecum minune. Și, mai ales, APROAPE.

Cum să nu-ți vină cheful de fugit de-acasă, când totul e atât de APROAPE? Și ai o călăuză așa de grozavă, pricepută la tot soiul de scamatorii – cu cuvinte, cu lumi, cu vise... Un ghid care știe să farmece distanțele într-o clipită și să tragă puținel de colțul perdelei, cât să se vadă minunea ascunsă în lucrurile cele posace din lumea noastră de zi cu zi.”

Liviu Papadima

MAREA, O APĂ FOLOSITOARE

Marea este și pentru cei mici, nu numai pentru părinți și bunici. Și la urma urmei, ei nici nu știu să se joace ca voi pe plajă, în nisip, în fel și chip, făcând palate în care, pe furiș, intră scoicile prin acoperiș. Părinții toată ziua ar vrea să vă culce. Să vă spun un secret: ei au venit la mare numai ca să vă încurce. Așa le merge gura: „Ce faci?” „Unde te duci?” „Stai aici!” Mai rău ca la buncii care s-au făcut mici. Dar acum ați venit cu mine și eu, știți, nu fac scandal. O să vă explic marea, val cu val.

Marea este o apă folositoare. Ea se întinde de aici și până în zare.

Se întinde și mai departe, firește, dar marea aia nu se vede și nu ne privește. Vapoarele alunecă pe apă: fâș, fâș, ca la un fel de săniuș. Dar mai bine dacă privești, vezi că alunecă pe pești. Peștii sunt aici mulți ca iarba. Și cresc singuri, cum îmi crește mie barba. Unii dansează, alții au pene de papagal și cântă pe lângă Insula de Coral. Prin alte ape, rechinii umblă la ei cu ferăstraie și, dacă te prind, te taie. Unde este apa mai adâncă înotă niște pești urâți, atât de urâți, că nici ei între ei nu se mănâncă. Porcul de mare rămă algele pe lângă maluri, de se fac deasupra valuri. Foca este aproape cât luna. N-am o undiță la-ndemână, că acum aș prinde una. Dar mai bine hai să ne urcăm în barca asta pe care o leagănă valul și să privim Malul. Știți din povești că mărilă toate au pe fundul lor numai palate. Oamenii au scos cu niște frânghii palatele din mare, să mai stea și pe pământ în soare. Priviți aceste castele, cum curge sarea pe ele... Și încă nu ați văzut totul. Cel mai frumos e portul. În port marea scapă printre pescăruși, ca printr-o plasă. Aici sunt fel de fel de vapoare, cum avem și noi pe-acasă. Se suie oamenii în ele, își aprind țigarea și se joacă de-a depărtarea. Farul acesta - ce înaltă-i e talia! - se vede în toată lumea, până la Mangalia.

Când marea are vreun necaz în familie, fulgeră și tună. Asta se cheamă „sezon de furtună”. Atunci pe plajă nu mai stai, sugând dintr-o rază ultravioletă, ca dintr-un pai. Furtuna trece repede, apare soarele și noi alergăm către plajă de ne sfârâie picioarele. Ieșim de prin case și de sub pălării, ca melcii din cochilii. Dar să știți, copii: ce e prea mult strică în viață, cum scrie și pe borcanul de dulceăță.

Ileana Surducu este cunoscută în țară și peste hotare ca ilustrator, autor de bandă desenată și artist plastic. Îi place să spună povești în care realitatea și imaginarul creează o nouă lume și consideră că arta este ca un joc în care umorul este indispensabil: „Până la urmă, oamenii trebuie să capete curajul de a nu se mai lua atât de în serios.”

Pasiunea pentru desen o împărtășește și sora ei, Maria; numele lor apare pe benzi desenate, romane grafice și antologii de bandă desenată. Împreună, au publicat, în colecția Minigrafic, banda desenată *Vacanța lui Nor*.

SE MUTĂ CIRCUL ÎNAPOI

Antologie de poezii pentru copii

Text: **Marin Sorescu**

Ilustrații: **Ileana Surducan**

Ediție îngrijită de Roxana Jeler

cartonată • 165 x 225 mm • 96 pagini • 2016

Cuvinte-cheie: versuri, animale, păsări, insecte, plante, umor, jocuri de cuvinte, fantezie

5 ani +

Am ales pentru voi cele mai frumoase versuri pentru copii scrise de Marin Sorescu. Versuri jucăușe, cu un umor nebun, delicate și pline de înțelesuri. Voi o să râdeți de întâmplările pline de haz și de jocurile de cuvinte, iar cei mai mari vor râde și ei, dar vor și cădea un pic pe gânduri, pentru că, la o adică, versurile astea ștregare sunt niște mici poeme filozofice.

LA O ADICĂ

La o adică, la două adici
De ce sunt atâtea furnici?

Ce dacă-s mici!

La o adică
Se fac prea multe și ne e frică.

Îți dau prin păr, în sân, pe limbă
Și se tot plimbă, că se cam plimbă.

Și te furnică, zicând: „Pe-aici,
E musai, nene, să te furnici”.

HOȚUL PRINS

O spargere aseară:
Un vierme într-o pară
Voia să intre, dracul,
Și folosea șperaclul.

Dar vrabia, dormind,
Aude scârțâind.
Ia pe borfaș în gheară
Și îl predă la gară.

Lavinia Braniște s-a născut în 1983 la Brăila, unde, după lungi peregrinări prin alte locuri, a ajuns să locuiască și în prezent. Scrie poezii, proză scurtă, romane și literatură pentru copii.

„Bunicul meu era foarte pasionat de șah și-i plăcea atât de mult să joace cu noi, nepoții, încât uneori ne lăsa să câștigăm, ca să nu abandonăm obiceiul de a juca împreună. Era un ritual de duminică. Ținea șahul mare și zăgănitor sus, pe șifonier, și aveam voie să pun scaunul să mă urc să-l iau doar sub atenta lui supraveghere. Șahul mare și zăgănitor stă acum sub un pat dintr-o cameră nelocuită. Bunicul și-a dorit mult ca eu să scriu cândva o carte despre copilăria lui, cu el alături.”

Oana Ispir este artist freelancer, ilustrează cărți pentru copii, creează jucării și tot felul de povești. A studiat grafica la Liceul de Arte „Sigismund Toduță” din Deva și la Universitatea Națională de Arte din București.

ANATOL ȘI GREGOR LA AEROPORT

Text: **Lavinia Braniște**

Ilustrații: **Oana Ispir**

cartonată • 240 x 270 mm • 40 de pagini • 2019

Cuvinte-cheie: elefant, șah, avion, călătorie, teamă, aventură, familie, frați

4 ani +

Așa mic cum e, elefanțelul Anatol e mare campion la șah. Părinții și frățiorul Gregor sunt tare mândri de el, și când vine vorba să participe la un concurs important, se hotărăsc să meargă toți, cu mic, cu mare. Dar peripețiile se țin lanț: pe Anatol îl sperie călătoria cu avionul, în aeroport e o debandadă totală, tatăl elefant abia încape prin scannerul de securitate, Gregor se smiorcăie că nu mai are suc și, colac peste pupăză, cei mici tot cer la baie. Unde mai pui că, în zbenguiala lui, Gregor se mai și pierde de familie.

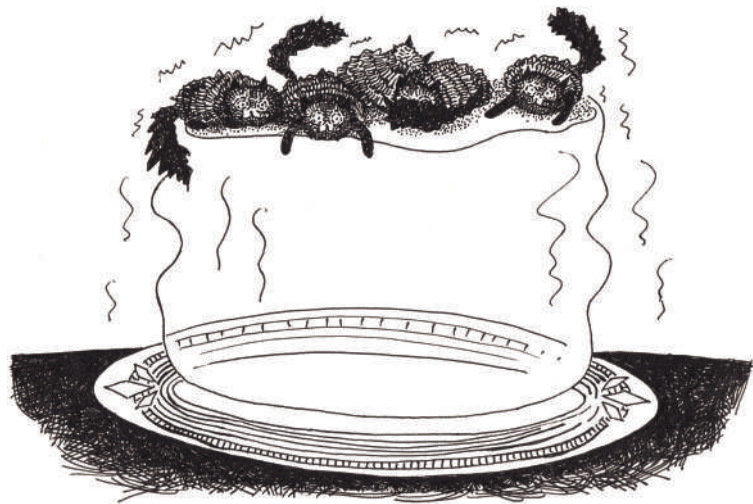

Anatol are emoții. Nu pentru concurs, ci pentru că e prima dată în viața lui când zboară cu avionul. Întârzie să iasă din baie, unde se spală pe dinți și nu mai termină, așa că mama îl strigă:
– Hai, Anatol, că pierdem avionul!

Mama l-a dat pe Anatol la șah pentru că învățătoarea i-a spus că șahul îi ajută pe copii să gândească în avans. Și să fie mai atenți când trec strada. Cine s-ar fi gândit că micuțul o să ajungă atât de departe?

Corina Dascălu s-a născut la Ploiești în 1989. Primele ei desene, făcute cu bucăți de cărămidă în curtea casei în care a copilărit semănau cu niște pisici mângălite. Când a crescut a continuat să deseneze, dar fără să urmeze cursuri. Credea că o să se dedice cu totul poeziei, până când a descoperit *Regele tuturor sălbăticiunilor* de Maurice Sendak.

„Sunt privită ciudat când cineva mă întreabă care e cartea mea preferată și răspunsul e titlul unei cărți pentru copii. Uneori las impresia că nu citesc prea mult, ceea ce mă amuză foarte tare. Adevărul e că mă simt mult mai aproape de Maurice Sendak, de Edward Gorey sau de Dr. Seuss (autori descoperiți la maturitate) decât de numele grele ale literaturii. Poate pentru că mereu va exista înăuntrul meu o fetiță neîmblânzită într-un costum de lup, gata să semene haos când are chef.”

ALFRED, UN MONSTRU MULT PEA SIMPLU

Text și ilustrații: **Corina Dascălu**

cartonată • 200 x 210 mm • 40 de pagini • 2018

Cuvinte-cheie: monstru, pisici, zăpadă, bufnițe, nemulțumire, tristețe, emoții

5 ani +

Trofeul Arthur, ediția a V-a – Premiul pentru secțiunea 0–7 ani

Povestea lui Alfred este simplă: fără aventuri prin furtuni neașteptate, răpunerii de balaori ori salvări cavalierești de prințese, fără inamici vicleni cu superputeri. Alfred nici n-a auzit niciodată de lucrurile astea. Lui îi tulbură viața un singur gând: că nu e la fel ca monștrii din jurul lui.

EL E ALFRED.

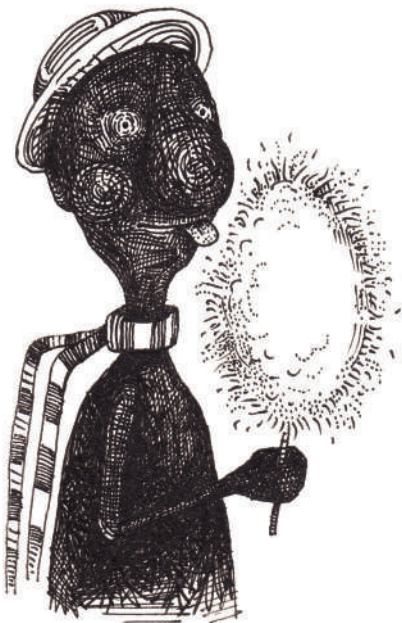
Alfred e un monstru simplu și-i e rușine de asta. Nu are talente cum au ceilalți monștri.

Nu știe să sufle un balon în alt balon, în alt balon.

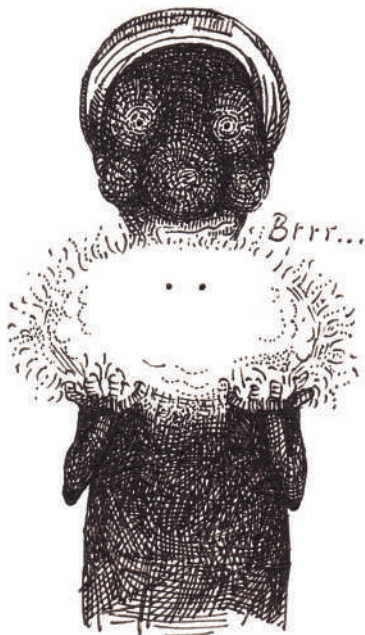

Sau să dreseze animale din baloane. Nu știe nici măcar să mestece gumă de mestecat. Nu știe să cânte la trompettenguitarenspiel. Nu știe nici măcar să fluiere. Și nici să sară coarda, cum fac puricii domnului Griffin. Îi plac doar trei lucruri: jeleurile uriașe, mâțele mici care torc și un lucru de care doar a auzit, numit „zăpadă”, care ar trebui să fie alb, pufos și rece.

El și l-a imaginat așa:

sau așa:

Irina Dobrescu a absolvit Universitatea Națională de Arte, secția Grafică, în 2003, și este membru fondator al Clubului Ilustratorilor din România. A ilustrat numeroase cărți pentru copii: *Care-i faza cu cititul?*, *Ce poți face cu două cuvinte*, *Cui i-e frică de computer?*, *Ziua în care a fugit somnul*, *Vrăjitoarea Yoli Zoli*, *Pulbere de stele*, *Povestea kendalei pierdute* etc. În 2014 a ilustrat o carte scrisă de Frații Grimm, *König Drosselbart* (*Regele Cioc de Sturz*), publicată la editura NordSüd din Elveția. A participat la numeroase expoziții, ateliere și evenimente artistice în țară și străinătate. În 2014 a câștigat Trofeul Arthur cu *Lupul jucător de poker*, carte scrisă și ilustrată de ea.

LUPUL JUCĂTOR DE POKER

Text și ilustrații: **Irina Dobrescu**

cartonată • 235 x 270 mm • 72 de pagini • 2017

Cuvinte-cheie: lup, fetiță, bunică, tandrețe, simțul dreptății, înșelătorie, joc, imaginație, umor

5 ani +

Carte câștigătoare a Trofeului Arthur, ediția a III-a

Antonia locuiește cu bunica ei într-o casă mititică, pe o stradă din București. Vecinul lor, Gică Mielușeanu, are o casă mare, cu grădină și pitici. Ei, și domnul Mielușeanu ar fi trăit liniștit, dacă micuței Antonia nu i-ar fi plăcut să facă din când în când pe detectivul. Situația ia o întorsătură periculoasă când vecinul află de preocupările micuței, dar un lucru e sigur: cât ai fi de lup nu e bine să te pui cu o fetiță deșteaptă și cu bunica ei care s-ar putea să nu fie chiar o bunicuță obișnuită.

PROLOG

– Buni, să vezi, cred că domnul Mielușeanu e de fapt un lup! zise Antonia de pe pervaz, unde făcea pe detectivul într-o capricioasă zi de aprilie.

– Ei, nu zău, veni, diplomat, răspunsul de deasupra oalei în care fierbea niște orez cu lapte.

– Ies mereu de la ei oameni cu nasul mare.

– Aha! făcu bunica pe tonul potrivit și aplică fierul de călcat pe rochița verde.

– Lupii au nasul mare.

– Păi sigur!

„Din păcate, nu numai ei”, gândi doamna Sandu, aruncând o privire fugară înspre oglindă.

– Și mai e și chestia cu urechile ascuțite de sub pălărie.

– Ooo, ascuțite! exclamă bunica.

– Eu cred că e de fapt un lup care se deghizează, adăugă fetița.

Pe divan trona o pernă mare brodată cu o caracatiță zâmbitoare și creață purtând în tentacule: o cratiță, un fier de călcat, o lingură, o mătură, o foarfecă. Un goblen pe perete închipuia o vrăjitoare pictând la șevalet un iepure.

– Ce-ar fi să desenezi toată povestea pe materialul roz cu danteluță? propuse avangardista bunicuță. O să-l brodez cu ață aurie de la doamna Botez, adăugă ea.

Peste opt zile, în curtea mică de pe strada Pretorienii, o față de masă roz cu o broderie aurie, bizară, flutura în vânt agățată în cârlige mov.

1

A fost odată un lup. Cât se poate de neatrăgător, ca toți lupii, cu o blană aspră și tocită pe ici, pe colo, de la o boală de piele. Cu o coadă noduroasă și o voce dogită, ochi mici și urduroși și, pe deasupra, și cu un caracter urât. Nimeni nu se prea înnebunea după el și poate că nici noi n-am fi stat prea mult de vorbă despre el, dacă...

– dacă lupul n-ar fi avut o ladă...

– și dacă lupul n-ar fi avut un nas – cel mai bun nas din București, ba poate chiar din toată lumea.

2

Ei bine, lupul moștenise din moși-strămoși o ladă. Un cufăr mare plin de pălării, peruci, dinți falși, de la generații de lupi care trăiseră din deghizări și înșelătorii. Acolo se găsea chiar și boneta bunicii Scufiței Roșii, vestita pilă de ascuțit dinții și subțiat vocea, șorțul caprei cu trei iezi, blănițe de oaie și alte asemenea relicve care ar fi sporit mândria oricărui lup. Toate acestea au fost un foarte bun punct de plecare pentru un lup ambițios. Pentru că lupul nostru reușise. Se descurcase foarte bine: trăia ca om, printre oameni.

3

Lupul nu știa prea multe, dar ce știa erau în general lucruri neștiute de alții. Știa, de pildă, că fiecare carte de joc are mirosul ei. „Trefla are un miros de dulap de om bătrân și cumsecade”, notase el în caietul de însemnări zilnice și „cugetări” din care avea de gând să-și compileze memoriile.

„Pica miroase a ploaie și a pământ umed.
Cupa miroase a zmeurică.
Caroul miroase a penar de elev silitor.
Așii, în general, a friptură de berbec.
Doiarii au ceva de caca de muscă.
Treiarii sunt ca o punguță de bomboane cu mentă.
Patru miroase a minge de băiețel.
Cinciul are iz de șoricică harnică.
Șesarii miros a ochelari de om de afaceri.
Șeptarii sunt alunecoși ca un mers de pisică.
Optarii miros a „schiuri de debara”.
Iar nouarii – a pieptăn de fetiță.
Zecarii a plombe, iar valeții, damele și popii, respectiv a valeți, dame și popi.”
Astfel de cunoștințe par neimportante, dar pot aduce un folos. Pot aduce grămezi de bani.

Laura Grünberg este scriitoare, membră a Uniunii Scriitorilor din România și cofondatoare a Asociației De Basm (Asociația Scriitorilor de Literatură pentru Copii și Adolescenți din România). A publicat mai multe cărți pentru copii printre care *Poveste cu un gând strănutat* și *Să creștem mici. Carte pentru cei mici care trebuie neapărat citită de cei mari*. Când nu scrie cărți sau nu face ateliere pentru copii, Laura Grünberg este profesoară la Facultatea de Sociologie, Universitatea din București.

Bilyana Velikova s-a născut și a crescut în orașul bulgaresc Ruse, pe malul Dunării. În 2017 a absolvit programul de master Comunicații vizuale la Universitatea Națională de Arte din București. Lucrează în domeniul designului grafic și al ilustrației. Își găsește inspirația în imaginația copiilor, lumea poveștilor și călătoriile peste mări și țări. Printre cărțile ilustrate de ea se numără 8 povestiri de pe *Calea Moșilor*, *Timm Thaler* sau *râsul vândut*.

IMPROVEȘTI CU LUCRURI MICI, HAZLII, FIREȘTI

Text: **Laura Grünberg**

Ilustrații: **Bilyana Velikova**

cartonată • 225 x 230 mm • 64 de pagini • 2019

Cuvinte-cheie: copii, povești, aventură, prietenie

4 ani +

Oricât de frumoase și de neuitat ar fi poveștile cu Harap-Alb sau cu Cenușăreasa, să știți că sunt unii copii mai îndărătnici care nici nu vor să audă de așa ceva când vine vremea să meargă la culcare. Păi nu-i mai distractiv să ascuți povești nou-nouțe, proaspăt născocite de mama numai și numai pentru tine? Povești cu o pană, cu un fulg roșu, cu băț peste băț sau cu mai știu eu ce alte năzdrăvănii?

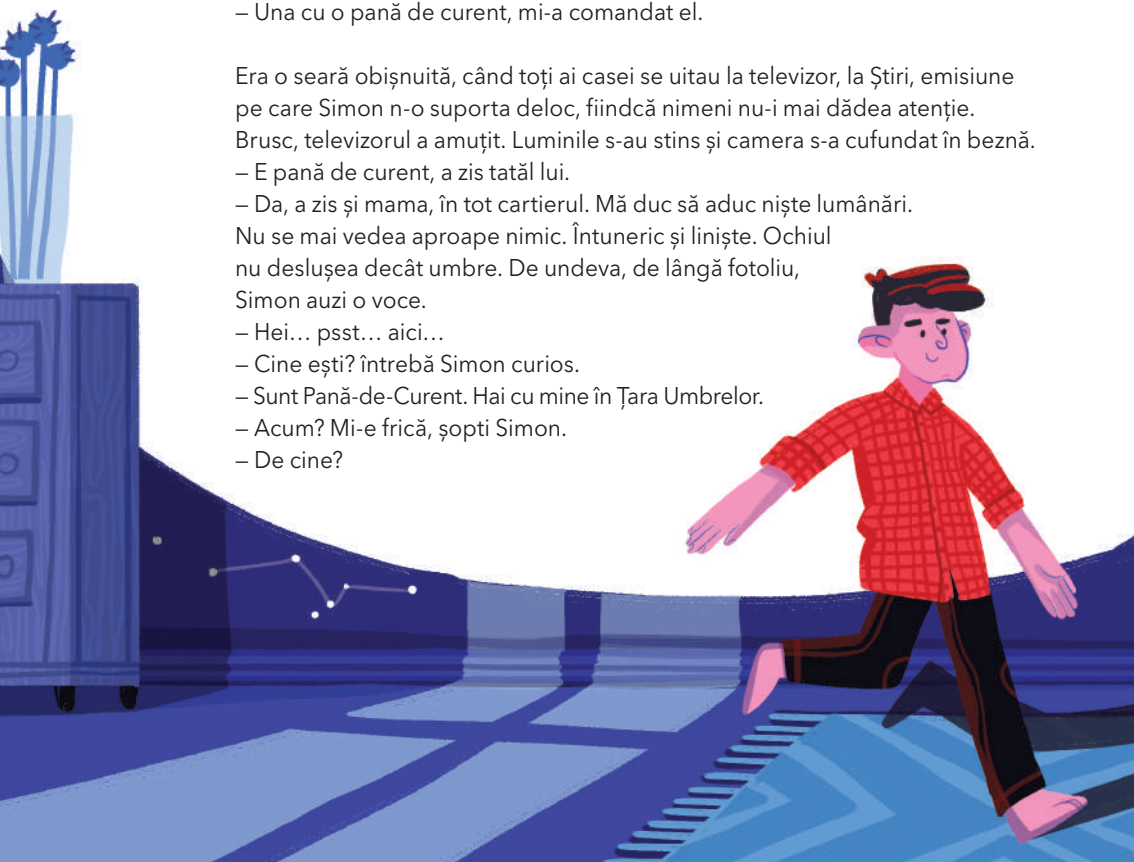
O carte în care lucrurile mici, hazlii, firești care ne înconjoară pătrund în lumi fantastice și ȧes povești.

...CU O PANĂ

- Una cu o pană, Matî? Ce fel de pană? l-am întrebat nedumerită. Pană de vultur... pană de cauciuc... pană de curent...
- Una cu o pană de curent, mi-a comandat el.

Era o seară obișnuită, când toți ai casei se uitau la televizor, la Știri, emisiune pe care Simon n-o suporta deloc, fiindcă nimeni nu-i mai dădea atenție. Brusc, televizorul a amuțit. Luminile s-au stins și camera s-a cufundat în beznă.

- E pană de curent, a zis tatăl lui.
- Da, a zis și mama, în tot cartierul. Mă duc să aduc niște lumânări. Nu se mai vedea aproape nimic. Întuneric și liniște. Ochiul nu deslușea decât umbre. De undeva, de lângă fotoliu, Simon auzi o voce.
- Hei... psst... aici...
- Cine ești? Întrebă Simon curios.
- Sunt Pană-de-Curent. Hai cu mine în Țara Umbrelor.
- Acum? Mi-e frică, șopti Simon.
- De cine?

- De umbre.
- Nu trebuie. Hai, dă-mi mâna. Curaj, nu durează mult, gândește-te numai câte frigidere se pot strica...
- Sau câți oameni or fi rămas în lift! adăugă Simon.
- Exact. Deci vii?
- Da.

Și Simon a plecat în Țara Umbrelor împreună cu Pană-de-Curent, fără ca nimeni să observe.

Erau simpatice umbrele la ele acasă. Viața de acolo semăna cu cea pe care o știa Simon. Păcat însă că nu se mânca mâncare, ci umbră de mâncare. Pană-de-Curent i-a dat și lui o umbră de măr. Nu i-a prea ținut de foame. Nici umbra de suc nu i-a ținut de sete. În schimb, s-a jucat grozav cu umbrițele care se amuzau teribil de felul cum arăta. Ele nu se temeau precum copiii de Baba-Cloanța sau de balauri cu șapte capete, ci de Marea Umbră, despre care se spunea că ar putea oricând scoate la lumină umbrele neascultătoare.

– Ei, ce zici? Cum ți se pare aici? I-a întrebat Pană-de-Curent pe Simon.

– E mișto, a răspuns Simon.

– Șșt... dacă te aude Marea Umbră cum vorbești... Aici nu-i ca la tine.

Apropo, cred că e timpul să ne întoarcem.

Repede, pe drumul știut doar de Pană-de-Curent, Simon a ajuns din nou acasă, în camera întunecoasă, unde tatăl lui tocmai băjbăia după un scaun, iar mama cobora scările cu grijă, aducând lumânări și chibrituri. Dar nu mai era nevoie. Pană-de-Curent își luă rămas-bun de la Simon și plecă. Lumina se aprinse și televizorul începu să le vorbească iar celor mari. Simon tare ar mai fi vrut să povestească cuiva despre călătoria lui.

– Mami, zise el, știi, am fost în Țara Umbrelor...

Dar nu-l asculta nimeni, fiindcă tocmai începuse unul dintre seriarele alea cu sute de episoade în timpul cărora mamele, dar mai ales bunicile, nu mai auzeau nimic, nu răspundeau la telefon și, în general, întrerupeau orice altă activitate casnică. Așa că Simon se întoarse la jucăriile lui.

– Părinții nu-nțeleg niciodată ce spun copiii lor, a zis Mati și s-a întors cu spatele, trăgând pătura peste el.

Norocul meu a fost că, obosit fiind, nu m-a întrebat cum arată Pană-de-Curent. Zău, nu știu ce i-aș fi răspuns.

Alex Moldovan s-a născut în 1977 la Cluj, unde locuiește și acum. E pasionat de literatura pentru copii, de jazz și e voluntar la o asociație pentru protecția animalelor. A terminat Filozofia, a tradus peste treizeci de cărți și a fost librar. După ani, a simțit din nou nevoia să scrie și și-a făcut un blog. I-a spus *Bicicleta galbenă*. În 2016 a publicat la Editura Arthur primul său roman pentru copii, *Olguța și un bunic de milioane*. *Băiețelul care se putea mușca de nas* e primul său album ilustrat.

Irina Georgescu este arhitectă și ilustratoare. *Băiețelul care se putea mușca de nas* este prima carte pentru copii ilustrată de ea.

BĂIEȚELUL CARE SE PUTEA MUȘCA DE NAS

Text: **Alex Moldovan**

Ilustrații: **Irina Georgescu**

cartonată • 160 x 225 mm • 30 de pagini • 2019

Cuvinte-cheie: băiat, familie, emoții, diferențe, tristețe, celebritate

4 ani +

Într-o bună zi, fără vreun motiv anume, Vlad a făcut ceva cu totul și cu totul neobișnuit: a început să se muște de nas. Părinții erau uimiți, medicii, contrariați. Cine mai pomenise una ca asta? Era de-a dreptul nemaivăzut! Nemaiauzit! Mama și tata au hotărât pe dată că întreaga lume trebuia să afle cât era de special băiețelul lor. Au chemat presa, au anunțat televiziunile, s-a făcut forfotă și s-a anunțat mare spectacol, mare!

Toată lumea a venit să-l vadă pe băiețelul care se putea mușca de nas. Și-au așteptat, și-au așteptat, l-au rugat, l-au încurajat. Degeaba. Vlad nu se mușca de nas...

Într-o bună zi, din senin, Vlad a
făcut cel mai ciudat lucru din lume:
a început să se muște de nas. Și nu
o dată sau de două ori. Se mușca
dimineața, la prânz și seara. De fapt,
se mușca ori de câte ori își amintea.

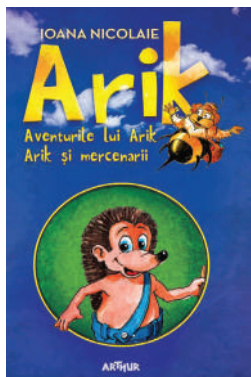

Ziaștii atât au așteptat.
Au urmat interviuri peste interviuri și
în scurt timp a devenit celebru.
Toți vorbeau numai despre el.

Ioana Nicolaie a publicat mai multe volume de versuri (*Poză retușată, Nordul, Crediința, Cenotaf, Autoimun*), antologia *Lomografii*, trei romane (*Cerul din burtă, O pasăre pe sârmă, Pelinul negru*) și literatură pentru copii (*Aventurile lui Arik, Arik și mercenarii, Călătoria lui Medilo, Ferbonia și Vertijia*). A fost nominalizată la premii naționale și internaționale, cel mai important fiind Eastern European Literature Award.

Walter Riess este arhitect și ilustrator. A absolvit Universitatea de Arhitectură și Urbanism Ion Mincu în 1981. În 2008, la Copenhaga, a primit Certificate of Honor for Illustration, distincție acordată de către European Youth Publishers Association IBBY.

ARIK

Aventurile lui Arik

Arik și mercenarii

Text: **Ioana Nicolaie**

Ilustrații: **Walter Riess**

cartonată • 165 x 220 mm • 136 de pagini • 2017

Cuvinte-cheie: arici, animale, prietenie, curaj, aventură

6 ani +

Arik află de la domnul Timp că niște frați de-ai lui s-au pierdut în Țara Viespilor de Fum. Plin de curaj, Arik pornește la drum. I se alătură șoricelul Nasuri-Cârne și Tăunul Zum. Înarmați cu prietenie și curaj, cei trei se aventurează într-o călătorie plină de peripecii.

Oare vor izbândi? Oare vor găsi ei ce căutau sau încă mai mult de atât? Cine va învinge în lupta cu viespile de fum și, mai apoi, cu mercenarii? Cât îi va ajuta Prințesa Florii de Cireș? Răspunsurile la toate aceste întrebări sunt consemnate în acest volum care adună laolaltă, pentru prima dată, cele două povești ale viteazului arici – *Aventurile lui Arik și Arik și mercenarii*. Ilustrațiile din carte stau dovadă că totul e adevărat!

LUMEA LUI ARIK

Arik e mic și cu botic
Și are țepi și-n ochi mărgele.
Sub tălpi el ține borangic
Și un trifoi cât patru stele.

În țara lui de după case
El face ordine mereu,
Își face garduri din mătase
Sub cerul de borcan mai greu.

Iar casa lui de lângă nuc,
Cu bârnele cioplite bine,
E din cartofi și un muștiuc
De pipă dintre cele fine.

El are frați încă vreo opt
Mai mici, mai mari, mai rotofei,
Însă de când vara s-a copt
E singur, trist și fără ei.

Căci toți s-au dus în alte case
Spre țări vecine din sclipici.
Arik n-a vrut întâi să-i lase
La granița de spini și-urzici.
Și-acum mai vin la el arar
Pe lună poate doar o dată

Și uită-Arik atunci de-amar
Le-mparte flori, cești cu dulceață...

Lui Arik îi vorbește dintr-un ecran
domnul Timp

Dar într-o zi micul Arik
Urcă în podu-i de bureți.
Acolo el găsi un plic
În el cu niște verzi scaieți.

Și-ntre scaieți c-un mic ecran,
Pe care apăru voios
La un birou de marțipan
Un domn ce se uita în jos.

– Dar vino aproape, mic Arik,
Și-ascultă bine ce-o să-ți zic:
Câțiva din frați ți s-au pierdut
În țara Viespilor de Fum,
Pe drumuri cu tăuni și lut.

Raluca Poenaru „Cred că, pe undeva, la mine nu s-a făcut integral trecerea de la copilărie și adolescență, la maturitate. Mie îmi place așa... Cred că și copiilor mei le place. Nu cred că sunt multe mame care să constate cu uimire că nu au absolut nimic de mâncare prin frigider și să le ofere copiilor, la cină, o înghețată...”

Diana Barbu este o ilustratoare autodidactă care lucrează în studioul ei din Târgu Jiu. Ilustrațiile sale se nasc din curiozitate, din atracția față de culorile vibrante și din fascinația pentru plante exotice și viața acvatică. O mare influență asupra stilului în care desenează vine dinspre ilustratorii anilor '40-'50, dar și dinspre designul obiectelor create în aceeași perioadă.

PLUFII

Text: **Raluca Poenaru**

Ilustrații: **Diana Barbu**

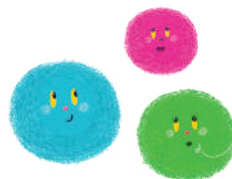
cartonată • 270 x 265 mm • 40 de pagini • 2019

Cuvinte-cheie: copii, frați, soră, frate, somn, prietenie, aventură, pirați

2 ani +

Doi pluflor curajoși, Micul Roz și Marele Albastru, pornesc într-o aventură cum nu s-a mai văzut, în care ajung pe tărâmurile necunoscute, străbat ape tulburi, întâlnesc pirați fioroși și se luptă cu dragoni...

Dar stați puțin! Cum nu știți ce sunt pluflor? Păi fiecare copil are pluflor lui. Sunt mici ca cireșele, parfumați ca frăguțele și pufoși ca piersicile, cele mai dragălașe ființe, care mănâncă visele urâte și veghează grijulii somnul celor mici. Haideți să vedem ce se întâmplă când pluflor dispar unul câte unul și visele urâte amenință liniștea lui Luca și a surioarei lui.

Luca s-a bucurat când s-a născut Mia. O sută
de Plufi s-au născut atunci din ce-a gândit și-a
meșterit Luca pentru surioara lui. I-a desenat
un câmp cu flori și un tort de ciocolată, i-a făcut
o păpușă din sfoară și o bărcuță de hârtie.

Mia era tare frumoasă. Mai frumoasă decât prințesa de curcubeu din *Cartea viselor*. Dar Mia nu voia să se joace cu el. Stătea în pătuțul ei de bebeluș. Dormea, mânca, plângea.

Vântul îl izbește de balustradă, nu mai are putere să se țină.
Alunecă pe punte. Deodată, aude un bocănit și vede... Ce
vede? Două picioare? Un picior și un baston? Un picior și un
picior de lemn?

1.

?

2.

?

3.

?

Micul Roz se uită cu teamă în sus.
Da, în fața lui e un PIRAT! ÎN CARNE
ȘI OASE! MARE PÂNĂ LA CER! Cu
picior de lemn, cârlig în loc de mână
și un ochi acoperit cu un petic negru.
Piratul nici nu se sinchisește de
Pluf. Toc, toc, toc! Piciorul de lemn
bocăne grăbit pe puntea corabiei.

ARTHUR BELETRISTICĂ

8-14 ANI

Istoria lui Răzvan – Horia Corcheș, Alexandru Ciubotariu
Cei trei măgăruși și cartea fermecată – Gabriel H. Decuble
Olguța și un bunic de milioane – Alex Moldovan, József Vass
Fram, ursul polar – Cezar Petrescu, Dan Ungureanu
Mi-a rămas dulapul mic – Simona Sava, Roma Gavrilă
Toate pânzele sus! – Radu Tudoran, Mircea Pop
Domnul Papuzek – Cornel Vlaiconi, Irina Motroc

Seria Detectivii aerieni – Ana Rotea

Dosarul mascotelor Patata

Seria Pericol – Raluca Poenaru

Pericol

Pericol la petrecere

Serie de autor Florin Bican

Reciclopedia de povești cu rimă și fără tâlc – ilustrații de Matei Branea

Și v-am spus povestea așa. Aventurile cailor năzdrăvani rememorate de ei înșiși.

Tropice tâmpo

Cartea albă cu Apolodor sau Apolododecameronul – ilustrații de Dan Ungureanu

Serie de autor Lavinia Braniște

Seria Rostogol – ilustrații de Andrei Măceșanu

Duminică și alte povestiri cu Iosifel – ilustrații de Oana Ispir

Serie de autor Ioana Nicolaie

Ferbonia – ilustrații de Anca Smărăndache

Vertijia – ilustrații de Anca Smărăndache

Spionul Kme – ilustrații de Sidonia Călin

Serie de autor Alis Popa

Aventurile piratului Ket

Secretele gunoaielor

Serie de autor Adina Popescu

8 povestiri de pe Calea Moșilor – ilustrații de Bilyana Velikova

○ istorie secretă a Țării Vampirilor. Cartea pricoliciului – ilustrații de Amalia Dulhan

○ istorie secretă a Țării Vampirilor. Cartea fetei-vampir – ilustrații de Alex Horghidan

Serie de autor Adina Rosetti

Povestea kendamei pierdute – ilustrații de Irina Dobrescu

Cronicile domnișoarei Poimăine. Vremea vrăjitoarei Niciodată – ilustrații de Oana Ispir

Serie de autor Matei Vișniec

Omul de zăpadă care voia să întâlnească soarele – ilustrații de Andra Bădulescu

Extraterestrul care își dorea ca amintire o pijama – ilustrații de Andra Bădulescu

Antologii

Mică istorie a unui secol mare – coord. Monica Onojescu

Colecția Cărțile mele – coord. Florentina Sâmihăian și Liviu Papadima

Colecția Cărțile mele. Juniorii – coord. Florentina Sâmihăian și Liviu Papadima

Minigrafic

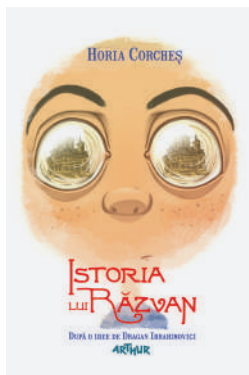
Vacanța lui Nor – Ileana și Maria Surducan

Cele douăsprezece prințese dansatoare – Maria Surducan

Horia Corcheș (n. 1974, Cluj-Napoca) a absolvit Facultatea de Litere la Universitatea Babeș-Bolyai și este profesor de limba și literatura română. Debutază editorial în 2008 cu un volum de poezie. Urmează două romane: *Istoria lui Răzvan* (Editura Arthur, 2014) și *Partaj* (Editura Art, 2016). În 2015 *Istoria lui Răzvan* a fost nominalizată la Gala Bun de Tipar, la categoria Carte pentru copii și tineret.

Alexandru Ciubotariu (n. 1979) a terminat Facultatea de Artă „George Enescu” din Iași, secția Grafică. Trăiește și lucrează în București. Este cunoscut pentru creația de bandă desenată, dar și pentru proiectul Muzeul Benzii Desenate. Creația de street-art l-a făcut cunoscut ca Pisica Pătrată. Albumul *Pisica pătrată* este primul album de street-art din România (Editura Vellant, 2010).

ISTORIA LUI RĂZVAN

Text: **Horia Corcheș**

Ilustrații: **Alexandru Ciubotariu**

cartonată • 140 x 205 mm • 270 de pagini • 2014

Cuvinte-cheie: istorie, călătorie în timp, aventură, școală, prietenie

9 ani +

Te-ai întrebat vreodată cum ar fi dacă ai putea trece granițele timpului? Dacă ai putea călători în trecut, dacă ai putea întâlni eroi sau oameni simpli din alte vremuri, ce i-ai întreba? Ce ai vrea să afli de la ei? Ai vrea să te învețe cum să câștigi mereu competițiile cu colegii tăi? Sau ai vrea, mai degrabă, să-ți dezvăluie secretele magice ale iubirii? Ai vrea să-ți ofere putere, inteligență, viclenie? Sau, poate, înțelepciune? Și, dacă ai putea învăța din trecut, cum crezi că ar arăta viitorul tău? Toate aceste întrebări sunt și ale lui Răzvan. El caută răspunsuri pentru ele în vremuri trecute, vorbind cu soldați din Antichitate, cu artiști renumiți, cu vioiezi, fiind martor la lupte și momente memorabile din istoria românilor. Istoria lui este, poate, și a ta! Află-i secretele, pentru a putea să-ți răspunzi și întrebărilor tale!

Brusc mi-am dat seama că vorbisem cu voce tare și mi-am acoperit gura cu mâna. Și tot brusc, se oprește agitația pașilor și se așază tăcerea. Apoi, iar se aude vocea:

să-mi trimiți prin cineva
ce-i mai mândru-n valea ta:
codrul cu poienele,
ochii cu sprâncenele.

Asta e!

Apoi iar tăcere și iar vocea:

– E cineva aici? Sau îmi vorbesc mie gândurile?

Și apoi aud pașii cum se îndreaptă spre mine, moment în care, ca să nu fie șocul prea mare, îmi ȳtesc și eu capul de după vraful de haine.

– Halal, și eu credeam că mi-a venit mie rima, din minte. Ia treci de după hainele alea, copile, ȳncoace!

Și odată mă apucă de braț și mă scoate afară, dar nu părea nervos sau supărat, mai degrabă intrigat. Apoi mă pune ȳn fața lui, se proptește cu mâinile ȳn șolduri și mă privește de sus ȳn jos, oarecum amuzat.

– Ia spune, tu cine mai ești? Că doar nu vei fi fiind muza mea?!

Și odată se pornește pe răs, de-i dădeau lacrimile. Apoi s-a mai potolit și-mi zice:

– Oricum, ȳți mulțumesc! Eram blocat de ceva vreme la versul ăla!

Și-așa ajung să ȳi spun că sunt din viitor, că am nimerit din ȳntâmplare, nici eu nu știu cum, pe acolo (l-am mințit, că nu voiam să ȳi smintesc mințile, părea oricum destul de intrigat), și-l ȳntreb unde mă aflu.

– Păi ai nimerit numai bine, la sfârșitul luptei.

Și s-a ȳntristat pe loc. Îmi spune că tocmai s-a ȳncheiat o luptă grea cu turcii, cu armatele lui Baiazid, din care au ieșit ȳnvingători.

– Nu degeaba-i zice Fulgerul ăstuia, lui Baiazid. Un mare conducător! A venit peste Dunăre cu nenumărați ieniceri și spahii. Puteau să ne copleșească.

Noroc cu ideea lui Mircea, că i-am ȳntâmpinat aici, prin rovinele astea, de și-au ȳmpotmolit picioarele prin ele, altfel nu știu ce era. Oricum, n-a ieșit

tocmai bine de nicio parte, iar la sfârșit râul curgea roșu de sânge. Am pierdut oameni mulți, și noi, și ei. Pentru moment, s-au retras, dar cine știe pentru câtă vreme.

Și-mi explică apoi cum rovinele, adică mlaștina în care îi atrăseseră pe turci, fusese aliatul lor.

– Dar Mircea cel Bătrân a scăpat? întreb eu cu naivitate...

– A scăpat, acum cred că doarme, e obosit. Dar de ce-i spui bătrân, că tata, Domnul meu, Mircea Vodă, abia de-a făcut vreo 40 de ani!

Era clar din nou, Sergiulică! Domnul Mircea era tatăl ăstuia și nu era bătrân. Deși părea destul de înțelept, după cum gândise lupta.

Am lăsat-o baltă deci, nu prea credeam că pot ajunge nici la cortul Domnului, mai ales dacă se odihnea, așa că l-am întrebat ce versuri scria când am ajuns eu acolo. S-a întristat o clipă, apoi s-a luminat:

– Mi-a rămas acasă soția, la curtea de la Târgoviște. Și e tânără și frumoasă, iar mie mi-e tare dor de ea. Sunt, pe de o parte, întristat de dor, pe de altă parte fericit că am scăpat până acum cu viață. Și m-am pornit să-i scriu o scrisoare. Dar vreau să fi e mai deosebită, așa că m-am apucat să o compun în versuri. Și mă blocasem, când tocmai mi-ai sărit în ajutor.

Gabriel H. Decuble (n. 1968) este scriitor, filolog și traducător. A studiat germanistică, romanistică și filologie clasică la Iași, Paris și Freiburg, fiind în prezent profesor de istoria literaturii germane și de literatură comparată la Universitatea din București. A fost lector de română la INALCO (Paris) și profesor invitat la universitățile din Heidelberg și Berlin (Humboldt). A publicat în germană volume științifice despre hagiografie și despre filozofia lui Nietzsche. În română i-au apărut trei volume de poezie (*Epistole și alte poeme*, 2001; *Eclectica*, 2007; *the înd*, 2013), un roman (*Tu n-ai trăit nimic*, 2014), antologii de autori. A tradus din Goethe, Schopenhauer, Meister Eckhart, Brecht ș.a.). Prin intermediul traducerilor din Tomi Ungerer a redescoperit și literatura pentru copii, căreia îi recunoaște, de atunci, imensul potențial de emulație.

„Transilvănenii din valea Someșului Mare – tărâmul mirific în inima căruia am venit pe lume – erau până nu demult atât de mândri de originea lor latină, încât își botezau nu doar odraslele, ci și animalele de povară cu nume sonore, moștenite de la străbunii noștri. Să mângâi un măgăruș numit Horațiu sau Ovidiu, să dai fân unui mânz pe nume Lucrețiu sau Virgiliu, să duci la adăpat o bivoliță pe nume Agripina sau Letiția erau gesturi de normalitate. E și motivul pentru care – deși dinspre munții Rodnei coboară în vale cel mai adesea doar neguri și ploi – amintirile copilăriei mele sunt scăldate în razele soarelui triumfător: e o mare tandrețe în relația dintre epiderma întinsă și ghemul de blană, dintre cuvântul rostit și necuvântul naturii.”

CEI TREI MĂGĂRUȘI ȘI CARTEA FERMECATĂ

Text: **Gabriel H. Decuble**

cartonată • 210 x 145 mm • 184 de pagini • 2018

Cuvinte-cheie: măgar, animale, familie, aventură, Roma

10 ani +

Carte câștigătoare a Trofeului Arthur, ediția a IV-a

Acum mai bine de două mii de ani, în trei locuri diferite din preafrumoasa și binecuvântata Italie, trei măgăruși năzdrăvani văd lumina zilei. Spre groaza părinților, toți trei vorbesc în graiul omului, lucru de neacceptat pentru orice familie de măgari care se respectă. Așa că sunt trimiși în lumea largă, înainte chiar de a primi un nume. Virgilică își primește numele de la un bărbat care se îndreaptă spre Ravenna, Horățel e botezat de un caras, iar pe Ovidiu îl botează o știucă. În drumul lor spre Roma, trec prin aventuri uimitoare – sunt urmăriți de soldații generalului Cezar, ajung la o școală de gladiatori, sunt pe cale de a fi înghițiți de lupul Augustus, stăpânul pădurii. Dar, curioși și dornici de cunoaștere, cei trei trec cu bine peste toate și încearcă să le înțeleagă, pentru că, așa cum spune Virgilică, „fericit cel ce poate cunoaște originea lucrurilor”.

CAPITOLUL 1

CU CEL MAI FRUMOS CUVÂNT DIN LUME

Acum mai bine de două mii de ani, pe când unii oameni încă mai înțelegeau graiul naturii, vorbirea încurcată a animalelor și ciripitul mărunț al păsărelelor; pe când ciorile erau telefoane mobile, porumbeii purtau sms-urile în piteni, iar pădurea fremăta și munții vuiau pe unde radio la cea mai mică adiere de vânt; pe când fiecare fir de apă era canal de televiziune și, din loc în loc, unde se strângea în bălți, iazuri, lacuri și mări, dădea naștere unor gigantice ecrane publice; pe când internetul era lumea întreagă, iar lumea întreagă era ferecată în cărți, în sătucul Andes din provincia Mantua din preafrumoasa și binecuvântata Italie veni pe lume un măgăruș fără stea în frunte, așa cum s-ar fi așteptat vârstnicii săi părinți, dar cu un neobișnuit dar de la natură.

De cum deschise ochii săi mari și umezi și își zări mămuca suflând asupra lui cu căldură și spălându-l duios cu limba, măgărușul nostru rosti cu înflăcărare: „Mama!”

CAPITOLUL 2

DIN CARE AFLĂM CĂ O MINUNE NU VINE NICIODATĂ SINGURĂ

Mamă-sa fu atât de tulburată să audă cum puiul ei grăiește în graiul omului, încât îndată i se zburli coama de un cot.

Ieși val-vârtej din staul, alergând speriată în stânga și-n dreapta să-l caute pe măgarul-tată și când, în sfârșit, dădu cu ochii de acesta, începu să ragă speriată din toți rărunchii, de-ar fi putut scula și morții din mormânt la auzul unui astfel de răget de jale: „Haaa! I-ha, I-ha, I-ha-ha-ha!”

Auzind toate acestea, măgarului-tată i se pleoștiră pe dată urechile mari și păroase, de-atârnav acum ca niște cârpe ponosite și scămoșate.

Preț de o secundă păru că ar vrea să dea și el fuga în staul, să se convingă de adevărul celor spuse de măgăriță, dar cum nu putea desluși în ochii ei decât disperarea și frica, nu mai fu chip să se îndoiască de cruntul adevăr.

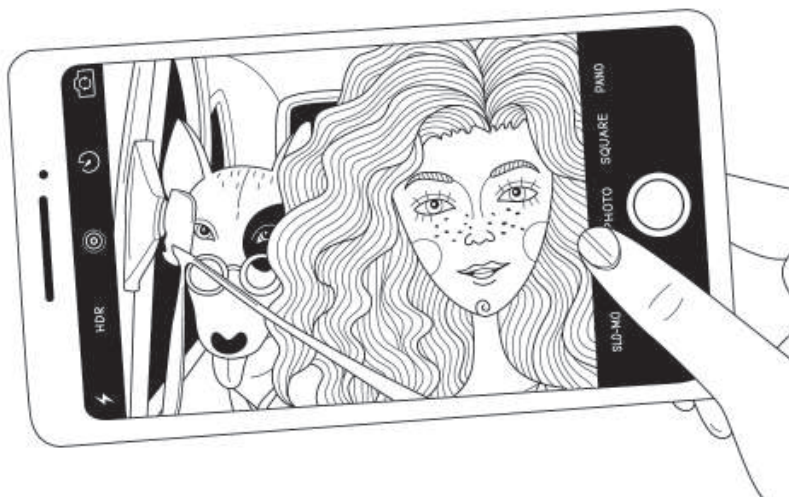
Fiul său! Tocmai fiul său, pe care și-l dorise atât de mult, încât o viață întreagă implorase și cerul, și pământul să nu rămână singur la bătrânețe, fiul său nu era unul normal. Așa că-și plecă, mahnit, privirea în pământ, grăind stins și mai mult pentru sine: „I-ha”.

Trecu o zi, trecură două, trecură trei zile la rând fără ca măgărușul nostru să fie lăsat să iasă la lumina soarelui și să se bucure de frumusețile naturii, căci tare se mai temeau măgarul-tată și măgărița sa că vor fi dați de gol și că lumea va râde de puil lor și de tot neamul măgăresc, care decăzuse într-atât, încât acum să se aseмене oamenilor.

Ciorile, care stăteau și ele cum stau ciorile, plictisite de moarte, într-un plop bătrân ce străjuia de zeci de ani curtea din sătucul uitat de lume, deveniră de la un timp din cale-afară de iscoditoare.

Așa că, în a patra zi, începură să zboare mai jos și, ascultând cu băgare de seamă ce răgeau măgărița și măgarul-tată între ei și cum se mai văitau și-și căinau nenorocita soartă și se codeau să arate lumii mult așteptatul făt, ciorile prinseră vestea care plutea cum plutesc veștile, în aer, ca un puf invizibil de păpădie – haț! – și se și ridicară ca săgețile în înaltul văzduhului, despărțindu-se în stoluri largi deasupra satului.

De-aici, ciorile aveau s-o ia spre cele patru zări și din cele patru zări înspre capitală, la Roma – căci totul în lumea asta începe și sfârșește la Roma –, pentru Cei trei măgăruși și cartea fermecată aduce cu ele minunata, dar înfricoșătoarea veste a nașterii unui măgăruș care grăia în graiul omului. Nu mică le fu mirarea ciorilor de pretutindeni să se întâlnească în cercuri largi pe cerul de deasupra Romei, ducând toate doar una și aceeași veste. Indiferent din ce parte a Italiei veneau, de la nord spre sud, de la sud spre nord sau de la est spre vest – căci dinspre marea de la vest nu s-a întors niciodată vreo cioară, nici măcar purtând o ramură de măslin în plisc –, toate ciorile croncăneau despre unul și același lucru: „Cra-cră-cru! Cri-cro-cre! Crî!”, ceea ce în limba ciorilor nu însemna altceva decât că: „S-a născut cu vorbe! S-a născut cu vorbe!”

Alex Moldovan s-a născut în 1977 la Cluj, unde locuiește și acum. E pasionat de literatura pentru copii, de jazz și e voluntar la o asociație pentru protecția animalelor. În copilărie, când a descoperit cărțile, a fost atât de încântat, încât și-a propus să se facă scriitor atunci când o să fie mare. Un timp ideea asta i-a ieșit cu totul din cap. A terminat Filozofia, a tradus peste treizeci de cărți și a fost librar. După ani, a simțit din nou nevoia să scrie și și-a făcut un blog. I-a spus *Bicicleta galbenă*.

Olguța și un bunic de milioane este romanul lui de debut și inaugurează seria cărților cu Olguța.

József Vass este un ilustrator din Cluj-Napoca, licențiat în grafică și design. A reușit să-și dezvolte un stil personal, realizând ilustrații digitale, dar și în acuarelă, folosind tot soiul de forme și culori în încercarea de a crea personaje originale. Din 2015 este membru al Clubului Ilustratorilor din România.

OLGUȚA ȘI UN BUNIC DE MILIOANE

Text: **Alex Moldovan**

Ilustrații: **József Vass**

cartonată • 160 x 205 mm • 280 de pagini • 2016

Cuvinte-cheie: fată, familie, bunic, prietenie, aventură, adolescență

9 ani +

Olguța e o puștoaică de doisprezece ani ca oricare alta. Bine, nu chiar ca oricare alta: e neîndemânatică, impertinentă, intră mereu în bucluc, nu prea are prieteni, iar familia ei e atât de dezbinată, încât nu-și recunoaște mătușa când aceasta își face apariția la ușă.

Nu-i de mirare că Olguței nu-i convine deloc când e nevoită să petreacă un weekend cu mătușa pe care de-abia a cunoscut-o. Ba mai mult, Constantin, bunicul ei, ține morțiș să o vadă. Și nu are de gând să accepte un refuz.

PROLOG

Stop!

Am nevoie de-o pauză.

Gata, nu mai pot! Am obosit. Gândurile mi se învâlmășesc în cap. Sunt prea multe lucruri de procesat. Prea multă informație. Existența mea pașnică a fost întreruptă brutal de evenimente care au scăpat cu totul de sub control. O fată de doisprezece ani ar trebui să-și bată capul doar cu problemele fetițelor de doisprezece ani, nu cu ale întregii lumi. Punct. Să nu mai aud de boli, de oameni necinstiți și de tot soiul de rude care te înjunghie pe la spate fără să clipească!

Pur și simplu nu-i corect.

Nici măcar celor mai bune prietene, Irina și Maria, nu le-am povestit prea multe. E prea ciudat. Și, dacă stau să mă gândesc, prea personal. În fond, e vorba de familia mea, oricum ar fi ea.

M-am hotărât să notez aici tot ce mi s-a întâmplat. Poate că asta mă va ajuta. Nu ca să nu uit, pentru că n-ai cum să uiți genul ăsta de lucruri nici dacă vrei. Adică mai ales dacă vrei. Îmi doresc mai degrabă să-mi fac puțină ordine în minte, dacă e posibil, să-mi disciplinez cumva gândurile. (Oare e corect să zici că-ți disciplinezi gândurile? Trebuie să cauți pe net cu prima ocazie.)

Vreau să știți un singur lucru: vi se poate întâmpla și vouă. Oricând. Așa că, în locul vostru, aș citi cu mare atenție cele ce urmează. E mai bine să fiți pregătiți din timp.

Acum, că v-am spus ce aveam pe suflet, putem continua. Mai bine zis, putem să-i dăm drumul. Și, pentru că așa-i cel mai simplu, o să începem chiar cu începutul întâmplărilor în care am fost târâtă fără voia mea.

CAPITOLUL 1

ÎN CARE PRIMESC O VIZITĂ NEANUNȚATĂ

Totul a început într-o vineri. În momentul în care cineva și-a înfipt degetul în butonul soneriei noastre și l-a uitat acolo timp de treizeci de secunde, dacă

nu mai bine, lucrurile nu arătau grozav prin casă. Și nici în afara ei. Dacă stau să mă gândesc, rareori lucrurile arată grozav prin casă – iar despre ce se întâmplă pe afară nici n-are rost să vorbim.

Era după-amiază, acel moment al zilei când totul pare s-o ia razna. Cărțile și hainele prind viață și se risipesc te miri unde, cu o oarecare preferință pentru cel mai puțin probabil sau greu accesibile locuri: pe covor, sub pat, sub masa de la bucătărie și, cu puțin noroc, în lada de cartofi din cămară sau în congelator (mda, știu, dar chiar mi s-a întâmplat).

Partea bună: oriunde te-ai afla, e suficient să întinzi mâna ca să apuci o carte. Sau o haină. Sau o jucărie. Sau orice altceva, cu excepția lucrurilor de care chiar ai nevoie.

Partea proastă: ești certată sau pedepsită, de la caz la caz, după care trebuie să strângi și să pui totul la loc.

Nici vremea nu era grozavă. Deasupra orașului se adunau nori negri de ploaie, iar după câteva zile fierbinți vremea se stricase și se anunța o furtună. Unde pui că și vântul sufla tot mai puternic, împrăștiind peste tot bucăți de hârtie, pungi de plastic și praf.

Una peste alta, era momentul cel mai puțin potrivit pentru musafiri. Și apoi aveam pe cap o mulțime de treburi. Trebuia să fac curat, să merg la cumpărături, după care să gătesc.

Pe de altă parte, pentru mine orice moment e cel mai puțin potrivit pentru a primi musafiri. Orice musafiri. Așa că am dat ochii peste cap și m-am ridicat fără chef de pe canapea.

– Olguța, scumpo, ești bună să vezi cine e la ușă, te rog? s-a auzit din dormitor un glas stins de femeie.

Femeia din dormitor era mama Olguței.

Iar Olguța sunt eu.

Cezar Petrescu (1892–1961) a fost romancier, nuvelist, traducător și gazetar. A început să scrie de la o vârstă fragedă, debutând în 1907 cu nuvela *Scrisori*. Opera sa vastă cuprinde romane, nuvele, piese de teatru, proză fantastică și memorialistică, dar a rămas cunoscut mai ales pentru scrierile sale pentru copii. A obținut Premiul național pentru literatură în anul 1931 și a fost membru titular al Academiei Române.

Dan Ungureanu este un tânăr artist român. În 2013 a făcut un master în ilustrație de carte pentru copii la Cambridge School of Art. A creat mai multe cărți frumoase, iar una dintre ele a fost publicată la Andersen Press (*Nara and the Island*, 2016 – volum apărut în 2018, la editura Vlad și Cartea cu Genius, cu titlul *Nara și insula*).

FRAM, URSUL POLAR

Text: **Cezar Petrescu**

Ilustrații: **Dan Ungureanu**

cartonată • 170 x 230 mm • 312 pagini • 2018

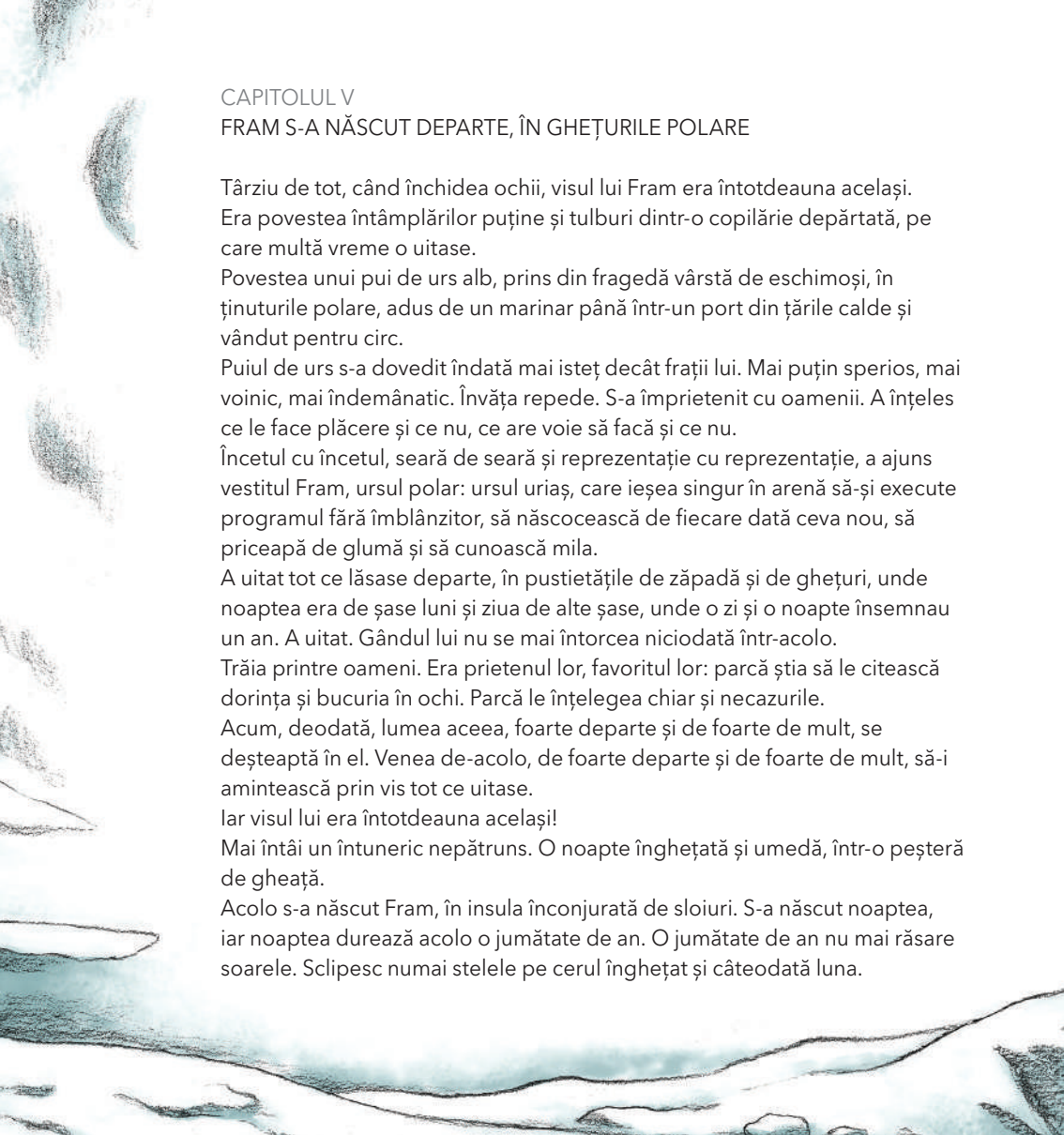
Cuvinte-cheie: circ, urs polar, animale, călătorie, emoții, tristețe, nostalgie

8 ani +

Toată lumea, cu mic, cu mare, se bulucește la reprezentațiile Circului Struțki, vrând să-l vadă pe Fram, ursul polar. Or fi bune și celelalte numere cu tigri, maimuțe și clovni, dar tot Fram e răsfățatul publicului. Ghiduș, blând și deștept, mergând pe bicicletă și boxând sau împărțind bomboane copiilor, îi cucerește pe spectatori și circul întreg răsună de strigătele lor: „Vrem Fram! Vrem Fram! Vrem Fram!”

Într-o seară, ursul iese în uralele publicului, se așază în mijlocul scenei și își pune capul în mâini. Nu știe ce se petrece cu el și ce l-a apucat, dar știe că de la o vreme are un vis care nu-i dă pace: vede în somn întinderi nesfârșite de gheață, cerul cu aurora boreală, sloiuri plutitoare, un urs alb care-l cheamă la el...

CAPITOLUL V

FRAM S-A NĂSCUT DEPARTE, ÎN GHEȚURILE POLARE

Târziu de tot, când închidea ochii, visul lui Fram era întotdeauna același. Era povestea întâmplărilor puține și tulburi dintr-o copilărie depărtată, pe care multă vreme o uitase.

Povestea unui pui de urs alb, prins din fragedă vârstă de eschimoși, în ținuturile polare, adus de un marinar până într-un port din țările calde și vândut pentru circ.

Puiul de urs s-a dovedit îndată mai isteț decât frații lui. Mai puțin sperios, mai voinic, mai îndemânat. Învăța repede. S-a împrietenit cu oamenii. A înțeles ce le face plăcere și ce nu, ce are voie să facă și ce nu.

Încetul cu încetul, seară de seară și reprezentație cu reprezentație, a ajuns vestitul Fram, ursul polar: ursul uriaș, care ieșea singur în arenă să-și execute programul fără împlânzitor, să născopească de fiecare dată ceva nou, să priceapă de glumă și să cunoască mila.

A uitat tot ce lăsase departe, în pustietățile de zăpadă și de ghețuri, unde noaptea era de șase luni și ziua de alte șase, unde o zi și o noapte însemnau un an. A uitat. Gândul lui nu se mai întorcea niciodată într-acolo.

Trăia printre oameni. Era prietenul lor, favoritul lor: parcă știa să le citească dorința și bucuria în ochi. Parcă le înțelegea chiar și necazurile.

Acum, deodată, lumea aceea, foarte departe și de foarte de mult, se deșteaptă în el. Venea de-acolo, de foarte departe și de foarte de mult, să-i amintească prin vis tot ce uitase.

Iar visul lui era întotdeauna același!

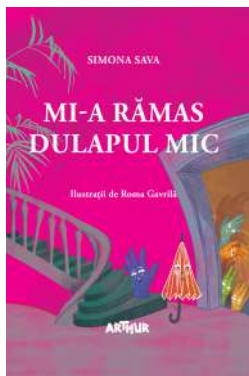
Mai întâi un întuneric nepătruns. O noapte înghețată și umedă, într-o peșteră de gheață.

Acolo s-a născut Fram, în insula înconjurată de sloiuri. S-a născut noaptea, iar noaptea durează acolo o jumătate de an. O jumătate de an nu mai răsare soarele. Sclipesc numai stelele pe cerul înghețat și câteodată luna.

Simona Sava s-a născut în 1985 la Vaslui, iar din 2004 locuiește la București. În 2015 a absolvit Masteratul de Scenaristică la UNATC, cu două scurtmetraje care au călătorit în mai multe țări decât autoarea. Scrisul pentru copii este un teritoriu în care poate vorbi cu umor despre tot felul de idei serioase, iar când spune *copii*, se referă la oameni în general, indiferent de vârstă.

Roma Gavrilă s-a născut în 1985 la Deva, dar deja de multă vreme locuiește la Cluj, unde a terminat și Universitatea de Artă și Design. Face ilustrații și benzi desenate și, când ia câte o pauză, se plimbă pe străzile cu case vechi din oraș. Îi place să călătorească cu trenul și să asculte podcasturi în timp ce lucrează.

MI-A RĂMAS DULAPUL MIC

Text: **Simona Sava**

Ilustrații: **Roma Gavrilă**

cartonată • 165 x 210 mm • 159 de pagini • 2019

Cuvinte-cheie: roman, soră, frate, mănuși, șosete, fetiță, prietenie, curaj, perseverență, aventură

9 ani +

Mai e oare de folos o mănușă care și-a pierdut perechea? Pentru tine, poate nu, dar pentru ea viața abia începe.

Mit, o mănușă de lână cuminte și temătoare, trăiește liniștit alături de sora lui, Finga. Într-o zi, Finga dispare, iar Mit pornește în căutarea ei. Dar viața nu e deloc ușoară pentru o mănușă singură și cam neștiutoare. Orașul e întins și pericolele se ascund la fiecare pas. Pe Mit îl atacă un beagle, apoi e pe cale să se înece în apa rece a Dâmboviței, un puști vagabond îi taie un deget. Dar el rezistă și învață. Își face prieteni și începe să înțeleagă lumea asta mare.

Un univers fascinant al obiectelor vorbitoare, în care mănuși, aspiratoare și umbrele trăiesc povești palpitante, atent ascunse de privirile noastre.

CAPITOLUL 1

DULAPUL DE ACASĂ

Am cinci degete în total și niciunul nu seamănă cu celălalt. Unul e mai scurt, altul mai lung, cel mare e întors într-o parte, zici că stă la pândă. Sora mea Finga are tot cinci. Am venit pe lume într-o garsonieră din Drumul Taberei, unde Elena, creatoarea noastră, împletește în fiecare iarnă mănuși, fulare și șosete din lână și le vinde la Târgul de Crăciun din centrul orașului. Roxana, fetița Elenei, e nașa tuturor obiectelor împletite: ea le dă nume.

– Pe tine te cheamă Mit, iar pe tine, Finga, ne anunță ea pe un ton destul de oficial.

Noi suntem mănuși pentru adulți, iar fetița se uită la noi cu seriozitate, de parcă ar aștepta să-i răspundem că suntem de acord cu numele pe care ni le-a dat. Spre deosebire de mine, Finga are doi năsturei roșii, cusuți sub degetul arătător.

– Tu ești primul născut, băiat, și va trebui să ai grijă de sora ta, care e cu trei ore mai mică, continuă Roxana.

– De ce spui că-i băiat? întreabă Elena, amuzată, în timp ce împletește un călcâi de ciorap.

Se uită când la andrele, care parcă împletesc singure, când la televizor, unde urmărește un serial.

– Păi e simplu: nu are cercei, zice Roxana, convinsă fiind că cei doi năsturei roșii ai Fingăi sunt cercei.

– Îți stă bine cu cercei, surioară, îi șoptesc Fingăi, mai mult ca să verific dacă Roxana ne poate auzi.

După ce am aflat cine suntem, Roxana a început ritualul de botez al ciorapului cu care Elena a încheiat lucrul pentru seara aceea. L-a numit Cioro.

– Hai la masă, îi spune Elena fetiței, în timp ce se întinde și cască, după câteva ore bune petrecute pe canapea.

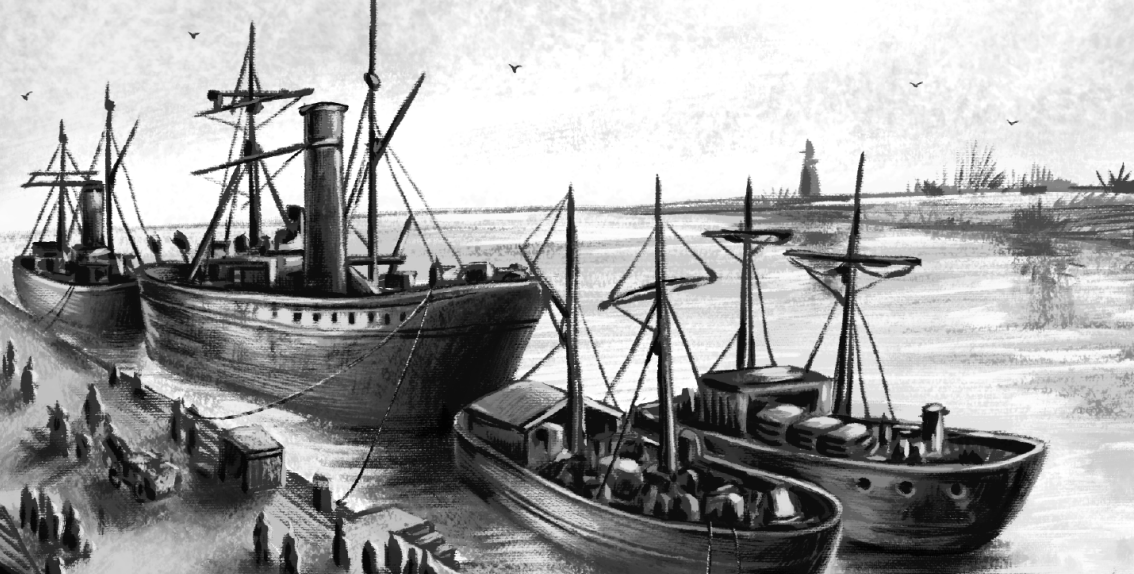
Roxana ne aşază cu grijă într-o cutie, alături de alte surate de-ale noastre. Sunt emoţionat, chiar dacă momentan locuiesc într-o cutie. Am auzit-o pe Elena vorbind la telefon, în timp ce-mi împletea al cincilea deget: urma să fim scoşi la vânzare imediat, pentru că cererea de cadouri e mare pe ultima sută de metri. Măine e Ajunul Crăciunului şi noi vom fi un cadou frumos dacă o s-avem norocul să fim cumpăraţi şi oferiţi în dar. Sub bradul pe jumătate împodobit sunt două cadouri învelite în hârtie colorată. Sunt amândouă pentru Roxana: unul de la Elena, celălalt de la tatăl ei, care nu locuieşte cu ele.

– Sper să ajungem pe mâini bune, surioară, îi şoptesc Fingăi, dar sunt admonestat de un fular înţepător:

– Hei, gură-spartă, mai încet! Nu vezi că s-a dat stingerea în cutie?

– Scuze, am mormăit mai mult pentru mine şi am încercat să adorm, în prima noapte din viaţa mea de mănuşă.

Înainte de asta am fost fir, într-o mercerie, iar cea mai veche amintire pe care o am e cu un câmp verde, unde stăteam pe o oaie cât era ziua de lungă. Ea păştea, eu creşteam. Eram lână. De unde ştiu atâtea? Mănuşile învaţă repede, pentru că sunt foarte atente. Sunt numai ochi. Doi pe faţă, doi pe dos.

Radu Tudoran (1910-1992) este unul dintre cei mai cunoscuți prozatori români. A debutat în anul 1940 cu un volum de nuvele, *Orașul cu fete sărace*, urmat, în 1941, de romanul *Un port la răsărit*. Pasionat de călătorii, s-a stabilit la Brăila în perioada 1945-1947 și a început construcția unei goelete, cu care plănuia să facă înconjurul lumii, avându-l drept model pe exploratorul Joshua Slocum. Instaurarea regimului comunist l-a împiedicat însă să-și îndeplinească visul.

Mircea Pop este grafician. A început să deseneze pe la vârsta de 4 ani prin cărți și pe interiorul copertelor. 26 de ani mai târziu îl găsim făcând același lucru cu aceeași plăcere.

TOATE PÂNZELE SUS!

Text: **Radu Tudoran**

Ilustrații: **Mircea Pop**

cartonată • 165 x 225 mm • 624 de pagini • 2016

Cuvinte-cheie: aventură, prietenie, devotament, mister, curaj, marinari, pirați

14 ani +

Anton Lupan, un român școlit la Paris, pornește în 1881 în căutarea bunului său prieten, Pierre Vaillant, care dispăruse pe mare. La bordul goetei lui, *Speranța*, Anton adună oameni unul și unul: neînfricați, omenoși și dornici de aventură. Între ei se leagă o prietenie trainică și împreună cutreieră mări și oceane, țin piept piraților și stihilor naturii, și își înfruntă propriii demoni.

„*Toate pânzele sus!* este mai mult decât o carte. Este o navă care te transportă în spațiu și în timp. Te scoate cât ai clipi din peisajul ordonat și previzibil al cotidianului. Îți livrează la domiciliu aventuri, locuri exotice și prieteni de nădejde. Citind, devii membru al fantasticului echipaj de pe *Speranța*. Dacă ești mic, te vei simți mare și puternic, iar dacă ești deja mare și puternic, te vei simți din nou copil, vrăjit de farmecul acestei cărți picurându-ți în suflet elixirul tinereții fără bătrânețe.”

Florin Bican

CAPITOLUL II

ȘI OAMENII AU TAIINELE LOR

Avem taine și le purtăm cu noi, taine mai mici, taine mai mari – când se dezvăluie își pierd o parte, două, trei, șapte, nouă părți din puterea lor –, alteori se pierd de tot, ca puful păpădiei suflat de un vânt tăricei. Dar avem taine și le purtăm cu noi – și suferim, ne întristăm, plângem din pricina lor sau râdem și ne bucurăm, fiindcă sunt și altfel de taine, care ascund câte fericiri nu gândești.

De ce în ochii micuți ai lui kir Ianî, care zgâria brânza și cică benchetuia cu ceilalți căpitani la locanda de peste chei, se strecura din când în când câte un zâmbet șiret? Căci zâmbetul acesta n-avea nicio legătură cu vorbele, fie ele chiar de duh, ale simpatrioților săi. Căpitanul *Penelopei* păstra o taină, altfel nu se putea! Să fi fost taina în boccea cu care coborâse pe chei la Galați sau în cealaltă, cu care venise înapoi? A, nu venise cu mâinile în buzunar? La drept vorbind, ce poți să spui? Îl văzuse cineva venind? Și dacă l-ar fi văzut, cine își putea băga nasul în boccea lui?... Să fi fost în ea ceva scule de aur ori giuvaiere de preț? Grecii de la Galați sau de la Brăila de multe ori își trimiteau la Patrida agoniseala lor, pe aceste căi. Nu că le-ar fi păsat de vămile românești – de cele din Bosfor și din Dardanele se temeau ei. Iar ca să le trimită pe uscat, pe la bulgari, era mai greu cu tâlharii care așteptau în munți, la trecători. Bine, dar așa, și pe mare puteai întâlni pirați! Pe naiba, cine să se lege de un barcăz prăpădit care duce cinci vagoane cu grâu?... Cam asta ar fi putut să fie taina lui kir Ianî Ghinis: să care avuții și să nu bănuiască nimeni, de fel, în primul rând echipajul său ticălos. Poate de aceea zâmbea căpitanul *Penelopei* din când în când, șiret, gândindu-se la partea ce i se va cuveni, iar alteori arunca priviri îngrijorate peste chei, să nu intre vreun hoțoman în cabina lui și să se apuce de scotoceli.

Ce om nu are taina sau tainele lui?

Iată, de pildă, de ce Ismail, bucătarul, se amăra când auzea vorbindu-se de Stambul...

O taină, bineînțeles! De ce Gherasim, grec de lângă Pireu, precum îl știau toți, vorbea așa de limpede graiul românesc, iar când îl iscodeai despre aceasta, își lăsa capul în jos, cogeamite om, sfios ca un copil? Oare n-avea și el taina lui?

Până și Ieremia... Da, Anton Lupan nu băgase de seamă, dar când povestea despre nunta de la sacagiu, avea în glas un gust amarui, așa ca de sămbure de măr strivit între dinți...

Acum Ieremia stătea pe binta de pe chei, cu flinta pe genunchi și o mângâia drăgăstos, ca și când i-ar fi spus: „Tu ai să rămâi cu mine toată viața, ai să mă însoțești oriunde ar fi să mă duc, chiar și la capătul pământului, în țara ceea... am uitat cum îi zice... N-o să te smulgă nimeni din mâna mea...” Avea și Ieremia ceva pe sufletul lui: de un an, de când se mutase la sacagiu, o iubea în taină pe Ghiocica, și nu bănuia nimeni, nici ea, nici sacagiul, nici măcar vărul-su, că poate așa nu i-ar fi luat-o de sub nas... Nu i-ar fi luat-o? Aș! Atunci nu știi ce pui de lele e acest Haralamb! Dar Ieremia nu-i purta nicio pică, nu-l pizmuia, dimpotrivă, se mai și mândrea cu el. Cum să nu fii mândru de un asemenea flăcău? Se știa deșirat și ciolănos, cu ochii mici, cu nasul ascuțit, cu obrazul plin de țepi, taman bun să-l pui pe câmp sperietoare de ciori – și socotea pe inima împăcată în amărăciunea lui: „Ghiocica nu era de nasul meu!... Mai bine să plec în lume; ce bine s-a nimerit!”...

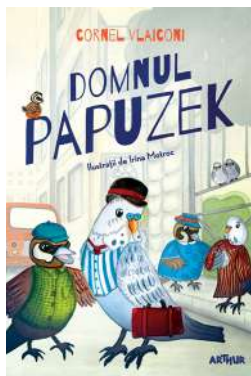
Dar cine nu are tainele lui?

Parcă pe stăpânul locantei din port dacă l-ai fi scuturat, n-ar fi curs coțcăriile din el cum curge grâul dintr-un sac ros de șobolani? Parcă omul de colo, sau celălalt, de se ferește pe lângă magazii, sau altul, care trece noaptea canalul vâslind încet, să nu se audă vâsla nici la cinci pași, sau altul și altul, atâți au sufletul curat-curățel, nu duc nicio taină cu ei?... Dar căpitanul portului, plecat la rațe acum? Nu-l apăsă nimic, nu tresărea niciodată în somn? Până și moș Ifrim, paznicul farului, cu capul nins, de bunic, avea o taină, ehe!, și încă mai grea decât a tuturor de care s-a vorbit până acum. Nu că-l scârmăna baba lui, asta știau și copiii din port. Alta era taina lui – și, dacă cineva ar fi pătruns-o, s-ar fi îngrozit. Să-l lăsăm în plata domnului, cu taina lui!... Dar vezi că, pe deasupra, unchiușul avea și un cusur: de la o vreme se năvălise să sugă țuică din țoi și, dacă lua nițeluș rachieu, vorbea mai multe decât s-ar fi cuvenit. Noroc că oamenii din jur erau mai întotdeauna cherceliți și ei, încât nu prea țineau seama la trăncăneala lui – altminteri taina s-ar fi aflat de mult. Taine peste tot! De ce ne-ar mira că și Anton Lupan își avea taina lui?

Cornel Vlaiconi s-a născut, a crescut și trăiește în București. În anul în care totul s-a schimbat, 1989, avea 16 ani, precis cât e nevoie să nu uiți să ții ochii deschiși. A absolvit Facultatea de Drept, fără ca realitatea gri a sălilor de tribunal sau geometria contractelor comerciale să-l atragă. A devenit grafician și lucrează în domeniul farmaceutic. Are doi copii, pentru care inventează povești cu totul și cu totul noi în fiecare seară. Așa a început Cornel să scrie o carte, deocamdată singura.

Irina Motroc este ilustrator. Copil fiind, desena bibelourile din casă și jucăriile. De-a lungul vieții, desenul a fost un spațiu de refugiu, o lume intimă unde se retrăgea de câte ori voia să-și amintească cine este. În urmă cu câțiva ani a decis să se dedice întru totul pasiunii sale, și a început să facă ilustrație.

DOMNUL PAPUZEK

Text: **Cornel Vlaiconi**

Ilustrații: **Irina Motroc**

cartonată • 165 x 225 mm • 344 de pagini • 2018

Cuvinte-cheie: papagal, animale, păsări, prietenie, aventură

8 ani +

Trofeul Arthur, ediția a V-a, Premiul pentru secțiunea 8–14 ani

Domnul Papuzek e un papagal dintre cei mici, un peruș. El are familie, prieteni, o slujbă în casa unor oameni. Și, cum nimic nu-i perfect tot timpul, ei toți trebuie să rezolve o mulțime de probleme pentru a putea fi împreună. E o lume în care grijile și bucuriile sunt trăite de papagali, vrăbii, câței și chiar de pisici aflate în căldășie cu o bandă de hoți. Cu fiecare pagină, ne dorim ca planurile Domnului Papuzek și ale prietenilor săi să reușească, așa cum ne dorim în fiecare dimineață să avem o zi frumoasă.

CAPITOLUL 1

DOMNUL PAPUZEK MERGE LA SERVICIU

Era luni dimineața și Domnul Papuzek mergea încet spre lucru. Cu toate că locuia aproape de serviciu, Domnul Papuzek pleca întotdeauna de acasă cu un sfert de oră mai devreme, în primul rând, pentru că nu-i plăcea să se grăbească și, în al doilea rând, pentru că așa putea să se oprească să-și bea cafeaua în liniște la bistroul din colț.

Să nu i-o luăm în nume de rău Domnului Papuzek că prefera să bea cafeaua altundeva decât acasă; mai ales că Doamna Papuzek, soția Domnului Papuzek, făcea o cafea grozavă. Dar Domnul Papuzek avea și doi copii, care se trezeau foarte ușor dimineața dacă auzeau zgomot, așa că Domnului Papuzek nu-i rămânea decât să se oprească la bistro și să aștepte ca Domnul Rățoi să-i toarne o ceașcă de cafea.

S-ar putea să vă mire faptul că bistroul era ținut de Domnul Rățoi, asta pentru că multă lume crede că rațele nu sunt deloc făcute să stea în spatele unui bar și să servească mușteriii, dar adevărul e că Domnul Rățoi se descurca de minune ca barman. Însă avea și el un mic defect: o să vedem imediat care.

– Bună dimineața, zise Domnul Papuzek, intrând pe ușă.

– Bună dimineața, Domnule Papuzek, îi răspunse Domnul Vrabie, care ședea comod la masa de la geam și citea destul de prins rubrica de pariuri din ziarul de sport.

Domnul Vrabie avea o familie numeroasă și, cu toate că el și Domnul Papuzek se ocupau cu lucruri diferite și, ca să zic așa, trăiau în cercuri diferite, aveau în comun faptul că-și beau cafeaua la Domnul Rățoi din același motiv.

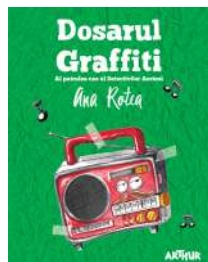
– Cum merge treaba? întrebă Domnul Papuzek, așezându-se lângă Domnul Vrabie.

– Binișor, cred, răspunse Domnul Vrabie. Având în vedere că ăl' mic iar a venit acasă smotocit și fără pene, binișor. Toată noaptea l-am oblojit.

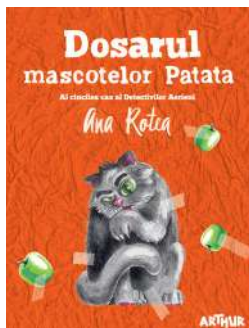
– Of! Să nu-mi spui că iar s-a întors motanul ăla afurisit.

– Ba da, oftă Domnul Vrabie.

Ana Rotea a fost mai întâi povestitoare. Povestitul a început chiar de când era foarte mică, sau, mai precis, de când a ascultat prima poveste la pick-up și a vrut să o spună mai departe. Toată copilăria ei le-a povestit fraților, dar și copiilor de afară, în timpul pauzelor de la joacă, tot ce citea sau își imagina, tot ce era frumos de povestit: despre copii și adulți, despre animale și lucruri. A continuat să povestească, mai în glumă sau mai în serios, în timp ce urma Facultatea de Drept și alte cursuri, iar apoi în timp ce lucra, în timp ce șofa, în timpul cinei cu familia sau la ora de culcare a băiatului ei. Pentru că cei mai fideli ascultători i-au fost dintotdeauna copiii, s-a hotărât să scrie povești pentru ei. Cartea va putea ajunge în mult mai multe locuri și la mult mai mulți ascultători, a gândit povestitoarea și a devenit autoare.

DOSARUL MASCOTELOR PATATA

Text: **Ana Rotea**

Ilustrația copertei: **Bilyana Velikova**

necartonață • 160 x 200 mm • 208 pagini • 2018

Cuvinte-cheie: detectivi, vacanță la țară, bunici, câine, prietenie, aventură, umor

8 ani +

În aceeași serie:

Dosarul Popcorn (2015) (Trofeul Arthur, ediția a IV-a, Premiul pentru secțiunea 8–14 ani)

Dosarul clopoțeilor de Crăciun (2016)

Dosarul unei vacanțe de groază (2017)

Dosarul Graffiti (2017)

Ah, viața la țară... Liniște, aer curat, mese în aer liber... Marlău, Gesicaflecer, Bolumbo și Șerloc se bucură de o săptămână de relaxare la țară, la bunici, când Scupidu, cel de-al cincilea Detectiv Aerian, dispare.

Băiatul nu e de găsit pe nicăieri și asta nu poate însemna decât un nou caz pentru detectivii noștri. Cei trei copii și câinele Șerloc bat ulițele în lung și-n lat, își bagă nasul în curțile oamenilor și merg pe urmele mascotelor dispărute, sperând ca la capătul furtișagurilor să-l găsească pe mezin.

CAPITOLUL 6

E CAZUL PENTRU UN CAZ NOU ȘI PENTRU PUȚINĂ SPONTANEITATE

A durat ceva timp până când bunicii și copiii s-au pus de acord: Bibi nu era nici cu unii, nici cu ceilalți. Au început căutările prin casă și prin curte, s-au auzit țipând „Biiiiibiiii!!!”, întrebând „Unde ești, nepoțelul nostru preferat????!!!” și chiar și acuzele „Hei, parcă nu aveai un nepot preferat?!” Își povesteau toți de-a valma când l-au văzut ultima oară, chiar și penultima oară, pe micuț, ce s-a spus și ce li s-a părut cu acele ocazii. Așa a ieșit la iveală întâmplarea de mai sus, din cabina lui Patata, povestită de Bunique, și tot așa s-a convenit, cu jumătate de gură, că Bibi cam dispăruse.

„Toate bune și frumoase”, s-a gândit Teo în mijlocul harababurii. Notase tot ce spusese ceilalți și-și intitulase notițele, în mod bizar, „mărturii”. Când în jurul lui nu s-a mai spus nimic nou, cu un calm desăvârșit a scos la iveală veșnicul dosar de carton pe care îl căra după el și a prins notițele înăuntru.

– Dacă ai de gând să scrii „Dosarul Bibi” pe coperta aia... și-a început Bobo amenințarea.

– Nu, nu! s-a apărut Teo privindu-l pe Bobo în ochii în care crăpau vinișoare de sânge una după alta. Am să scriu „Dosarul unei vacanțe...”¹ sau ceva de genul...

– Fratele meu dispărut nu este un caz! a răcnit Bobo. Am să-ți fac dosarul guler!

– N-o face! a spus Teo și a ascuns imediat dosarul la spate. N-are sens, zău...

– Pentru că renunți chiar acum la obsesia ta cu dosarele? i-a dat Bobo o șansă.

– Pentru că mai am și altele, a răspuns Teo.

– Țineți-mă că nu știu ce-i fac! a urlat Bobo. Nu, pe bune, să mă țină careva cât mă gândesc ce să-i fac ăstaia. Nu-mi vine nicio idee...

– Bibișooooor! striga Bunik prin spatele casei.

– Chiar mai ai dosare? l-a întrebat Ada șoptit pe Teo.

– Să lăsăm asta! i-a răspuns Teo. Ada, e foarte important să ne intrăm în roluri imediat!

¹ Slăbuț titlu. S-a mai folosit. (N. a.)

- Să redevenim detectivi?
- Exact! Cazul nostru va consta în recuperarea lui Bibi. Este un caz de o urgență extremă!
- O, haideți! a spus Bunique tare, acoperindu-i pe toți. Dacă băiatul nu e în curte, e undeva în afara curții.
- Genială! a aplaudat-o rar Bunik care revenise fără Bibi din căutările sale.
- Voiam să spun că, dacă nu e aici cu noi, e în altă parte cu altcineva! s-a enervat Bunique, repetându-și greșeala.
- Atât de mintoasă... s-a mirat cu ipocrizie Bunik până când s-a trezit că Bunique l-a apucat de nas și l-a tras în jos, spre ea.
- Ce vreau să spun este că Bibi poate fi găsit destul de repede, a continuat Bunique. Unde să se fi dus de sub nasul nostru un băiat ca Bibi? Este fie alături la vecini, fie plecat cu tractorul lui Patata. Așa că în loc să te ții de glume, Bunik, mai bine încalecă pe lepurilă și mergi după Patata...
- Nu, nu, nu! s-a luat Bunik cu mâinile de cap. Nu vreau să merg pe lepurilă! De ce nu pot lua mașina, ca orice om din secolul nostru?
- Până nu verific ce e cu zgomotul ăla de la motor, nu se umblă cu mașina! l-a certat Bunique. Deci sari iute pe lepurilă și caută-l pe Patata prin sat! Dacă te împiedici pe undeva de polițistul Lodorică, pune-l să caute și el copilul. Dacă nu, îl pun eu când vine azi la mine să-l ajut cu afacerea lui. Noi, ceilalți, vom merge acum prin vecini să întrebăm de Bibi.
- Nu, nu, nu! s-a luat și Bobo cu mâinile de cap. Dacă Bibi era prin vecini auzeam până acum! Un urlet, o prăbușire, o bubuitură, ceva!
- Bobo, trebuie să încercăm, adună-te! i-a pus Bunique în vedere. Nu putem sta cu mâinile-n sân! Papanaș rămâne acasă de pază, iar noi, restul, pornim căutările!
- Action woman! le-a făcut Bunik cu ochiul copiilor. Gata, pe cai! a spus el dându-și seama că Bunique îl fixa cu privirea într-un mod neprietenos. Sau, în cazul meu, pe măgărușul lepurilă!

Raluca Poenaru s-a născut în 1978 la Curtea de Argeș. Aici, doar cărțile și prietenii ei au salvat-o de plictiseala cumplită care domnea peste tot. Pasiunea pentru lectură a urmat-o la universitate, dar mai târziu și-a descoperit interesul pentru finanțe, apoi pentru marketing și în cele din urmă s-a hotărât să se specializeze în IT. Singurele constante din viața ei au rămas însă lectura și scrisul. Ea și *Pericol* au câștigat Trofeul Arthur în 2017.

„Am studiat limbi străine la Universitatea București, am început Finanțe-Bănci la ASE (facultate pe care n-am terminat-o niciodată), lucrez în IT și am vrut dintotdeauna să scriu o carte. Deci, constanța nu e punctul meu forte. Cum nici seriozitatea nu se numără printre calitățile mele, cea mai potrivită carte pe care o puteam scrie e o carte pentru copii. La birou, nu rezist mai mult de jumătate de oră într-o ședință, dar pot să mă joc cu copiii ore în șir! Cred că, pe undeva, la mine nu s-a făcut integral trecerea de la copilărie și adolescență, la maturitate. Mie îmi place așa... Cred că și copiilor mei le place. Nu cred că sunt multe mame care să constate cu uimire că nu au absolut nimic de mâncare prin frigider și să le ofere copiilor, la cină, o înghețată...”

PERICOL

Text: **Raluca Poenaru**

cartonată • 140 x 205 mm • 192 de pagini • 2017

Cuvinte-cheie: băiat, prietenie, creativitate, aventură, familie, umor

8 ani +

Carte câștigătoare a Trofeului Arthur, ediția a V-a

Îl se spune Pericol și e foarte mândru de porecla lui. Părinții și profesorii nu-l înțeleg nici un pic, iar Pericol știe că n-are rost să le explice. Cum, el, Pericol, un răzvrătit fără pereche, să fie înscris fără voia lui la un concurs de creație? La o întrecere de zoologie? (Astea-s pentru točilari.) Și, culmea, să facă echipă cu niște fete?! (Asta i-ar distruge complet reputația.)

Dar el e Pericol și o să treacă peste toate. Și, până la urmă, nu e chiar așa de periculos, iar fetele chiar știu să facă tot felul de lucruri.

„O carte în care întorsăturile de situație sunt viraje în toată regula. O carte din care se degajă prospețime, spirit de aventură, umor năvalnic și multă, multă istețime. O carte la care râzi, te minunezi și aplauzi. Vraja funcționează: ești în Pericol, dar nu te simți în pericol.”

Radu Paraschivescu

CAPITOLUL 1

PERICOLUL VERDE

Mi se spune Pericol și sunt un tip rău. Pe mine să nu mă luați cu de-astea, că de ce l-am pocnit pe nu știu care, că de ce i-am rupt rigla sau capul, că nu înghit așa ceva. Eu nu le am pe-astea cu mila. Sau cu răbdarea.

Și știți de ce sunt așa? Fiindcă, în loc să mă crească și pe mine mama, ca pe frate-meu, pe mine m-a crescut el. El, Vlad. Frate-meu. Că mama se săturase de șters la fund mucoși obraznici și prinsese un superjob. Full-time, să se mai relaxeze și ea după nebunia de acasă. Și, oricum, frate-meu e ultra-serios și matur și ea a avut încredere totală că o să aibă grijă de mine, care, catâr cum sunt pentru că semăn numai cu taică-meu, am distrus în prima mea oră la grădiniță două dosare cu mângăleli de-ale copiilor și-am pocnit și vreo câțiva țânci cu figuri. Ca urmare a acestui comportament disociat sau antisocial, nu mai știu exact, n-am fost acceptat în colectivitate.

CAPITOLUL 16

UȘA VOPSITĂ

Ajung acasă. Intru cu groază în bucătărie. Sunt șocat! Ușa de la balcon arată extraordinar de bine! Tata a răzuit integral vopseaua veche, a curățat ușa și a vopsit-o absolut impecabil! Uau! Trebuie să retrag tot ce am spus despre el! A lucrat ca un profesionist.

Apare frate-meu. Inspectează frigiderul.

– Iar tocăniță? Frate, nu mai suport tocănița! Nu vrei niște cartofi prăjiți?

Uau, mă bagă frate-meu în seamă! Super!

– Sigur că vreau! Băgăm un Mac? devin eu brusc interesat.

– Ei, băgăm... Ce, ai bani?

– Nuuu. Credeam că ai tu.

– N-am nici eu. Cere-i lui tata.

– Cere-i tu.

– Băi, am o idee! spune frate-meu plesnindu-se peste frunte. Facem noi

cartofi prăjiți. Pentru toată lumea. Pregătim noi masa de seară! Și abia pe urmă le cerem bani!

– Uau, super idee!

– Bun! Hai, apucă-te să cureți cartofi! Uple oala asta! Auzi, și curăță și niște castraveți. Să facem o salată, știi că mama e moartă după salate!

Whaaaat? Trebuia să mă aștept la asta. Dar n-am ce face, e bine să fiu prieten cu el. Curăț cartofi. Umplu oala. Curăț castraveți. Pe urmă vine Vlad. Eu chiar nu mă descurc la prăjit. Îi prăjește el. E chiar foarte tare! Mi-a crescut respectul față de frate-meu!

– Auzi, nu deschidem ușa? E cam cald aici... De fapt mor de cald.

– Nu deschidem nimic, hotărăște el. Nu vezi că sunt rufe la uscat pe balcon? Vrei să miroasă a prăjeală? Se enervează mama, nu mai vedem niciun ban! Mda, bine gândit. Dar tot mor de cald. Cred că s-au făcut 100 de grade în bucătărie. Nu contează.

Cartofii sunt gata. Castraveții sunt tăiați. Chiar când torn oțet peste salată, se deschide ușa. E maică-mea. Și eu, și frate-meu facem niște mutre victorioase de parcă am fi urcat cel puțin pe Himalaya. Maică-mii îi pică fața. O vedem cum se înroșește ca la desene animate, din ce în ce mai tare, până când devine vișinie, efectiv.

– Vă bateți joc de MINE!

Ce mai e și asta? Și eu, și frate-meu rămânem interziși, cu ochii la ea. Ce naiba am mai făcut de data asta? Am ars tigaia? Am folosit vreun castron de la New York pentru salată? Ori a mușcat-o ceva. Un scorpion, o cobră, câinele lui Moca... Apare și taică-meu. Rămâne și el în pragul ușii, cu aceeași mutră stupefiată și cu ochii bulbucăți. Par otrăviți. Or fi mâncat ceva toxic, or fi băut COLA! Se știe doar, cola e cea mai mare otrăvă din lume! Ne întoarcem discret să ne uităm și noi la ce se uită ei. WHAAAAAAT??? Sunt sigur că acum arătăm cu toții la fel. Ușa de la balcon, ușa vopsită de taică-meu după toate regulile artei, e ROZ!!!!!! Roz integral!!!! Dar ce roz! Un roz intens, violent, de la care te dor ochii. Deci asta înseamnă vopsea termocromatică... i se schimbă culoarea la căldură.

Of, of, of... În mai puțin de 30 de secunde, scandalul e cât casa! Le spun că vânzătorul mi-a recomandat vopsea termo pentru bucătărie, fiindcă cică rezistă la căldură. Maică-mea zice că se duce pe loc la magazin să facă scandal. Pretinde că vânzătorul trebuie să-i dea gratis o cutie de vopsea normală și ceva în plus. Că, din cauza lui, cineva trebuie să muncească de două ori!!! Taică-meu presimte o catastrofă și se oferă să se ducă el. Maică-mea nu-l lasă, că la cât e el de bleg, n-o să facă nicio brânză. Sunt îngrozit. Uite cum, din nimic, în loc să mănânc liniștit cartofi prăjiți, o să mă aleg cu ditamai pedeapsa. Cine credeți că mă scoate din asta? Incredibil, da! Frate-meu.

– Oameni buni, eu zic să mâncăm întâi, că uite, masa e gata! Și am pregătit-o noi doi! Și pe urmă mă duc eu cu Eugen la magazin și rezolvăm totul.

Înghit cu noduri. Toate ca toate, dar cartofii sunt geniali. Salata însă e prea acră. Nu se poate mânca. Probabil că am turnat în bol tot oțetul din sticlă când a intrat maică-mea în bucătărie și a rămas cu ochii holbați la ușă. Dar, oricât tragem de timp, tot trebuie să terminăm la un moment dat...

PERICOL LA PETRECERE

Text: **Raluca Poenaru**

cartonată • 140 x 205 mm • 218 pagini • 2019

Cuvinte-cheie: băiat, prietenie, creativitate, aventură, familie, școală, umor

8 ani +

Când ți se spune Pericol și ești un puști rebel, dur și periculos, ai o reputație de păstrat. Doar lumea se așteaptă de la tine să dai tonul în materie de coolness, nu-i așa? Dar ce te faci când școala e chită să-ți pună bețe-n roate, cu activități facultative precum „Magie în bucătărie” sau, și mai rău, „Porcul, vaca, oaia, capra”, iar mama vine și ea cu idei crețe pentru petrecerea de ziua ta, plănuiind distracție la un centru spa, cu saună și împachetări cu nămol medicinal?

Din fericire, cu un pic de ajutor din partea prietenilor și unui porcușor „fioros” de Guineea, Pericol face el ce face și se descurcă și de data asta și scapă cu reputația neșifonată. Și nu oricum, ci încropind un proiect eco pentru școală cum nu s-a mai văzut și organizând o petrecere de pomină pe malul apei.

CAPITOLUL 1

RRR

Mi se spune Pericol și sunt un tip rău. Pe mine să nu mă luați cu de-astea, că de ce l-am pocnit pe nu știu care, că de ce i-am rupt rigla sau capul, că nu înghit așa ceva. Eu nu le am p-astea cu mila. Sau cu răbdarea.

Mai ales cu răbdarea... Să vă spun cea mai tare fază! Orice școală care se respectă organizează activități facultative. Care sunt, de fapt, obligatorii! Fiindcă trebuie să participăm la cel puțin una! Și avem de ales între:

- Magie în bucătărie! - curs de gătit;
- Un copil - o operă de artă! - proiect de arte vizuale;
- Porcul, vaca, oaia, capra! - curs practic pentru viitorii fermieri.

Și alte cursuri la fel de interesante...

Ideea e că răbdarea mea (aia puțină, câtă e) s-a terminat TOATĂ când am auzit de capră și de oaie.

Așa că, de frică, m-am înscris la următoarea activitate de pe listă. Să nu cumva să mă prindă neînscris și să mă repartizeze obligatoriu la cocina de porci! Și, cum prietenii mei nu mă lasă la greu, s-au înscris și ei împreună cu mine. La un proiect care nu știu cum e, dar are un nume foarte sugestiv: RRR. E clar, nu?

– Auzi, RRR, bombăne Magda nemulțumită. Ce curs mai e și ăsta?

– O fi de la poezia aia cu Rică, zic eu. Rică nu știa să zică Râu-Rătușcă-Rămurică!

RRR - Râu- Rătușcă-Rămurică - proiect de observare a naturii. Stăm întinși sub rămurică și căscăm gura la rătușca de pe râu. Super, nu? Ce ziceți?

– Hmm... mai degrabă sună a fizică, își dă Sirenă cu părerea. O fi vorba de bateriile alea AAA care înainte se numeau R3.

– Păi și ce legătură au bateriile cu proiectul? se miră Magda.

– R3, adică de trei ori R, adică RRR, o lămurește Sirenă.

– la uite-l pe micuțul Tesla cum răsare el de-aici de la noi, de la Școala cu Clasele I-VIII, Nr. 16, Dimitrie Bolintineanu, glumesc eu, deși trebuie să recunosc că de fapt e o idee bună.

- Am aflat, ne întrerupe Cara discuția științifică. Am fost la organizatori și-am întrebat: RRR înseamnă Reciclează-Recuperează-Refolosește. E un proiect eco. Construim lucruri din materiale reciclate și le prezentăm.
- Simplu, nu? Acum trebuie să completăm numele proiectului pe foaia de înscriere. Fetele știu deja! După cum m-așteptam, își fac niște rochii: Cara - din pungi de plastic, Magda - din ziare. Iar eu și Sirenă... Trebuie să ne gândim și noi ce facem! Și încă repede! Altfel pierdem locul. Mă uit disperat la Sirenă. El - la mine! Eu - la el! El - la mine!
- Ăștia sunt duși cu pluta, mormăie Sirenă.
- Brusc, ȘTIU! Bravo, Sirenă! Completez în cea mai mare viteză foaia. O predau organizatorilor. Sunt privit cu suspiciune peste catedră. Și pe sub sprâncene. Ignor privirile. Mă-ntorc cu spatele și plec mândru ca un veritabil căpitan de...
- Plută. Noi o să ne facem o plută, îi spun lui Sirenă, în șoaptă, să nu cumva să ne fure vreun invidios ideea.
- O CE? urlă Sirenă ca apucatul, după cum îi e numele și bunul obicei.
- O plută, Sirenă, o plută. O plută de două persoane. Să te plimbi cu ea când apune soarele, printre nuferi.
- Dar, ce, ai de gând s-o și lansezi la apă? se miră fetele.
- Păi la ce? La asfalt? Voi vă-mbrăcați cu rochiile voastre din pungi și vă urcați la bordul plutei din pet-uri. Romantic, fetelor, romantic! O să plutim pe valuri... Îmi prezint eu oferta.
- Pe valuri sau pe sub valuri, îmi taie Magda elanul.
- Nu-i nimic, mă repliez eu. Dacă se scufundă, o declarăm... submarin!

Florin Bican (n. 1956, București) a absolvit Facultatea de Limbi și Literaturi Străine, Secția engleză-rusă, a Universității din București. Desfășoară o intensă activitate de traducător, talmăcind în românește, printre altele, Lewis Carroll și T.S. Eliot. De asemenea, a tradus în limba engleză importanți scriitori români. Este autorul volumului de versuri pentru copii (și nu numai) *Cântice mârânești* (Humanitas Educațional, 2007) / *Singur printre mârłani* (Art, 2016). În 2012 a câștigat Trofeul Arthur cu volumul *Reciclopedia de povești cu rimă și fără tâlc*.

Matei Branea a absolvit Universitatea Națională de Artă Teatrală și Cinematografică din București. Artist vizual, autor de benzi desenate și creator de filme de animație, a realizat numeroase proiecte pentru presa scrisă, televiziune și industria de publicitate.

Florin Bican

**RECICLOPEDIA
DE POVEȘTI**
cu rimă și fără tâlc

RECICLOPEDIA DE POVEȘTI

cu rimă și fără tâlc

Text: **Florin Bican**

Ilustrații: **Matei Branea**

cartonată • 145 x 185 mm • 160 de pagini • 2020

Cuvinte-cheie: istorie, călătorie în timp, aventură, școală, prietenie

9 ani +

Reeditare – în curs de apariție.

Conține texte inedite.

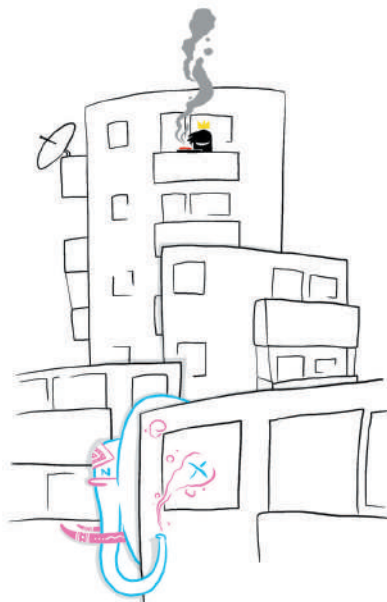
Carte câștigătoare a Trofeului Arthur, ediția I

Te-ai întrebat vreodată cum ar fi dacă ai putea trece granițele timpului? Dacă ai putea călători în trecut, dacă ai putea întâlni eroi sau oameni simpli din alte vremuri, ce i-ai întreba? Ce ai vrea să afli de la ei? Ai vrea să te învețe cum să câștigi mereu competițiile cu colegii tăi? Sau ai vrea, mai degrabă, să-ți dezvăluie secretele magice ale iubirii? Ai vrea să-ți ofere putere, inteligență, viclenie? Sau, poate, înțelepciune? Și, dacă ai putea învăța din trecut, cum crezi că ar arăta viitorul tău? Toate aceste întrebări sunt și ale lui Răzvan. El caută răspunsuri pentru ele în vremuri trecute, vorbind cu soldați din Antichitate, cu artiști renumiți, cu voievozi, fiind martor la lupte și momente memorabile din istoria românilor. Istoria lui este, poate, și a ta! Află-i secretele, pentru a putea să-ți răspunzi și întrebărilor tale!

Și-așa ajunse Nastratin
Să fie primul om în stat.
Vă întrebați ce-a mai urmat?
Ce se întâmplă mai departe
Nu-i vrednic de băgat în carte -
Din ziua aceea înainte
S-a fost făcut băiat cuminte
King Nastratin și prin urmare
Povestea e plictisitoare
Și n-are niciun chichirez -
Ar trebui să plagiez
Ca să prezinte interes,
Dar cum nu pot, mai bine ies
Din text așa cum a ieșit
Și prințul nostru cel pățit
Din tevatura cu Vandana,
Care era să-l coste blana...
Nu s-a mai întâmplat nimic,
Deci nu mai am ce să explic:
Căci Nastratin, nu poți să negi,
Conduce țara după legi,

Lumea muncește, nu se fură,
Plătesc toți taxa pe lectură,
Craiul e fericit la băi,
De parte de copiii săi,
Siamezii beau în continuare
La birtul „Brad-ntre izvoare”...
Și-ncălecai pe-o tastatură
Să spun povestea-n stare pură -
Dacă sunt unii dintre voi
Ce vor, cu episoade noi,
Să ducă textul mai departe,
Continuați această carte
Sau scrieți o poveste nouă
Cu ce sau cum vă place vouă.
Dar nu uitați - o aventură
Se plămădește din lectură.
Deci, înainte de a scrie,
Faceți un drum la librărie.

ȘI V-AM SPUS POVESTEA AȘA

Aventurile cailor năzdrăvani rememorate de ei înșiși

Text: **Florin Bican**

Ilustrația copertei: Mircea Pop

cartonată • 145 x 185 mm • 296 de pagini • 2018

Cuvinte-cheie: aventură, basme, cai năzdrăvani, umor, feți-frumoși, povești, eroi

10 ani +

Și v-am spus povestea așa aduce laolaltă basme clasice românești (cele cu Aleodor Împărat, Harap Alb, alături de întreaga cohortă de feți-frumoși, cai năzdrăvani, împărați și fete de împărați) și unește ingenios poveștile lor într-una mai mare, un basm la superlativ, care păstrează din cele vechi, întregindu-le, firescul, umorul și vraja povestirii.

Cine iubește basmele românești le va regăsi aici, „aduse la zi” printr-o rescriere originală și amuzantă – din care vom afla că toate poveștile faimoase ale literaturii române sunt, de fapt, una singură, și că drumurile eroilor lor s-au întretăiat adesea în chipuri neașteptate.

– A fost odată ca-n povești, a fost ca niciodată, un cal cu aripi îngerești, și coama-nvolburată. Și calul ăsta sunt chiar eu, cum cred c-ați priceput; dar nu am fost așa mereu... S-o luăm de la-nceput: eu n-am prea fost interesat de zborul acrobatic în slujba vreunui împărat. Nici n-am mâncat jeratic. De mic, păduri cutreieram și-n adieri ușoare de frunze ce foșneau pe ram, dormeam lângă izvoare... Urmând al valurilor glas, în unda străvezie, sub vraja calului Pegas, ghiceam o poezie și-o repetam de multe ori, cu voce lină, clară, să pot pe toată, până-n zori, s-o-nvăț pe dinafară. Căci nu voiam să-nvăț să fac minuni de vitejie. Un singur lucru mi-era drag – eterna poezie. Când mama mea s-a lămurit că-s lîngav și cusúrgiu, mi-a tras un ghiont de-am auzit cum latră câinii-n Giurgiu. Și, fascinat de ghiersul lor, am și fugit de-acasă, spre încotro-și uneau în cor cântarea lor duioasă.

Nici până azi nu pot să spun de Giurgiu chiar există, deși umblat-am de nebun prin lumea asta tristă, până când soarta m-a adus în curte la o babă – n-aș fi rămas o clipă-n plus, aș fi plecat degrabă. Dar baba cea cu chipul slut era o vrăjitoare: m-a fermecat de n-am putut să stau nici în picioare, necum să fug din casa ei și să mă-ntorc la mama. Mi-am consumat, ani mulți și grei, în casa babei, drama. Baba avea la ea-n subsol un stol de șapte iepe, și-n jurul casei un ocol compus din șapte țepe, ce eu le-am fost văzut umplându-se treptat de cranii – baba-și decapita pe rând vizitatorii străni.

Veneau la ea, pe rînd, voinici porniți din lumea toată, fiindcă le promitea serviciu și-n plus un cal, răsplată. Ea le cerea, trei nopți la rînd, să-i pască herghelia, iar ei se angajau, riscând să-și piardă scăfârlia. Dacă cumva, din vina lor, se rătăcea vreo iapă, când se-ntorceau la babă-n zori, le puneau tigva-n țeapă. Desigur, baba nu era exemplu de fairplay... O, nu! Examenu' era făcut ca să nu-l iei: voinicii, care cum venea, erau poftiți la cină, să-nceapă lucrul, zicea ea, sătui, cu burta plină. Dar baba mai avea un plan – în ciorbă și-n shawarmă, le puneau praf de captalan, cu scopul să-i adoarmă. Și toți voinicii adormeau cum se puneau de pază, iar iepele se ascundeau, fără ca ei

să vază. Când se trezeau într-un târziu, văzând ei catastrofa... (Mi-e imposibil să mai scriu până la capăt strofa.)

Și uite-așa, cap după cap, s-au strâns în țepe, șase. Nici eu nu mai speram să scap – trăiam cu frica-n oase.

Trecut-au anii cu mult chin – câți ani? nu pot să număr – pân' un străin cu strai de in și buzduhan pe umăr a apărut neașteptat la babă în ogradă. (Era fecior de împărat, precum o să se vadă.) Era frumos cum numa-n vis un înger se arată. Băboiul ușa i-a deschis și l-a poftit de-ndată să intre-n casă. Bănuia cam după ce venise. Voinicul se uita la ea cu ochi pierduți în vise. N-apucă el a o-ntreba, că baba-ncepe-a-i spune de iepe – dacă n-ar pleca cu ele la pășune? Voinicul s-a-nvoit de-ndat', necum să se codească, de parcă n-ar fi suspectat capcana-i diavolească. La fel ca toți ceilalți voinici, a stat și el la masă. I-a zis băboiul:

– la d-aici mâncare sănătoasă.

Voinicul a mâncat flămând bucatele gustoase, și nici nu i-a trecut prin gând că baba îl drogase... S-a dus cu iepele. Din nori, ieșea pe ceruri luna. Când s-a întors cu ele-n zori, nu îi lipsea niciuna. Se duce azi, se duce mâni, ca raza în neant, dar numărul de căpățâni rămâne-n pari constant. Mai trece-o zi și, mintenaș, din nou se face seară. Cu iepele către imaș, voinicul pleacă iară. Baba-i turnase captalan cu ghiotura-n mâncare. La așa doză, mă-ntrebam, va rezista el, oare? Când a venit voinicul iar, mânând iepele toate, țița-n ocol ultimul par c-așa nu se mai poate. Și iar mai trece-o zi, cu greu, și noaptea iar se lasă. Știam că iar voinicul meu va fi poftit la masă. Și gândul doar că s-ar putea ca somnul să-l răpună făcea ca-n piept inima mea să bată ca nebună.

– Vreau mânzul deșelat.

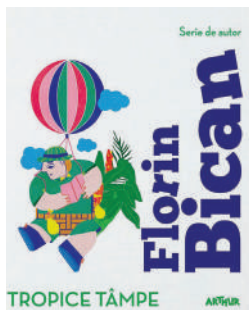
Baba n-a vrut s-asculte. S-o fi văzut ce-l îmbia cu iepele-i frumoase – doar n-o să plece de la ea c-o gloabă numai oase. Voinicul iar i-a amintit c-aveau o învoială. El unul a jucat cinstit: alegerea-i finală. C-o fi ea bună, c-o fi rea, doar lui îi aparține, și poa' să zică ea ce-o vrea, el m-a ales pe mine.

Cu inimi opt în piept pulsând, sărit-am în picioare. Știam că voi scăpa curând de baba-vrăjitoare. Iar Făt-Frumos, c-un singur salt, săritu-mi-a-n spinare, și-am dispărut în zbor înalt, hăt, dincolo de zare. Voinicul meu mi-a povestit în câteva cuvinte cam ce-aveam noi de-nfăptuit de-acolo înainte.

Avea o fată de răpit - frumoasă, o minune! Deja cu fata a vorbit, și ea nu s-ar opune. Dar tatăl său, mereu prezent - i se spunea „Genarul” - se aținea la pretendent cu ghioaga și cu parul. Spera c-având și el un cal cu-opt inimi sub carcasă, va reuși într-un final să ia fata de-acasă, scăpând întreg de la Genar, ca să i-o poată duce, cu zestrea ei cu tot, în dar lui frate-său de cruce.

Stăpânul meu era grăbit, deci am pornit îndată. Ne-am dus în zbor neocolit să o furăm pe fată, care deja ne aștepta, cu bocceluța gata, înfășurată-ntr-o manta de blană, marca „Prada”. Noi am cules fata din zbor, căci n-aveam multă vreme. Casa-nceput-a din pridvor și până-n grinzi a geme. Era alarma ce-l chema, prompt, pe Genar acasă: cu scârțâit de balama, îl anunța că-i groasă. Opt inimi n-ar fi fost de-ajuns, de ne-ajungea Genarul. Tot fuga-i cel mai bun răspuns, dacă te paște-amarul.

„Numai să vezi ce-am să le fac”, m-am lăudat la fată. „De Robot Armăsar Attack ai auzit vreodată?”

TROPICE TÂMPE

Text: **Florin Bican**

Ilustrația copertei: **Andreea Dobrin Dinu**

cartonată • 145 x 185 mm • 272 de pagini • 2017

Cuvinte-cheie: explorator, balon, aventură, Kenya, junglă

10 ani +

Este o zi ca oricare alta. Orologiul Big Bang bate alandala, ca un ecou îndepărtat al începutului lumii. Suntem în Anglia, în Marea Britanie, dar numele țării nu contează prea mult - cum să conteze, când hărțile sunt pline de nume de țări, de orașe, de sate, râuri și fluvii, mări și oceane. Unui biet explorator, cum e Stanley, eroul nostru, nu i-a mai rămas nimic de explorat. Poștărița Cristinel, care-i sună la ușă chiar la ora ceaiului, este mai exploratoare ca el: bate tot mapamondul în lung și-n lat, cu telegrame urgente, duse la destinație cu viteza balonului.

Plecat, în sfârșit, din fotoliul de lângă șemineu, cu destinația Kenya și cu speranța de a descoperi locuri necunoscute, Stanley primește o misiune extraordinar de importantă: trebuie să salveze jungla de flagelul betonului.

CAPITOLUL 1

CEAINOGRAMA DE LA ORA CINCI

Orologiul Big Bang se porni să bată pe nepusă masa: BIG-BANG, BIG-BANG, BIG-BANG, BIG-BANG, BIG-BANG... și tot așa de șaptesprezece ori, ca un ecou îndepărtat al începutului lumii.

Auzindu-l, Stanley sări ca fript. Era, de-acum, un reflex pentru el – în fiecare zi, la ora șaptesprezece trecute fix, Stanley, avea, n-avea treabă, se frigea cu ceaiul... Numai că astăzi cam întârziase. Se repezi deci în bucătărie, să pregătească cele trebuincioase acestei străvechi îndeletniciri englezești, căci Stanley al nostru, ca mai toți băutorii de ceai, era englez. Și, ca mai toți englezii, era explorator. Numai că de mult nu mai ieșise el pe teren, cum îi șade bine exploratorului. Erau vremuri tulburi, de tranziție, nu tocmai prielnice marilor explorări. Așa, prin parc, mai ieșea el din când în când, nu-i vorbă, da' ce, parcă aia e explorare? În toată Londra, cât era ea de Londră, nu mai găseai un colțișor netrecut pe hartă. Iar specialitatea lui Stanley tocmai asta era: explorarea locurilor netrecute pe hartă. Ce-i drept, și industria hărților luase o amploare ceva de speriat. „Pentru câțiva dolari în plus, ăștia l-ar trece pe hartă și pe ta-su”, comentau sec exploratorii când se-nâlneau la club.

– Tura-lura, lura-ra, nu mai am ce explora... fredona Stanley, manevrând abil tava cu ceaiul pe direcționalul fotoliului său de explorator, corect poziționat în fața căminului, fotoliu în care sfârși prin a se și așeza, după ce-și puse tava la îndemână, pe o măsuță confecționată dintr-o singură vertebră de balenă. Dar n-apucase el bine să se frigă cu ceaiul, când – big-bang, big-bang, big-bang – sună cineva la ușă. Deși englez, Stanley era un sentimental: soneria de la ușa lui era o replică în miniatură a orologiului Big Bang. Iar când deschise ușa, sentimentalul nostru explorator dădu nas în nas, sau mai exact nas în plex, cu o replică în miniatură a Statuiei Libertății.

– Mi-s Poștărița Cristinel, se recomandă monumentul, luminându-și fața cu lanterna.

„Că doar nu-mi închipuiam că ești Miss Univers”, comentă Stanley în gând, cu sarcasm englezesc, după care continuă cu voce tare:

– Și ce vânt vă aduce pe la mine?

– Pare-mi-se că austrul, da’ nu luai seama prea bine, că fusei grăbită. Da’ de ce mă-ntrebați?

– Vreau să zic, cu ce treburi pe la mine? o lămuri exploratorul pe eoliana sa vizitatoare.

– Aveți o telegramă de la domnul Mombasador.

– De la cineeee? se minună exploratorul.

– Păi de la alde George, Mombasadoru’ la Maiestatea Sa în Kenya, îl lămuri poștărița.

– A, George care-am fost io coleg de bancă cu el, se dumiri exploratorul.

Da’ cum de-a ajuns ăsta ambasador la Mombasa, că-n școală avea note mici la relații cu băștinașii?

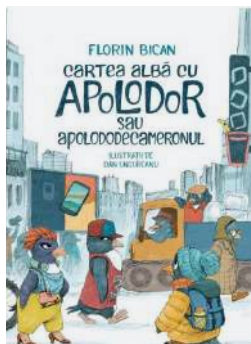
– Păi ce, domnu’ ‘splorator, parcă în ziua de azi nota contează... îi făcu poștărița complice cu ochiul. Că și io, dac-ați ști ce note mici am avut la geografie, ca să nu mai vorbesc de sport, și-acu’ împart scrisori și telegrame pe toată planeta, câtu-i ea de lată... sau de plată, că nu mai știu cum e.

– Aici cam aveți dreptate, consimți exploratorul. Nota chiar nu contează. Că și eu, dacă mă gândesc, am avut note mari la toate materiile, și tot degeaba, că de explorat tot nu mai am ce explora... Ziceți și dumneavoastră dacă-i posibil așa ceva: am ajuns eu, ditamai exploratoru’, să-mi beau ceaiul acasă, în fața căminului, ca frizerii și farmaciștii. Dar apropo, pentru că vă văd și pe dumneavoastră ditamai poștărița, n-ați vrea să-mi țineți companie la o ceașcă de ceai ș-un biscuit?

– Păi drept să vă spun, domnu’ ‘splorator, ceaiul ca ceaiul, că nu-i bun nici în galoși... Da’ după biscuiți mă-nnebunesc, mărturisii poștărița, după care se interesă, rapace: Țineți și prăjituri?

– Cum să nu, țin niște prăjiturile de vreo zece ani. Mi le-a făcut chiar Regina-Mamă cu mânușițele Dumneaei...

CARTEA ALBĂ CU APOLODOR SAU APOLODODECAMERONUL

Text: **Florin Bican**

Ilustrații: **Dan Ungureanu**

cartonată • 165 x 225 mm • 80 de pagini • 2019

Cuvinte-cheie: versuri, satiră, Apolodor, pinguini, umor

10 ani +

Un poem plin de culoare, care aruncă o lumină nouă asupra lui Apolodor și asupra lumii pinguinilor care-l întâmpină în Labrador: Apolodictator, Apolodizident, Apolodrama, Apoloaumădoare, Apolodiva și mulți, mulți alții.

Amestec rar de omagiu și satiră, *Cartea albă cu Apolodor* se citește cu zâmbetul pe buze, cu dor de Gellu Naum și cu bucuria intensă dată de poezia bună.

CAPITOLUL 1

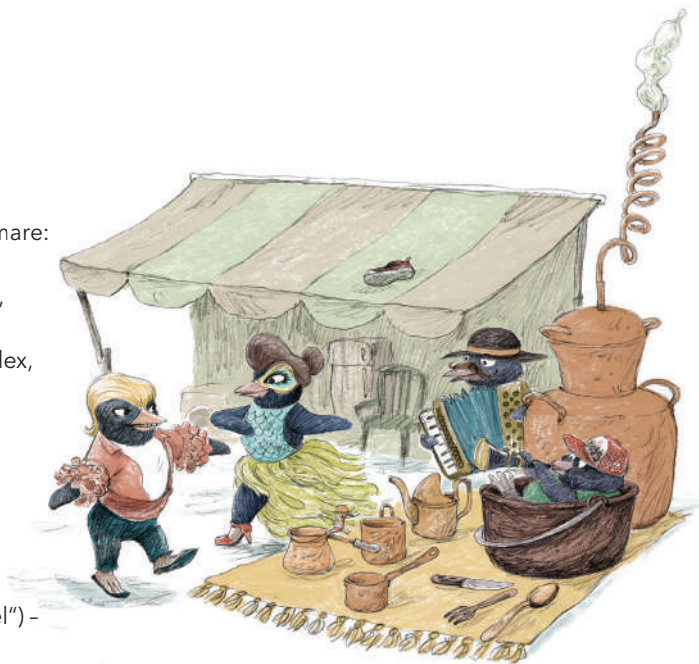
...Când a ajuns Apolodor,
Într-un târziu, în Labrador,
A fost întâmpinat, se știe,
De pinguini cam peste-o mie.
De peste tot s-au adunat,
Ca la o vizită de stat.
Venit-au zeci, venit-au sute
Ca să-l admire, să-l salute...
Atunci când i-a enumerat,
Gellu Naum s-a limitat
La rudele de gradu-ntâi
Care s-au strâns în preajma lui
Și ni i-a prezentat sumar,
În stilul lapido-ghețar,
Că-n vremea aia sub tipar
Intra doar strictul necesar.

Dar azi, când e democrație,
N-avem restricții la hârtie.
Iar libertatea de a scrie
E fără limite și ea...
Așadar, cum se povestea,
Apolodor trecea-n revistă
Toți pinguinii. De pe listă
Lipsește-un număr însemnat
Din cei ce l-au întâmpinat.
Dar să-i redăm pe fiecare
Posterității cititoare
E imposibil. N-avem cum,
Căci nici măcar Gellu Naum
Nu poseda întreaga listă -
Deci e nebun cel ce insistă,
Sperând să facă vreo scofală.
Nici piatra cea filozofală
N-ar fi de mare ajutor
În identificarea lor,
Că prea-s mulți pinguini... În fine,
Și pinguini și pinguine.

Și-apoi au fost botezuri, nunți...
 Mai-mai că-ți vine să renunți:
 Veri, unchi, mătuși, nepoți, nepoate,
 Să-i socotească cine poate?
 Așa că, din acest motiv,
 Noi proceda-vom selectiv.
 Îi vom numi în continuare
 Pe pinguinii pentru care,
 În respectiva-mprejurare,
 Serviciul pentru informare
 A întocmit atent dosare
 Și le-a pus bine la păstrare
 Pentru o vreme viitoare.
 Aceștia-s, deci, cu mic cu mare:
 Cumnatul Apolodoringo,
 Fost vicecampion la Bingo,
 Cumătrul Apolodorex,
 Tot pinguin, dar mai complex,
 Mutantul Apolodoren,
 Un pinguin corcit cu ren,
 Repudiat în mare parte
 De pinguinii toți din carte,
 Și Apoholohodohor -
 La minte cam încetișor,
 La intelect cam puțințel
 (Prietenii-l strigau „Georgel”) -
 Și moașe-sa, Apolodrama,
 Ștergându-și ochii cu năframa,
 Distinsul Apolodoroclu,
 Purtând baston, joben, monoclu,

Și vărul Apolodoreț,
Un pinguin cu părul creț,
Străunchiul Apolodorente,
Ce-avea apucături demente
(dar nu lăsa deloc amprente),
Cumnatul Apolodorongo,
Un pinguin străin, din Congo...
Nașul Apolodorian,
Cu pașaport american
(Cel mai de vază pinguian!)
Vecinul Hapolodoriu –
Un pinguin mai tuciuriu

Și văr 'su Hapolodorar,
De meserie lăutar.
Ei i-au cântat: – Hapolodoare,
Să ne trăiești, că ai valoare.
Fă cinste c-o răcoritoare!

Lavinia Braniște s-a născut în 1983 la Brăila, unde, după lungi peregrinări prin alte locuri, a ajuns să locuiască și în prezent. Scrie poezii, proză scurtă, romane și literatură pentru copii. „Cărțile pentru copii au venit peste mine dintr-o întâmplare, după o pauză de douăzeci de ani, timp în care am schimbat joburi și chirii și m-am învățat să trăiesc singură. Scriu pentru că-mi place să scriu. Și am avut nevoie de douăzeci de ani ca s-o spun fără jenă.”

Andrei Măceșanu s-a născut în 1995 la Alexandria. În prezent studiază designul grafic la Universitatea Națională de Arte din București. Este câștigător al mai multor concursuri de design grafic.

ROSTOGOL ȘI VULCANII NOROIOȘI

Text: **Lavinia Braniște**

Ilustrații: **Andrei Măceșanu**

cartonată • 160 x 200 mm • 128 de pagini • 2018

Cuvinte-cheie: animale, purceluș, arici, cârțiță, rață, aventură, umor

6 ani +

În aceeași serie:

Rostogol merge acasă (2016) (**Trofeul Arthur, ediția a III-a,**

Premiul pentru secțiunea 0-7 ani)

Rostogol păzește pepenii (2017)

Rostogol iluzionist - în curs de apariție la Editura Arthur

După ce o vară întreagă a păzit pepeni pe câmp, acum Rostogol stă singur în grădină. Și porcușorul nostru începe să scrie poezii. Îi ies atât de bine, încât primește un loc într-o tabără de creație în apropiere de vulcanii noroioși. Te-ai aștepta ca într-o astfel de tabără copiii să umple pagini întregi cu versuri. Nu e cazul: Rostogol ar vrea să se bălăcească în glod toată ziua, ariciul Păducel, ursuz din fire, ar fi preferat să rămână acasă, iar cârțița Șobo stă mai mult pe sub pământ mâncând răme. Noroc că rața Grațian le-a pregătit și o vânătoare de comori, care le dă prilejul să-și exerseze aptitudinile sociale și să lege prietenii.

CAPITOLUL 5

PREZENTĂRILE

A doua zi de dimineață, rața Grațian îi convocă pe toți în foișor, unde aveau mese de lemn și băncuțe. Acolo urmau să țină orele de scriere creativă, căci tabăra nu era numai de bălăcit în glod și mâncat piure de cartofi, era și de învățat meșteșugul poeziei.

Cum veniseră de acum toți, rața îi așează frumos pe băncuțe pe cei patru participanți pe care îi selectase cu greu dintr-un teanc de poezii îndoielnice. Iar pe locurile libere din foișor se instalează însoțitorii. Însoțitorii lui Rostogol, adică, fiindcă ceilalți adulți rămaseră deoparte, să-i lase pe copii să-și facă treaba. Văzându-i pe Ulric, Zdrell și Socott cum stăteau smeriți și așteptau să înceapă lecția, rața ridică din umeri, socotind că mai rău se enervează dacă încearcă să le dea afară pe muștele astea trei și socotind, de asemenea, că deja s-a enervat destul cu organizarea, ea, o persoană visătoare și artistă care nu are cap pentru tabele și nici plămâni pentru zbierete.

– Așa, copii. Ia, haideți să ne prezentăm mai întâi. Să-mi spuneți cum vă cheamă și de ce ați vrut să veniți în tabără. Cine începe?

– Numele meu este Socott și mi-am dorit dintotdeauna...

– Am zis să înceapă copiii, dacă nu vă supărați, și dacă deveniți turbulent
VĂ PRIPONESC ÎN PĂDURE! zbieră rața.

– OK, scuze, dacă am văzut că nu vrea nimeni...

– Normal că nu vrea nimeni **DACĂ VĂ BĂGAȚI PESTE EI!**

– Putem să ne tutuim, zise Socott prietenos.

– Așa, micuțule, ia, începe tu, zise rața, ignorându-l pe vulpoi și făcând un semn către ariciul cel mic, înfășurat în cojocul lui de spini, care, tocmai fiindcă era băgat în spini, nu văzu și nu auzi că despre el era vorba.

Rața îl cercetă pe toate părțile, fără a elucida misterul împachetării ariciului în țepi, și apoi zise:

– Ăăă... cine știe să... să-l desfacă?

Rostogol nu știa să desfacă un arici. Nu știa pe unde să-l împungă, așa că se apucă să sufle în el, gândindu-se în mintea lui de porc că cea mai prietenoasă abordare a unui necunoscut ghemuit este să sufli în el.

Ariciul scoase capul, își dădu țepii pe spate și spuse:

– Dacă e curent aici, mă tem că nu pot să stau, mă dor urechile de la curent și uneori îmi curg și ochii, și dacă am putea să închidem fereastra...

După care își dădu seama că erau în foișor și că nu adia vântul câtuși de puțin.

– Ce ciudat, zise el.

– Dragul meu, încep din nou rața. Spune-ne cum te cheamă și de ce ți-ai dorit atât de mult această tabără.

– Mă numesc Păducel și sunt în clasa a doua și n-am vrut să vin în tabără, eu am vrut să stau acasă și să mănânc furnici, dar m-a adus mama ca să nu mai fiu ursuz, spuse el dintr-o suflare.

– Bun, bun, spuse rața. În atelierelor noastre o să ne explorăm temerile și emoțiile, să ții minte asta cu ursuz că e bună. Ai potențial, bravo. Mai departe. Mai departe era o cârțiță mică și catifelată, cu un aer de panică permanentă în ochii ei minusculi.

– Nu vă supărați, dar cât durează aici? Întrebă ea. Că mie mi-e destul de foame și dacă trece o oră fără să mănânc încep să mă descompun. Eu sunt rea de foame și tocmai mi s-au terminat râmele pe care le-aveam la pachet...

– Lasă, nu te mai gândi, spuse rața. Foamea e o stare mintală, dacă nu te mai gândești, n-o mai simți.

Moment în care burta lui Socott scoase un ghiorțait de răsună tot foișorul, dovadă că tocmai își adusese aminte că era nemâncat de când hău.

– Zi-ne cum te cheamă, de unde ești...

– Mă cheamă Șobo și... și trebuie să mănânc din oră în oră fiindcă altfel îmi cade blana dacă nu mănânc.

– Draga mea, după ce ne prezentăm și

stabilim tema de reflecție, sunteți liberi să vă duceți oriunde vreți voi și să vă gândiți la ce veți scrie. Așa, și de unde ești, Șobo?

– Sunt de-aici.

– Localnică. Foarte bine, foarte bine.

– Și eu sunt de-aici! sări veverița Mili, un pic sașie și cu niște ochelari foarte mari pentru capul ei. Și mie îmi place să scriu poezii și compuneri și mai ales scrisori pentru Moș Crăciun, pe care le vând pe trei alune bucata.

– Excelent! spuse rața. Și, ia spune tu, dragă Mili, continuă ea cu un rânjet, căci simțea o plăcere malefică în a descoperi ce-i înfricoșa pe cei mici, ia spune: de ce te temi tu cel mai tare?

– Eu... eu cel mai tare mă tem de iarnă, zise veverița și începu să tremure ușor. Fiindcă am auzit că iarna înțepenești de frig! Și eu m-am născut anul ăsta și n-am prins nicio iarnă...

– Frigul e o stare mintală, zise rața. Dacă nu te mai gândești, nu-l mai simți... Dar foarte bine, foarte bine, o să explorăm și asta în atelierele noastre. Hmm, zise ea ridicând ochii spre cer visătoare. La asta nu m-am gândit. Frigul... Excelent.

– Și eu vin de peste deal, zise Rostogol, întrerupând-o din reverie. Și mi-am dorit să vin în tabără fiindcă aici e foarte mult noroi... Care iese așa, din pământ, și nu se termină niciodată!

– Și e ceva care te... înfricoșează? Întrebă rața Grațian curioasă.

– Hmm, nu chiar, răspunse Rostogol.

– Pentru că, vedeți voi, dragi copii, arta izvorăște, precum acești vulcani puturoși, din adâncul nostru cel mai întunecat. Trebuie să scormonim adânc pentru a găsi... inspirația. Dar sentimente ai, micuțele? mai întrebă rața, aplecată deasupra lui Rostogol cu aripile desfăcute, ca o fantomă în carne și oase.

– Ăăă, zise Rostogol, care rămăsese blocat pe „puturoși” fiindcă el nu miroșise nimic suspect la vulcani.

DUMINICĂ ȘI ALTE POVESTIRI CU IOSIFEL

Text: **Lavinia Braniște**

Ilustrații: **Oana Ispir**

cartonată • 145 x 185 mm • 112 de pagini • 2019

Cuvinte-cheie: familie, băiețel, jucării, grădiniță, bunic, elefant, câțel, șoarece

10 ani +

Iosif a rămas singur în rachetă, cu ușa deschisă, și s-a uitat după ceilalți. Și-a amintit preț de o secundă de Max, care zăcea în garaj, pe un munte de lucruri, stricat de-a binelea după ce-l scăpase odată în piscina gonflabilă din curte. Mai avea câteva zile și mergea la grădiniță. Ar fi dat orice să-l ia pe Freduț cu el în sacoșă, dar știa că n-ar fi stat. Și pe tataiu l-ar fi luat și pe mama și pe Max, așa stricat și cu un picior răsucit în sus.

ȘORICELUL RUMEGUȘ

– „Așa că Rumeguș își băgă mustăcioara sub plapumă și adormi numaidecât”, zice mama, iar Iosifel, mai treaz decât azi-dimineață, își aduce buza de jos până sub nas să simtă dacă are și el mustăți.

Mama i-a citit cartea cu Rumeguș a patra oară. Șoricelul arată ca un domnișor de modă veche, cu jiletcă și pantaloni bufanți, prin care iese o coadă elegantă, care nu-l încurcă în nicio ilustrație. Rumeguș trăiește în podeaua unei mori de cereale, pe malul unui pârau.

Mama pune cartea pe noptieră, îl învelește pe Iosifel și i-l dă pe elefantul Duminică să-l țină în brațe. Duminică e descusut pe la trompă și au început să iasă călți din el, dar mama știe că oricum mâine-dimineață o să-l găsească ori la picioare, ori pe jos și că elefantul are zilele numărate, iar asta îl face să fie o ființă adevărată, ca oricare dintre noi.

Ușa se închide și singura geană de lumină vine pe sub ea, din hol. Pașii mamei se mai aud un pic, apoi întineric și tăcere. Iosifel știe că acum dormim și gata. Oare la ce visează Rumeguș? Și oare se culcă așa, îmbrăcat cu jiletca?

A doua zi, când se întoarce de la Răducu, de la joacă, toată casa e cu susu-n jos. În sufragerie covorul e rulat și dat deoparte, mobilele mici scoase afară, cărțile din bibliotecă stau în teancuri pe hol, iar doi bărbați vânjoși, împreună cu tata, au înconjurat cu sfori bibliotecă și încearcă s-o miște. Mama tropăie pe lângă ei și, de îndată ce hardughia e dezlipită de perete, se bagă după ea și caută.

– Sigur pe-ai ci intrat! zice ea tare. L-am văzut!

– Dar cât de mare era? întrebă tata.

– Uite-așa de mic! se aude mama răspunzând, dar Iosif nu vede cât de mic, fiindcă acum au dispărut toți patru după bibliotecă. Știi ce repede fugea?

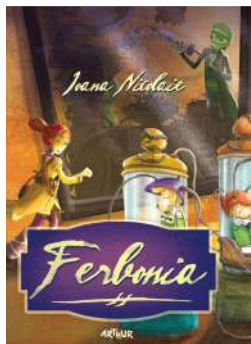
Într-o secundă, paf!, a ajuns până aici.

Ioana Nicolaie a știut dintotdeauna că se va face scriitoare. Îi place să-i asculte pe cei din jur, să citească și să spună povești. A scris cinci volume de poezie și trei romane. A luat premii, a fost tradusă și a fost invitată la numeroase evenimente culturale în țară și în străinătate. Pasiunea ei cea mai mare este să se plimbe prin lumi fantastice. I-a plăcut atât de mult să descopere Ferbonia, încât de-abia a așteptat să plece într-o nouă aventură, tocmai în Vertijia.

Anca Smărăndache iubește cărțile și poveștile. I-a plăcut să deseneze și să picteze de când era mică. Cu pensulele și creioanele în mână a descoperit cele mai multe lucruri despre lumea înconjurătoare, dar și despre ea. Poveștile clasice, cum ar fi *Aventurile lui Tom Sawyer* sau *Minunata călătorie a lui Nils Holgersson prin Suedia*, îi provoacă imaginația. Cele contemporane îi oferă privilegiul de a fi prima care ilustrează textul, dându-i o identitate vizuală.

FERBONIA

Text: **Ioana Nicolaie**

Ilustrații: **Anca Smărăndache**

cartonată • 165 x 225 mm • 280 de pagini • 2016

Cuvinte-cheie: fantasy, aventură, enigmă, prietenie

8 ani +

Ferbonia: o lume prietenoasă și colorată cu năzăreli, unde prima regulă este „Nu trece nepăsător pe lângă celălalt!”

Fil și Luvia trebuie să dezlege misterul unor depozite ce apar în instalațiile Ferboniei. Își riscă în mai multe rânduri viața, descoperă fapte greu imaginabile și își dau seama că unul dintre Profesori nu este ce pare a fi. Ajuțați de micul Piper, animalul care-i îndrumă când lucrurile își ies din țățâni, cei doi trebuie să-și salveze lumea și să stea în calea celui mai mare cutremur ce-a zguduit vreodată Ferbonia.

DAR DE UNDE APĂRUSE PIPER?

– Dintr-o țevă, bineînțeles, își amintește deseori Fil. Totul s-a petrecut în săptămâna absolvirii, când zilele erau foarte strălucitoare, povestește el. Ne bucuram că se terminase instructajul și că în curând o să fim împărțiți pe tagme. Încă nu știam ce mă așteaptă, deși instructoarea de modelaj mă dădea mereu exemplu. Aveam calitative acceptabile la toate disciplinele, doar la năzărire, cum ziceam, nu reușisem să trec nici măcar un test. O dădeam înainte cu niște picioare de gigant și cu un strănut care-ți sparge auzul, până când Profesorul Vises începea să strige. „Stop! Mă scoți din minți! N-am auzit în viața mea prostii mai grozave!” Mă simțeam mizerabil, nu înțelegeam ce se așezase strâmb în capul meu. Eram o ciudățenie, clar, ceva de tot râsul. Mi se dusesse vestea și printre cei din anii mai mici, așa că nu mă miram prea tare că mă priveau uneori pe furis șușotind vrute și nevrute. De când Profesorul Vises hotărâse că sunt complet lipsit de talent, „aproape cu handicap”, ca să folosesc cuvintele rostite chiar de el, oricum o curiozitate, din punctul său de vedere, nu mai aveam nicio așteptare.

De când mă știu, mai precis de când m-am mișcat pentru prima oară prin aerul încins al Ferboniei, m-au atras doar năzărelile. Aș fi stat să le ascult la nesfârșit pe cele spuse în piață nu numai de către cei pricepuți, care participau la Campionat, ci și de mititeii abia apăruiți care puteau să povestească despre concursuri fabuloase și despre locuri alcătuite cu totul altfel decât Ferbonia. Lucrul acesta nu s-a schimbat nici până azi: după ce-mi termin treaba de fiecare zi, mă îndrept către piață. Tot ceea ce aud acolo îmi umple, de fapt, viața. Ca și Piper, desigur, că doar despre el și țeva aceea buclucașă începusem să vă zic!

Deci, cum povesteam, depășisem deja evaluările finale, dar, aflându-mă printre cei mediocri, n-aveam mari speranțe. Să ajung vreodată la Campionat și să mai trec și de cele trei etape în urma cărora să fiu desemnat Profesor nu mai putea fi vorba. Probabil că o să mă găsesc pe lista viguroșilor, mi-am spus, convins că o să mă descurc chiar dacă nu era cea mai prestigioasă tagmă. Fusesem destul de rapid la lustruirea de dimineață – întotdeauna noi, învățăceii, ne luptam cu

zgura și cu urmele fumului rămase de cu noapte –, așa că deja mă imaginam cocoțat prin cine știe ce sector de sus unde să am în grijă un grup mai răsărit de locuințe, cu micile lor spații circulare de la intrare și cu potecile destul de fierbinți ca să pară minunate la atingere.

Dar poate o să nimeresc printre... rezistenți! E drept că nu era chiar o tagmă de lepădat. Dacă ar fi fost să aleg ceva după năzăreli, fără îndoială că pe aceasta aș fi ales-o. De acolo, de sus, aproape din cerul Ferboniei, totul se vedea altfel, cumva înălțător. N-aveam să uit niciodată cum escaladam în zilele de antrenament pereții abrupti, deseori verticali, folosindu-ne de tot felul de frânghii, până sub boltă. Straturile de cenușă erau mai dense sus și mai greu de curățat. Rezistenții însă le dădeau zi de zi de capăt, luptându-se cu minerale apărute din senin sau răzuind depuneri cu forme misterioase. Mie însă altceva mi-a rămas întipărit în suflet: imaginea Ferboniei văzută de sus. Locuințele sticleau, pe margini, ca niște bile de lumină, iar valea din centru, mărginită de stânci fosforescente, era împodobită de mulțimi vesele. [...]

Un strigăt puternic acoperi deodată discursul Directorului.

– Sărim în aer! Explozieeee! Ajutooor!

M-am întors destul cât să văd groaza întipărită pe chipul Luviei.

– Plecați imediat! Adăpostiți-vă! țipa ea.

VERTIJIA

Text: **Ioana Nicolaie**

Ilustrații: **Anca Smărăndache**

cartonată • 165 x 225 mm • 280 de pagini • 2018

Cuvinte-cheie: fantasy, aventură, enigmă, prietenie

8 ani +

O mare năpastă a lovit Artuerpri, o lume cândva bună și dreaptă. De când praful galben le-a luat mințile unora dintre locuitori și i-a transformat în ticăloși fără seamăn, puși pe distrugeri și mârșăvii, arbocenii neatinși de praf trăiesc într-un pericol continuu. Ferbonenii noștri se alătură arbocenilor și speră ca, unindu-și forțele, să stârpească răul și să salveze cele patru insule contaminate.

„Lumea Ferboniei e fără sfârșit, ca orice poveste. Din ea vine și lumea Vertijiei, un fantasy cu meduze zburătoare, lupte, enigme, tiroliene, prafuri otrăvite și multe altele. Luvia, Fil și Piper au o misiune parcă și mai grea decât în Ferbonia. Vă invit să descoperiți dacă o vor duce la capăt.

Ioana Nicolaie

TUNELUL. VOR TRECE OARE DE RÂMTARE?

– Ssst! Adăpostiți-vă care pe unde apucați! șopti îngrijorat Fil. Ce ne blochează galeria trebuie să fie mare de tot, dacă nu lasă să treacă prea bine nici curenții de aer.

– Te pomenești că-i vreo omidă uriașă! Cine știe ce monștri de peșteră sălăluiesc în găurile astea! rosti Piper. Și-atunci e vai de frunzele mele.

– Ai imaginație, nu glumă, mititelule, zâmbi Luvia și dădu să-l scarpine pe coajă, dar o simți noduroasă și tare.

– Nu mă mai gâdila! Și ce mititel-purcel-ghemotocel... nu vezi că am peste trei metri?! Încă un pic și dau cu capul, pardon, cu frunzele superioare de tavanul grotei.

Se retraseră totuși în primele întrânduri pe care le ghiciră în peretele stâncos. De altfel, le prindea bine un popas, ajunseseră acolo destul de greu, n-aveau idee cum s-ar fi descurcat fără orele de cățărare din școala pe care o urmaseră în... unde oare? Fil și Luvia nu-și puteau aminti decât frânturi din Ferbonia și, de fiecare dată când se întâmpla asta, o amărăciune ciudată le umplea inima. Le lipsea atât de tare acel loc! Oare fusese aieva sau se dovedea doar o născocire a minților lor afectate de accidentul prin care - și de asta nu se îndoia niciunul - trecuseră tustrei. Piper părea singurul fără probleme cu memoria, însă, de fiecare dată când venea în discuție ceva legat de Ferbonia - ca punțile de suspendare, de exemplu, pe care trecuseră fără niciun fel de emoție, „de parcă am pășit dintotdeauna pe ele”, a zis Luvia, „și pe care te puteai sui atât de sus încât răzuiai, ca rezistenții, cerul”, a completat-o Fil -, ei bine, când auzea astfel de lucruri, Piper mustăcea din frunza de deasupra gurii și se închidea în el însuși.

„Ehei, dragii moșului”, ar fi putut zice el, „deși nu sunt moș, nu cred că e bine să vă zic eu povestea. Mai bine puneți singuri cap la cap fiecare amintire și, mai ales, fiecare indiciu, căci, isteți cum sunteți, veți pricepe la un moment dat care vă e soarta. Lucrul acesta nu trebuie grăbit niciodată, degeaba vrea să-ți spună cineva adevărul dacă nu ești copt îndeajuns. Îl vei primi de parcă ar fi vorba de încă una dintre minciunile cu care-ți umpli viața. Sau, mai clar”, își urmă Piper șirul gândurilor, „nu te mai îndoi atâta de mintea și de inima ta. În amândouă trebuie căutat continuu și cu disperare un singur lucru: adevărul. Dacă-l vei descoperi va fi copt precum miezul unei semințe. Din păcate, nu sunt prea numeroși cei care ajung să-l afle. Dar în Luvia și Fil, cât și în voi, aceia care ne-ați urmat deja până aici, urmând un vis, o năzăreală sau, mai simplu, întorcând paginile acestea, am mare încredere. Alegerile, și asta o știe oricine are cât de cât glagorie la cap, sunt cele care ne fac diferiți.”

– Se apropie, fiți pregătiți! șopti Fil. Ne apărăm în echipă, dacă e cazul! Își rotunjise deja o bilă de aruncare. Nu avea de gând să se mai lase prins de nimeni, nici măcar de vreo caracatiță uriașă, căci așa ceva simțea că ar putea fi intrusul care mai avea doar câțiva metri până să-i atingă. Se apropia greu, răzuia pereții cu un fel de tentacule și făcea un zgomot înfricoșător. Dacă ar fi avut cum să fugă din calea ei, probabil că n-ar fi ezitat o clipă. Așa nu le rămânea decât s-o înfrunte. Luvia, ca un instalator desăvârșit ce era, își desfăcu repede cele mai tăioase lame de curățare. Cât despre Piper, pe care încă-l intriga noul său corp, simți cum i se dezvelesc singure, de parcă ar fi fost scoase din teci nevăzute, vârfurile fiecărui deget. Cum nu aveau nevoie de făclii ca să se orienteze în întuneric, căci se ghidau după curenții de aer și mai ales după temperatură, se făcură una cu bezna cea mai adâncă. Intrusul, însoțit de felurite zgomote înspăimântătoare, ajunsese la doar câțiva pași de ei. Când se izbi o dată de marginea tunelului, parcă începu un cutremur. Lui Fil i se întoarse stomacul pe dos. Dar aveau să-l învingă, orice-ar fi fost el. Luvia dădu chiar atunci semnalul:

– La ataaaac! La ataaac!

– Nu suntem noi prânzul lui! mormăi Fil.

Nu era nevoie s-o vadă pe Luvia ca să știe cum sare ca nimeni alta pe tentaculele care, ciudat, păreau a fi prea rezistente, ba chiar aveau o margine teribil de tare. Nici grumazul pe care voia să se cațare nu era tocmai la locul potrivit... De fapt, lipsea cu desăvârșire. Cât despre brațe, Luvia, folosindu-se de frânghiile cele mai rezistente, înfășură cam cinci, și toate prinse undeva la spate. Deci nu era nicidecum vorba de o artropodă.

SPIONUL KME

Text: **Ioana Nicolaie**

Ilustrații: **Sidonia Călin**

cartonată • 165 x 225 mm • 144 de pagini • 2019

Cuvinte-cheie: fantastic, aventură, fantezie, detectiv, mister, enigmă

10 ani +

Kme e fericit pe covorul lui cu pisici și elefanți. Nu știe exact când și cum a ajuns detectiv, însă are la îndemână o valioară plină cu instrumente necesare unei intervenții, iar buzunarele hainei sunt doldora de mecanisme create anume de el. Știe foarte clar: dezlegarea misterelor impune pregătire specială și mare atenție la detalii.

Când rotorul de lumină îi dezvăluie numele destinațiilor unde trebuie să acționeze, își activează numaidecât ochelarii de transport. Fiecare mister pe care-l traversează îl poartă tot mai aproape de rezolvarea propriei lui enigme, și asta-i face inima să tresalte de neliniște.

Ca să inducă pe toată lumea în eroare, spionul din această poveste nu-și spunea niciodată adevăratul nume. Își comanda mereu ochelari, purta costume pestrițe și inventa tot felul de dispozitive de urmărit străinii. Se prezenta cu jumătate de gură, Kme, după care schimba repede vorba. Locuia pe malul lacului Matalaia, în cel mai obișnuit copac. Pe scoartă își desenase o intrare pe care, desigur, n-o folosea niciodată. Ca să pătrundă în odaia care, credea el, era moștenită de la un strămoș explorator, trebuia să sară pe trei bețe ce păreau căzute din întâmplare acolo. Și nu sărea oricum, ci cu multă grijă, căci numai ultimul avea să alunece într-o parte. Se lăsa să zboare apoi pe-un fel de tiroliană care-l ducea-n camera plină de lucruri aparent nefolositoare. Depozitase-n ea obiective de aparat foto, oglinzi care deformau, un papion străvechi făcut din sârme și, pe un umerăș, un minunat costum de detectiv. Pe acesta din urmă îl purta numai când pleca în misiune. Iar rostul lui, acolo, pe malul lacului Matalaia, chiar dacă nu-l bănuia nimeni, era cu adevărat important. Cine să salveze lumea – aceasta, mică, de pe singura parte a iazului pe care Kme o cunoștea –, dacă nu un spion? Cine să se pună împotriva Gigantei care, după cum îi spusese în vis strămoșul explorator, avea să cadă cândva din cer ca să sfărâme-ntr-o falcă-i uriașe tot ce-i va sta în cale, dacă nu el, Kme?

Poate libelulele să fi fost de vină pentru tot răul. Adică fiarele acelea înaripate care apăreau din senin și, după ce-și scânteiau sulilele-n soare, începeau să fotografieze locul. Cine le angajase? Cui aveau să predea mai târziu informațiile? Oare cum făcuseră rost de motorașele acelea care le ajutau să prindă o atât de mare viteză? Toate întrebările acestea și multe altele pocneau ca popcornul în capul lui Kme. Te pomenești că ele erau trimișii... Gigantei?! Dar ce era totuși... Giganta? Uneori i se părea că-și aduce aminte de ea, cu mare claritate, și totuși gândul se ștergea ca aburul de pe-un geam. Kme, cu mintea lui de detectiv, nu se mulțumea cu ceea ce vedea, fiind convins că adevăratele răspunsuri nu se pot obține decât după o investigație serioasă. De când își făcuse post de observație, începuse să strângă informații, ca un spion care se respectă. Cum nu se putea lăuda cu o memorie bună, deși mai demult, în viața de dinainte de-a deveni spion, mai mult

ca sigur se descurcase acceptabil, avea mereu la îndemână carnetul din care rupea foițe ca să scrie pe ele tot ce i se părea că are o anumită semnificație. Deja ascundea destule astfel de „pastile de memorie” în numeroasele sertare secrete ale locuinței. Ca să nu uite unde le-a pus, a mai făcut o listă pe care-a lipit-o la îndemână, sub birou, căci acolo meșterea el tot felul de mecanisme ciudate. De pildă, nimeni n-ar fi putut bănui la ce era bună o ceșcuță întoarsă, lipită de-un carton, din care plecau un clopoțel și niște roțițe dințate.

Acum însă, că s-a plictisit până și el de introducerea asta cam lungă, deschise la întâmplare un sertar. Scoase foaia cea mai de jos și porni să silabisească literele care, din cauza mucegaiului și-a umezelii, păliseră aproape de tot.

„Azi, copiii de la școală au strigat: Amețit ca un câțel / Uite-l, tare-i urâțel! / Face fețe fel de fel, / Ascundeți-vă de el!” Apoi, mai jos, scrisese următoarea însemnare: „Am ajuns prostul de care râd toți. Unde să mă ascund? Vreau să dispar, să mă fac minuscul dacă se poate, oricum să nu mă mai găsească nimeni niciodată.” În mijlocul paginii, o urmă de lacrimă ștersese cuvintele.

Alis Popa este profesoară de literatura română. Consideră că școala se poate face într-un mod creativ, fără constrângeri, deci îi călăuzește pe adolescenți învățându-i că a fi autor, cititor sau chiar personaj într-o carte este un simplu rol dintr-un mare joc pe care oricine îl poate juca.

Are o fată și doi băieți, care au inspirat-o să spună povești și să regândească pentru ei o altfel de lume, în care adulții nu au uitat să fie copii și în care copiii pot descoperi ce contează cu adevărat: familia, prietenii, ingeniozitatea, altruismul.

Îi place să privească răsăritul pe țărmul Mării Negre, să simtă atingerea valurilor, să călătorească cu barca și să pescuiască. Adoră pădurile, sălbăticia vegetală, spațiile neexplorate.

Îi place să rătăcească prin târgurile de vechituri, să caute cărți vechi, antichități, obiecte neobișnuite. Recondiționează cu pasiune obiecte sau imaginează utilizări noi pentru lucrurile vechi.

Crede că viața fără pisici nu ar avea niciun haz. Pisica iubită din copilărie, Molly, a devenit personaj în romanul *Aventurile piratului Ket*.

AVENTURILE PIRATULUI KET

Text: **Alis Popa**

cartonată • 140 x 205 mm • 344 de pagini • 2017

Cuvinte-cheie: aventură, prietenie, pirați, corabie, insulă, pisică, oi, șobolani

8 ani +

Trofeul Arthur, ediția a III-a, Premiul pentru secțiunea 8–14 ani

Ket și prietenul lui, Tiberius Tong, nu se tem de nimic. Călătoresc din Makaibe până în Pataponia, înfruntă furtuni îngrozitoare, intră cu mult curaj până în străfundurile Nasului de Sticlă.

Ket e mereu în căutare de aventuri, Tiberius încearcă să-l mai tempereze, dar amândoi știu bine un lucru: harta comorii e la ei și trebuie s-o descifreze.

„Piratul Ket ne demonstrează foarte convingător că pirateria e o meserie ca oricare alta. Numai că pirații au mai multe zile vacanță. Și nici n-ar putea fi altfel, atâta vreme cât ocupația lor de bază e aventura, care prefăce în vacanță tot ce atinge. Iar când ai prieteni de nădejde (fie ei și șobolani) și o corabie inteligentă (fie ea și un pic cârcotașă), scapi basma curată din toate aventurile – mai ales când la capătul lor te așteaptă o comoară.”

Florin Bican

CAPITOLUL 1

UN PERSONAJ MISTERIOS

Cum izbutea oare Ket să stârnească atâta agitație printre cunoscuți? Nu-i prea greu de răspuns. Fiindcă în micul orașel aflat la nici doi pași de portul Ydas se petreceau de la o vreme niște lucruri care-i puneau pe jărat pe mulți locuitori. Iar aceștia mulți aveau părerile lor despre cele întâmplate și țineau cu tot dinadinsul să le împărtășească și altora.

Prin urmare, clevetirile se țineau lanț:

Ket se poartă ca un zvânturat! Face doar ce-l taie capul! Aleargă pe stradă ca un bezmetic ori se plimbă cu mâinile în buzunare, târșându-și picioarele...

De salutat, nu salută, în schimb face cu ochiul, se strâmbă, fluieră cu neobrazare și scoate limba de un cot după trecători! Din cauza lui s-a ales praful de ultima întâlnire sărbătorească! Și-a dat în petic... și-a bătut joc de musafiri și de gazdă. S-a cățărat cu picioarele pe scaun, mai rău ca un copil! A tușit cu gura plină și, chipurile din greșeală, a răsturnat cu cotul câteva pahare din care abia gustase. Apoi, de parcă n-ar fi fost de ajuns, s-a plâns cu voce tare că-l doare burta de la mâncarea oribilă și s-a șters la gură cu fața de masă!

Veșnic la pândă, cunoscuții îi căutau nod în papură și, cum prindeau un prilej cât de mic, dezaprobau cu un aer de superioritate aceste apucături. Totuși, fără s-o recunoască, unii se amuzau și-și râdeau în barbă, abia așteptând să vadă o nouă boacăna de-a lui Ket, pentru că viața din orașelul de lângă port le părea cam plictisitoare. Însă destui erau și cei care se simțeau arși până la os de furie neputincioasă, căroră le sărea țandăra și li se încleștau dinții cu dușmănie numai când se gândeau la „obraznicătura aia”.

Toate ar fi fost cum ar fi fost dacă n-ar mai fi existat ceva cu mult mai bizar, ceva care-i intriga și, într-un fel, îi unea pe toți acești oameni: anume că neobișnuitul personaj dispărea din când în când din oraș, revenind după câteva luni cu buzunarele doldora de obiecte uimitoare și cu o atitudine în care se amestecau voioșia, înfumurarea și aerul misterios.

Se zvonea că cineva l-ar fi văzut tocmai în Pataponia, cu un pui de cangur în

brațe; altcineva ar fi putut să jure că-l recunoscuse în mijlocul unui grup de indivizi dubioși, cutreierând străzile din Makaibe; în fine, o persoană foarte respectabilă mărturisea că din locuința lui Ket răzbat de fiecare dată, în ajun de dispariție, sunete ciudate, behăieli sau mieunături absolut inexplicabile, dar și zăngănituri de obiecte sparte sau trântite.

Ceea ce nu știau, desigur, curioșii locuitori ai orășelului din apropierea portului Ydas era că personajul care provocase atâta frământare în jur călătorea adeseori într-o lume extraordinară, în care aventura, pericolul și misterul dădeau târcoale la fiecare pas.

Totuși în mica localitate exista cineva, pe numele său Tiberius Tong, care cunoștea prea bine tainele lui Ket.

CAPITOLUL 2

KET ȘI TIBERIUS

Ket și Tiberius erau prieteni la cataramă.

Nu știi cum se făcea, dar unde-l vedeai pe unul, îl găseai și pe celălalt.

Îi puteai întâlni ba pe stradă, ba pe la cunoscuți, ba printre docurile din port, glumind și împungându-se cu vorba de dimineața până seara. Pentru că locuiau destul de departe unul de altul, preferau să se întâlnească în port, la taverna Peștele Uscat, unde se serveau cele mai ciudate preparate marinărești.

Taverna asta era de fapt o corabie de luptă rămasă fără catarge, înfiptă pe jumătate în pământ, în care te strecurai printr-o fantă îngustă, ușor boltită. Înăuntru, mesele soioase și scaunele negre din salcâm noduros luceau de grăsime întărită, iar lumina cădea greu prin deschizăturile murdare, în formă de romb, care fuseseră tăiate în lemnul umflat de aburi.

Lângă peretele opus intrării se afla o tejghea încă impunătoare, deși veche de când lumea. În spatele ei îl găseau întotdeauna pe cârciumar, un bătrân cu capul mic, căruia nu-i prea plăcea să se întindă la vorbă, dar care se pricepea de minune la preparat ceaiuri și cafele marinărești. Făcea și niște mâncăruri neobișnuite din pește, meduze și crabi, însă puțini clienți îi călcau pragul,

fiindcă locuitorii din apropierea portului erau plini de ifose și nu s-ar fi înjosit niciodată să pășească într-un asemenea loc sărăcăcios.

Într-o bună zi, cei doi prieteni ajunseră acolo aproape în același timp și se înghiontiră cu voie bună când dădură să intre amândoi deodată prin spațiul strâmt. Se așezară la o masă, însuflețiți și cu chef de vorbă, așa cum se simțeau mereu când erau împreună, chiar și atunci când se ciorovăiau. Cârciumarul le aduse ce știa că le place mai mult: ceai verde cu piper și alune mustăcioase de Canabria.

– Corabia e gata! șopti Ket. Te-ai descurcat cu toate, fără să-și bage nasul rudele tale fandosite?

– Îmi pare rău, amice, răspunse Tiberius, oftând. Nu cred că are rost să le stârnim bănuiala tocmai acum. Mă gândesc că e mai potrivit să rămân acasă de data asta.

– Uf! făcu Ket, însoțindu-și exclamația de o lovitură neputincioasă, cu vârful degetelor, în tăblia mesei. Eram sigur!

Cei doi amuțiră o vreme, apoi sorbiră din ceai, după cum le era obiceiul: Tiberius în tăcere, iar Ket foarte răsunător, de parcă ar fi vrut să acopere zgomotul mării agitate pe timp de furtună.

Spre deosebire de Ket, Tiberius se purta cuviincios, era plăcut și bine-crescut, nu avea aerul înfumurat al amicului său, iar faptul că nu era certat cu bunele maniere îi aducea prețuirea locuitorilor din oraș. Iată deci un bun motiv pentru care Tiberius nu prea bătea la ochi printre cunoscuți: nimeni nu-l credea în stare de vreo escapadă neobișnuită. Nici măcar dacă dispărea din zonă zile întregi nu dădea de gândit, fiindcă se spunea că are o căsuță la țară, unde se duce să se odihnească din când în când. În plus, numeroasele obligații pe care le avea în societate și în familie îl țineau adeseori pe loc, ca acum.

Ce-i drept, tovarășia cu Ket arunca o mică umbră asupra imaginii de om cumsecade a lui Tong. Însă toată lumea știa că cei doi erau prieteni din copilărie, și astfel multe lucruri tulburi erau trecute cu vederea.

SECRETELE GUNOAIELOR

Text: **Alis Popa**

cartonată • 140 x 205 mm • 480 de pagini • 2019

Cuvinte-cheie: băiat, prietenie, generozitate, supraviețuire, sărăcie, monștri, fantastic, aventură, umor

10 ani +

Trofeul Arthur, Premiul pentru secțiunea 8-14 ani, ediția a VIII-a

Leo are 14 ani și e pasionat de fotografie. Într-o bună zi, căutând într-o revistă veche subiecte pentru fotografiile lui, găsește un articol despre niște monștri carnivori care ar trăi în gunoaiele de la marginea orașului. Curios și dornic de aventură, băiatul pornește în expediție. Dar lumea gunoaielor nu e ușor de cucerit, iar Leo, un băiat răsfățat de viață, trebuie să treacă prin experiențe grele: descoperă frigul, foamea, frica, tristețea, răutatea și tot ce înseamnă traiul de azi pe mâine și lupta pentru supraviețuire într-o lume întoarsă parcă în străfundurile civilizației. Surprinzător, dar tot aici va înțelege Leo ce sunt cu adevărat prietenia și generozitatea.

CAPITOLUL 11

HOTARUL

„Olarie Mucil” strigă Daria, fără să i se audă glasul.

Pesemne că bărbatul o urmărise de ceva vreme, se apropiase pe nesimțite și se repezise la ea ca un uliu asupra prăzii.

– Unde fugi, piticanie? făcu el, strângând ca într-un clește brațul firav.

Mica hoinară încercă să se țină tare; aici, în lumea asta neînduplecată, nu rezistai nici trei minute dacă-ți dădeai pe față slăbiciunea.

– Mă duceam să mă joc, că mi-e cald aici-șă, răspunse ea cu un aer nevinovat.

– Zici că ți-e cald, ai?!... Scoate banii, că-l văzui pă șoferu ăla cân’ ți i-a dat!

– N-am bani, mi i-a luat Păduchioasa, minți fata fără să clipească.

Scăpase și altă dată de Olarie cu asemenea tertipuri, căci petelucul uita repede și nu verifica niciodată dacă era sau nu cum i s-a spus.

Olarie se scărpină în cap:

– Acu’ scăpași, piticanie, da’ să nu-i mai dai ei banii cân’ ți-i cere!... Știiu io ce știu! Are ea bani dăstui!

Strânsoarea slăbi, și în curând Daria putu să-și miște brațul în voie. Pentru mai multă siguranță, se dădu un pas înapoi.

Petelucul scuiă pe jos cu năduf, apoi se îndepărtă bolborosind în continuare: „Știiu io ce știu!...” și lovind cu bățul în cutiile de carton.

Fără să mai întârzie, mica hoinară porni printre mormane. Știa bine unde se duce. Convinsă că praful albicios care rămăsese atât în cutia de vopsea, cât și sub cratița unde stătuse omul cel mititel, era var, își pusese în gând să caute departe printre rămășițe, către partea veche, dincolo de hotar.

Era o întreagă poveste și cu partea veche. Acolo societatea de curățenie S.SAL. Lizarie Glonț aruncase mai demult fragmente vechi de zidărie, țigle sparte, bucăți de piatră, var uscat și cărămizi sfărâmițoase aduse din marginea de sud a Bicaliei, de la clădirile demolate de fostul primar. Petelucii bătrâni și hârbuiți ziceau tot timpul că n-a fost bine când s-a întâmplat asta și că tocmai de-atunci s-a stricat hotarul...

Fata grăbi pasul. În jurul ei formele peisajului se modificau neconținut: dâmburi și adâncituri, câmp nisipos și arid, mici petice înverzite sau suprafețe înecate în bălării pârlite de soare. Altădată s-ar fi așezat pe un petic de verdeață, căci îi plăcea aici, venea uneori, singură sau cu Mimina, departe de vacarmul de lângă așezările de carton. Acum însă n-avea timp de pierdut. Nu trebuia s-o prindă noaptea departe de adăposturi.

Undeva în față se lăbărta un șir părăginit de locuințe abandonate. Era hotarul, marginea de demult a lumii gunoaielor. Din vechile așezări ale petelucilor mai rămăseseră doar lemne putrede, căzute și acoperite cu folii de nailon hărtănite și negre, dintre care se iveau ca niște țepușe parii șubrezi și mucegăiți; pe ici, pe colo, se mai ținea în picioare câte o colibă dărăpănată, dar, în ansamblu, întreaga zonă lăsa impresia unui cimitir.

Mai încolo se întindea partea veche, care nu era deloc umblată, fiindcă, practic, nu se aventura nimeni într-un loc atât de îndepărtat și de nefolositor. Suprafețe întregi de teren erau albite de var, umflate de mortar întărit, de țigle și cărămizi. Iar un miros de pucioasă și de cauciuc ars emana parcă de pretutindeni. Vegetația era rară în partea veche. Printre pietroaiele de ciment vedeai doar smocuri cenușii de iarbă, crescute din loc în loc ca niște bărbii ale pământului. Totul era urât și înspăimântător chiar și pentru cineva care a trăit toată viața printre gunoaie, așa că Daria avu o strângere de inimă când se apropie de șirul de dărăpănături. Parcă-i mai pierise din îndrăzneală, parcă nu mai era chiar așa sigură că vrea să pună mâna pe omul cel mititel...

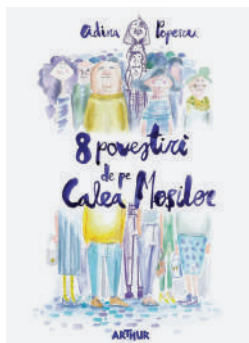
Se opri o clipă să cântărească situația. Pentru că unele părți din construcțiile improvizate se surpaseră, iar grinzile stăteau încălecate unele peste altele, locul devenise aproape de nestrăbătut. Trebuia deci să ocolească puțin, ca să se poată strecura pe undeva. Cu o ușoară ezitare, băgă capul în dreptul unei deschizături mai largi și se pregăti să ridice piciorul peste o bârnă de lemn, când brusc se opri și se trase înapoi, înfricoșată.

Nu era singură! Câțiva oameni necunoscuți se aflau dincolo de hotar.

Adina Popescu s-a născut în 10 septembrie 1978, la București. A absolvit Regie de Film, însă de la 18 ani a lucrat ca reporter și jurnalist cultural. Prima ei carte pentru copii, *Doar un zbor în jurul lumii*, a apărut în 1999. În 2015, a publicat 8 *povestiri de pe Calea Moșilor*. Trilogia fantastică *O istorie secretă a Țării Vampirilor* a câștigat în 2013 Trofeul Arthur.

Bilyana Velikova s-a născut în 1992, în Ruse, Bulgaria și a absolvit în 2015 Facultatea de Arte Decorative și Design din cadrul Universității Naționale de Arte din București. Pentru lucrarea de licență a ales să facă designul și ilustrațiile pentru cartea *8 Povestiri de pe Calea Moșilor*, de Adina Popescu. În prezent este masterand în cadrul Universității de Arte și lucrează în domeniul designului grafic și al ilustrației.

8 POVESTIRI DE PE CALEA MOȘILOR

Text: **Adina Popescu**

Ilustrații: **Bilyana Velikova**

cartonată • 170 x 250 mm • 120 de pagini • 2016

Cuvinte-cheie: copilărie, comunism, fetiță, familie, școală, prietenie, Calea Moșilor, București

9 ani +

Adina stă pe Calea Moșilor și are tot ce își poate dori: are prieteni (din bloc și de la școală), păpuși, roțile și câte și mai câte. Are și un ghiozdan portocaliu, cu Scufița Roșie, care o face să simtă că poartă tot timpul o căsuță în spate, ca un melc. Din când în când ascultă discuri cu povești. Într-o zi scrie o poezie și devine o poetă celebră în toată școala. Într-o noapte urcă pe bloc și vede eclipsa de Lună. Iar la un moment dat îi convinge pe colegi să exploreze școala, în căutare de locuri secrete și misterioase. Calea Moșilor este toată lumea Adinei, pentru că aici se întâmplă totul, și numele ei adevărat este Calea Copilăriei.

CALEA MOȘILOR

Calea Moșilor e lungă, ba e lată. Calea Moșilor e cea mai frumoasă stradă pe care am întâlnit-o, pentru că vom locui aici. Se întinde de la bulevardul Republicii până la magazinul Bucur Obor, care este atât de înalt, încât uneori acoperă până și soarele. Și blocurile noastre vor fi înalte, însă acum sunt în construcție. La parterul lor vor fi magazine, iar pe mijlocul străzii va trece tramvaiul 21.

Acum, noi locuim împreună cu bunica, pe strada Știrbei Vodă, într-un bloc dărăpănat. Anton spune că blocul a prins multe cutremure, iar la următorul mai mare, o să cadă. Lui Anton îi e frică să mai stea aici. Și mamei îi e frică de bunica. Așa că trebuie să ne mutăm pe Calea Moșilor, într-un apartament nou, doar al nostru.

Merg împreună cu Anton ca să vizităm șantierul. Peste tot sunt schele care înalță blocurile. Și mai sunt și oameni care mișună ca furnicile. Ei sunt muncitorii care construiesc.

Eu și Anton sărim peste gropi și peste mormane de pietriș.

– Dacă treaba merge bine, până la toamnă ne mutăm...

– De ce se cheamă Calea Moșilor? întreb eu. Pentru că aici or să stea mulți moși?

– N-are nicio legătură cu moșii, râde Anton. Aici era o stradă veche, care a fost demolată. Mergea la piața de la Obor, care se numea Târgul Moșilor, pentru că se ținea de Moși. Îți mai aduci aminte când ți-ai pus tu astă-primăvară o Babă pe 3 martie?

– Da. Și a fost soare. Mama a zis că-s o fetiță bună.

– Așa... deci știi cum e cu Babele! În martie, după ce se termină cu Babele, vin Moșii... Iar târgul ăla de care îți spuneam, acolo, la Obor, avea loc tocmai atunci... de Moși! Acuma înțelegi?

Nu prea. Mă uit la blocul mare, care se cheamă Bucur Obor, și mă aștept ca toate ferestrele să se deschidă și din spatele lor să răsară niște moși care să se holbeze la noi. Ce caută ăștia doi, un tată tânăr și un copil, la noi, pe Calea Moșilor?

Anton n-are nicio treabă cu moșii mei, încearcă doar să vadă care va fi blocul nostru.

– La numărul 180, spune el.

Însă strada asta mare și neterminată n-are numere. Tot ocolim gropile, urcăm și coborâm mormanele de nisip. Lăsăm urme de pași în asfaltul pe care muncitorii tocmai l-au pus și ne uităm în sus, la blocurile care par toate la fel – fără uși, fără geamuri, fără viață, ca niște schelete preistorice de mamuți, pe care oamenii tocmai le-au dezgropat din pământ. Nu găsim blocul nostru, nu mai putem înainta, nu mai știm exact unde suntem. Până la urmă, mergem drept, pe șinele albastrei de tramvai, care trebuie să ne scoată undeva, în orașul numit București.

Ne-am rătăcit pe strada noastră, Calea Moșilor, înainte ca ea să existe cu adevărat.

– Ia!

Mă ia de mână și mă duce într-un loc unde s-a adunat multă lume. Nu văd nimic, dar Anton, care are un metru optzeci, vede. Își tot ițește capul pe deasupra celorlalți, iar eu nu aud decât un huruit. E mult praf, încep să tușesc.

– Ai văzut?! Îmi strigă Anton ca să acopere zgomotul. Mută biserica Olari!

Nu văd nimic. Cum pot să văd printre picioarele oamenilor?

Mă ridică și mă pune pe umeri. Acum văd biserica înclinată într-o parte, de zici că se scufundă, încă puțin și dispare de tot, într-o mare de praf.

– Vezi? strigă Anton de sub mine. O mută pe șine.

Nu pot să văd șinele și cred că mă păcălește. Că doar biserica nu e tramvaiul 21, ca să meargă pe șine...

Atunci, ceva scrâșnește și biserica începe să se miște, să înainteze prin praf, ca un vapor. Vine spre noi.

Amalia Dulhan este artist plastic și ilustrator, absolventă a Universității de Arte din București, Facultatea de Grafică. „Poveștile au fost dintodeauna prilej de bucurie și încântare pentru mine, lumi în care să mă pierd și să mă reinventez alături de personajele pe care le întâlnesc. Cuvintele au căpătat formă și culoare în imaginația mea și, încet-încet, impulsul de a le ilustra a devenit dorință și joacă. Mă bucur că am ocazia ca ilustrator să povestesc și altora cum prind viață poveștile pentru mine.”

O ISTORIE SECRETĂ A ȚĂRII VAMPIRILOR

Cartea Pricoliciului

Text: **Adina Popescu**

Ilustrații: **Amalia Dulhan**

cartonată • 140 x 205 mm • 440 de pagini • 2015

Cuvinte-cheie: fantasy, vampiri, pricolici, basm, mitologie, aventură, zmei

9 ani +

Carte câștigătoare a Trofeului Arthur, ediția a II-a

Cartea Pricoliciului este cel dintâi volum al trilogiei fantastice

O istorie secretă a Țării Vampirilor, o serie ce își propune să salveze mituri și personaje sortite să dispară, dacă nu sunt povestite.

Uitați de toată lumea, Greuceanu, Pipăruș-Petru, Sfânta Miercuri, Ileana Cosânzeana sau Zmeul Tase au o viață banală care numai de basm nu este.

În Țara Vampirilor, vampirii sunt scoși în afara legii, Împărații confundă prezentul cu trecutul, iar Președintele e speriat de o carte cu pagini albe care-i amenință viitorul.

Într-o lume în care se face contrabandă cu Apă Vie și nu mai există fericire până la adânci bătrâneți, Pricoliciul a uitat cine este. Nevoit să-și părăsească grotă, pornește la drum și ajunge să fie implicat în poveștile altora – iar în cele din urmă descoperă că nu poate scăpa de Sfârșit decât dacă înțelege în ce măsură se întrețese povestea lui cu ițele Basmului.

În mod normal, Pricoliciul ar fi trebuit să vadă Semnele, să-și pună întrebări sau măcar să anticipeze o parte din lucrurile care aveau să urmeze. Însă el prefera să le ignore, căci de multă vreme în viața lui nu se mai întâmplase nimic demn de luat în seamă. În ultimii ani, trăise în afara poveștii lui și în așteptarea Sfârșitului (nu a morții, căci făpturile de basm nu mor de moarte bună!). Așa că acum, când lumea era împânzită de vești și cutreierată de Mesagerii Urmei, cum aveau să fie numiți mai târziu, Pricoliciul nu mai era în stare să-i recunoască, fiindcă abia dacă mai deslușea vechile taine, ca printr-o sită deasă.

Ca în fiecare primăvară, începuse din nou să rătăcească prin pădure sau mai departe, după broaște, în smârcurile de la marginea crângului de unde Cel-din-Baltă îl striga uneori, încercând să-l ademenească cât mai aproape de apă. Aceste plimbări durau și câte o jumătate de zi, iar dacă ora prânzului îl prindea pe coclauri, se oprea într-un luminiș, aprindea un foc și își gătea la rezezeală ceva. Apoi trăgea un pui de somn, fie că doar moțâia sau că dormea în toată regula, învelit cu o frunză mare de brusture.

Într-o astfel de după-amiază a fost trezit brusc de un tropot de cal, însă atât de puternic și de aproape încât pământul tresălta, iar găzele dispăreau speriate în crăpăturile lor cele mai sigure. Pricoliciul s-a dezmeticit la timp și a reușit să se ascundă, la întâmplare, într-o scorbură. Când a îndrăznit să arunce o privire afară, a zărit o ceată de voinici care înainta călare pe o potecă mai largă a pădurii.

Pricoliciul nu văzuse niciodată un erou în carne și oase. Știa însă că vremea lor de glorie apusese de mult, spre finalul Basmelor de Mijloc, și că cei mai mulți ori se retrăseseră departe de lume și trăiau în sălbăticie, ca niște sihaștri, ori rătăceau pe alte meleaguri, unde faima le-ar fi putut aduce bogăție și putere. Acești voinici aveau însă măreția și fala zilelor de odinioară. Aerul din jurul lor vibra plin de strălucire și de deasupra părea să cadă peste ei o pulbere de aur cu sclipiri roșiatice, dar Pricoliciul a presupus că de vină era lumina amurgului care îi învăluia pe cei patru bărbați.

Voinicii s-au oprit la o distanță destul de mică de scorbură unde se pitise el. Atunci a simțit în nări praful cel roșiatic, înțepător și abia s-a putut abține

să nu strănute. Arunca priviri piezișe, încercând să-i observe mai bine. Însă imaginea lor era ca un abur care îi tot juca în fața ochilor.

– Năluci! a bombănit el, frecându-se la ochi.

În urmă cu câțiva ani îl necăjiseră câțiva strigoi puși pe rele care se aciuseră prin pădure. Se comportaseră grosolan, căci proveneau de la o fermă părăsită din apropiere. O noapte întreagă au spart semințe și au trăncănit chiar în apropierea grotii unde locuia Pricoliciul. Făcuseră un tăărăboi de nedescris. Acum însă totul era tăcut.

Apoi l-a auzit vorbind pe conducătorul cetei, un voinic cu o coamă de păr roșu ca o pară de foc.

– I-am luat urma! Acum câteva clipe era aici. Am simțit cum mi se întunecă mintea, ca ultima dată când era cât p-aci s-o prindem, în Valea Plângerii, de-mi venea să las calul și să dau bir cu fugiții... Cred că ne-a făcut din nou farmece!

– Și acum unde e?! l-a întrebat un tovarăș ce zâmbea neîncrezător.

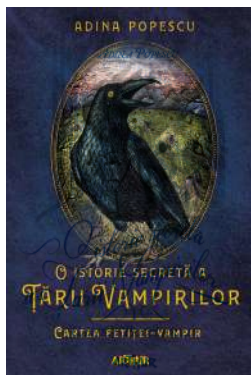
– N-are cum să fie departe... Doar dacă n-a înghițit-o Sorbul Pământului! spuse voinicul cu părul roșu.

Toți priviră în jur, iar Pricoliciului i se păru că puteau să vadă dincolo de pădure, de Tărâmul Nostru și de timp, prin coaja lucrurilor. Ochii aceia erau atât de pătrunzători încât era aproape convins că puteau să-l zărească și pe el, ghemuit în scorbura sa, așa că înlemni, fără să mai clipească sau să respire, devenind una cu copacul care îl proteja.

Alex Horghidan s-a născut în 1990 la Piatra Neamț. Pasiunea pentru desen o descoperă în copilărie datorită surorii mai mari. După încheierea studiilor de arhitectură de la București, Alex lucrează o perioadă ca artist tatuator. În prezent face scenografie pentru teatru independent, ilustrează cărți și articole de reviste cu tematici culturale și sociale. Uneori își ilustrează fricile pentru a le domoli.

O ISTORIE SECRETĂ A ȚĂRII VAMPIRILOR

Cartea fetei-vampir

Text: **Adina Popescu**

Ilustrații: **Alex Horghidan**

cartonată • 140 x 205 mm • 576 de pagini • 2015

Cuvinte-cheie: basme reinterpretate, fantastic, mitologie, folclor, aventură, umor

9 ani +

În Țara Vampirilor au început să se arate Semnele, și nu sunt dintre cele bune. Temuta Ciumă bântuie din nou străzile din Cetatea de Scaune, iar vizita enigmaticului cancelar al Conglomeratului Țărilor cu Roșii Palide pică cum nu se poate mai prost.

Pentru că un rău nu vine niciodată singur, Todosia, fiica Anei Bugiana, autoarea cărții interzise care îi dă dureri de cap Președintelui, rămâne și fără casă, și fără mamă. Îl are alături doar pe noul ei prieten, Pricoliciul, și împreună pornesc în căutarea Anei și a propriei povești.

CAPITOLUL 2

O SCRISOARE DE LA ȘCOALA DE ZÂNE

Todosia locuia împreună cu mama sa într-o casă bântuită, cu acte în regulă, din Cetatea de Scaune. Desigur, mai existau și altele, însă ori erau părăsite și se aflau într-o stare avansată de degradare, ori proprietarii lor se fereau să le declare la Oficiul pentru Depistarea Falselor Povești și Istorii, ca să nu plătească la stat câte o taxă pe cap de stafie (o jumătate de taxă pentru cele decapitate și doar un sfert pentru cele din care rămăseseră doar capetele, cum ar fi domnitorii maziliți în vechime). În casa Todosiei, de pildă, își făceau veacul două stafii care erau aici de când lumea, însă de curând apăruse și o a treia, un strigoii călător care susținea că era doar în vizită și că nu trebuia trecut la plată. Dar se pare că nu avea niciun gând să mai plece și intenționa să devină un chiriăș permanent.

Chiar și fără stafii, casa de la numărul 19 de pe strada Zece Scaune, fostă strada Divanului, se deosebea de toate celelalte case din cartier. Vecinii o priveau cu suspiciune, pentru că era o casă cu personalitate. Tencuiala avea o culoare neobișnuită, un albastru foarte închis, ca cerul înserării, ceea ce era surprinzător într-un oraș în general lipsit de culori. Uneori și dintr-un anume unghi, putea să ți se pară că pe zidurile ușor coșcovite răsar din loc în loc stele mici și cețoase. Noaptea, pe tabla veche a acoperișului se reflecta lumina unuia dintre felinarele de pe stradă, iar bătrânul vârcolac amnezic din podul casei o confunda cu lumina lunii. Și atunci, răscolit de amintiri, începea să urle și încerca zadarnic să se transforme în lup, fiindcă uitase cum să o facă.

Mica grădină din fața casei arăta destul de îngrijită, însă singurele flori care creșteau aici pe tot parcursul anului, chiar și iarna, erau cele de regina-nopții. Spre seară, parfumul lor

devenea atât de puternic, încât îi amețea ușor pe locatarii casei și îi îmbia la somn. Dar nu doar pe ei. Uneori, dimineața devreme, mama Todosiei descoperea trecători care adormiseră în fața casei lor, în diferite poziții, și de obicei îi lăsa în pace. Unii dormeau duși în scaunele lor cu roțile cu care se deplasau prin oraș, alții zăceau întinși de-a dreptul pe trotuar, cu o mână sub cap pe post de pernă, câțiva, cu intenții mai dubioase, atârnavu sfărâind chiar de gardul casei. Câteva ore mai târziu, când se trezeau, oamenii se îndepărtau buimăci de casa vrăjtită, însă cu părere de rău, căci avuseseră cele mai adânci și mai promițătoare vise.

Într-o astfel de dimineață târzie de pe la începutul verii, Todosia l-a găsit pe poștaş, un bărbat pântecos, în pragul pensionării, picotind cu nasul în cutia de scrisori. Geanta îi era desfăcută și mai multe plicuri îi căzuseră pe jos. Todosia s-a grăbit să se aplece ca să le adune și le-a pus cu grijă la loc, în geantă. Apoi l-a scuturat pe poștaş ca să-l trezească. Acesta a tresărit și a deschis ochii.

– Aveți ceva pentru noi? a întrebat pe un ton politicos Todosia.

– Hm? a făcut poștaşul, după care a zâmbit cu bunăvoință.

În timpul scurt în care ațipise, visase că moștenise de la o mătușă niște scaune din lemn prețios, extrem de valoroase, ce ar fi putut să-i asigure o bătrânețe confortabilă.

Adina Rosetti este scriitoare și jurnalistă. După ce a scris un roman și un volum de povestiri, a descoperit că cel mai mult îi place să inventeze povești pentru copii. Din joaca ei cu vorbele scrise, au ieșit până acum mai multe cărți: *Domnișoara Poimăine* și joaca de-a *Timpul*, *De ce zboară vrăjitoarele pe cozi de mătură?* (ambele recompensate cu premii în cadrul concursului Cele mai frumoase cărți din România), *Cartea curajului*, *Aiurea-n tramvai*.

Irina Dobrescu a absolvit Universitatea Națională de Arte, secția Grafică și este membru fondator al Clubului Ilustratorilor din România. A ilustrat numeroase cărți pentru copii: *Care-i faza cu cititul?*, *Ce poți face cu două cuvinte*, *Ziua în care a fugit somnul*, *Pulbere de stele* etc. În 2014 a câștigat Trofeul Arthur cu *Lupul jucător de poker*, carte scrisă și ilustrată de ea.

POVESTEA KENDAMEI PIERDUTE

Text: **Adina Rosetti**

Ilustrații: **Irina Dobrescu**

cartonată • 225 x 165 mm • 72 de pagini • 2018

Cuvinte-cheie: copii, kendama, școală, teme, vrăjitor, aventură, prietenie

10 ani +

Zilele de vară sunt fierbinți și vesele. Copiii s-ar juca afară de dimineața până seara, dar școala nu s-a terminat încă. Ionuț o convinge pe Diana să ia o pauză de la teme și să iasă în parc. Acolo se întâlnesc cu Leo, un băiat misterios și temut, care îi ia kendama și nici că mai are de gând să i-o dea înapoi. Copiii se trezesc urmărindu-l pe Leo până pe înfricoșătoarea Aleea a Duhurilor, unde o pătură groasă de nori plumburii acoperă mereu cerul, casele și blocurile nu mai au culoare, iar gunoii se înalță într-un munte enorm. Oare Ionuț și prietenii lui o să aibă curaj să-l înfrunte pe puternicul vrăjitor Leo și să elibereze Aleea Duhurilor de sub vraja lui?

A fost odată în Ferentari... Stați așa! Voi ați fost vreodată în Ferentari? E un cartier din București, cu case, blocuri, magazine și școli ca oricare alt cartier și, desigur, cu o mulțime de copii care s-ar juca de dimineața până seara, când părinții lor vin să-i cheme înapoi acasă.

Zilele de vară sunt fierbinți și vesele în Ferentari. Nu e un lucru neobișnuit să vezi pe o alee o piscină gonflabilă în care se bălăcesc copii sau, în serile de sâmbătă, un cort de nuntă întins între blocuri. Dacă locuiești acolo și ieși în parcul din spatele școlii sau la minimarketul din colțul străzii, sunt mari șanse să te întâlnești cu cineva cunoscut sau chiar cu vreo rudă. Iar dacă-i întrebi pe puștii care locuiesc în cartier ce și-ar dori să apară peste noapte, ți-ar spune: un parc de amuzament, cu cele mai năstrușnice atracții. Sau un supererou cu puteri speciale care să devină invizibil când vrea el și să-nvingă toți răufăcătorii. Sau cea mai frumoasă prințesă, care să locuiască într-un palat cu totul și cu totul din aur. Sau, de ce nu?, unul dintre băieții de la Noaptea Târziu, trupa de parodii muzicale pe care o urmăresc, încântați, pe YouTube. Ar fi chiar tare și s-ar putea întâmpla într-o bună zi.

La asta visează și eroii poveștii noastre, Ionuț și Diana, colegi de școală, vecini și parteneri de joacă. Amândoi locuiesc de când se știu în Ferentari, pe Strada Trompetului. (Dacă vă întrebați ce-i aia un „trompet”, aflați că nu e deloc același lucru cu o „trompetă”! Trompeta este un instrument, în timp ce trompetul este instrumentistul care cântă la ea.)

Ionuț are o pasiune pentru kendama; și-ar dori să-i iasă toate schemele perfect și să câștige o competiție. Dianeii îi place să se plimbe cu rolele, să asculte muzică și, mai presus de toate, să danseze. A învățat dansurile din toate melodiile ei preferate doar uitându-se de zeci de ori la videoclipuri și de două ori pe săptămână merge la un curs de dansuri rome; marțea și joia, pe lângă penar, cărți și caiete, își pune în ghiozdan și-un costum special, vesel și foarte colorat.

Ziua în care începe povestea noastră nu a fost cu nimic mai neobișnuită decât o zi oarecare: orele de școală, drumul prin cartier înapoi acasă și... of, temele pentru a doua zi! Și poate că nu s-ar fi întâmplat nimic dacă niște fracții nu le-ar fi dat bății de cap... Foarte mari bății de cap, veți vedea.

CRONICILE DOMNIȘOAREI POIMÂINE. VREMEA VRĂJITOAREI NICIODATĂ

Text: **Adina Rosetti**

Ilustrații: **Oana Ispir**

cartonată • 140 x 205 mm • 296 de pagini • 2019

Cuvinte-cheie: basm reinterpretat, fantastic, timp, aventură, dragoste, adolescență, vrăjitori, pirați

10 ani +

Cu multă vreme în urmă, am cunoscut-o pe Domnișoara Poimăine pe când era mică și i-am fost alături când s-a jucat prima oară cu Timpul. Povestea nu s-a sfârșit prea bine atunci pentru ea, căci unchiul ei, Tempus Întâiul, a prins-o și-a alungat-o departe, la marginea regatului său. Pe o insulă în mijlocul vârtejurilor temporale, departe de familie și prieteni, având drept companie doar muzica, Domnișoara Poimăine a crescut și-a devenit adolescentă. Așa am regăsit-o, mai târziu. Aproape să n-o recunosc cu părul violet, un tatuaj pe umăr, haine asimetrice și spirit rebel. Mi-a spus că are planuri și visuri mari. Mi-a promis treceri amețitoare prin trecut și viitor, dacă o însoțesc în noua ei călătorie.

CAPITOLUL 1

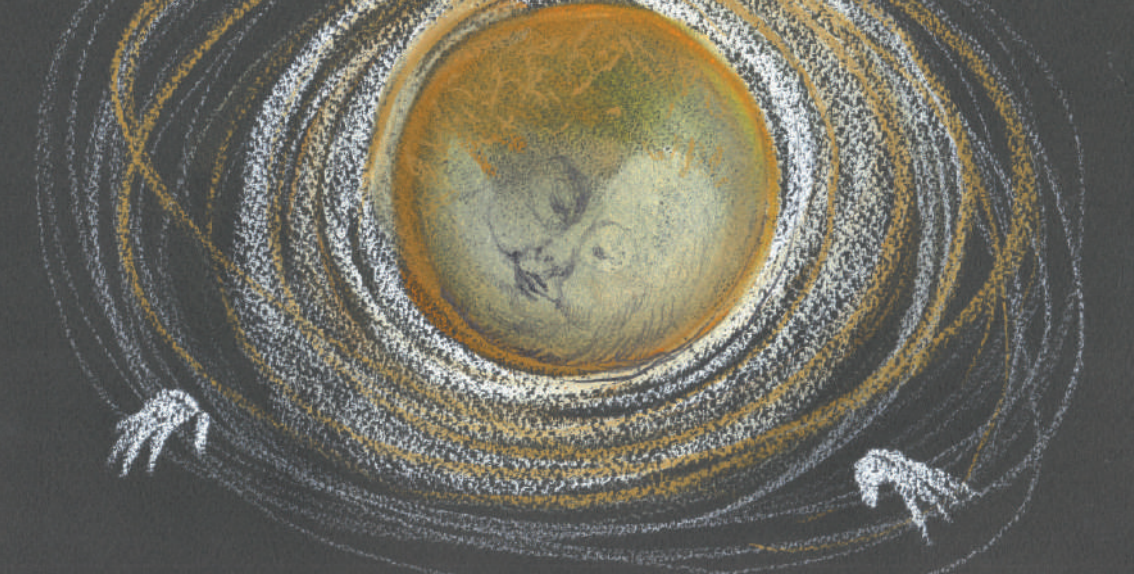
ÎNTÂLNIREA DIN FAȚA TURNULUI

În Viitorul Îndepărtat, Domnișoara Poimăine se plictisește grozav. Unchiul ei, Tempus Întâiul, a exilat-o într-un fel de nebuloasă în care se amestecă fragmente neclare, umbre și lumini, începuturi și sfârșituri. Imaginați-vă o insulă plutitoare într-un ocean de nori. Un rest de asteroid rătăcind printr-o galaxie îndepărtată. Sute de istorii se învârtesc laolaltă într-un vârtej, amestecându-se între ele fără încetare, topindu-se unele în altele. Și printre toate astea, pierdută ca o pată de cerneală într-un milion de caiete acoperite cu scris, o insulă. O insulă mică pe care o poți înconjura, mergând pe jos, în doar câteva minute. Fără lacuri întinse, fără dealuri împădurite, fără plaje spectaculoase. Fără orașe, fără drumuri, fără așezări de vreun fel. Câteva plante pitice, un golf cu nisip pietros, rozaliu, o grămadă de bolovani și un turn într-o formă bizară de clepsidră – atât. În vârful acestui turn poate fi zărită o fată cu părul violet fluturându-i în vântul înserării. Dar nimeni nu o vede, pentru că nimeni nu trece vreodată pe acolo.

Seară de seară, Domnișoara Poimăine iese în micul balcon din vârful turnului care-i servește și drept locuință și, echipată cu un ochelari și un aparat electronic meșterit chiar de ea, supraveghează apele-nori ale Viitorului Îndepărtat. De cele mai multe ori, urechile-i sunt acoperite de niște căști din care se revarsă muzică, iar corpul i se mișcă în ritmul melodiilor pe care le ascultă la nesfârșit. Pe repeat, cum ar spune ea, dacă ar avea cu cine să schimbe o vorbă. Dar nu are. Domnișoara Poimăine e complet izolată pe mica ei insulă. De cât timp, asta n-ar putea spune exact, fiindcă nu a ținut niciun fel de socoteală. Știa doar că se înălțase mult, că părul îi crescuse până la mijloc, devenind de un violet aprins, că niște schimbări misterioase

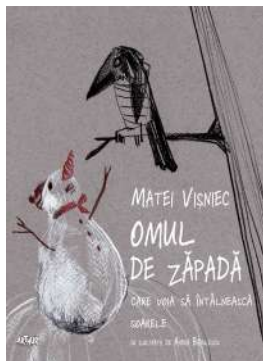
se petrecuseră cu corpul ei și nu mai semăna acum deloc cu fetița durdulie, cu funde-n păr, care făcea nazuri la mâncare și-și dorea să dea timpul înainte ca să crească mai repede. Inima îi era străbătută de doruri fără nume, de dorințe nelămurite și, de multe ori, de regrete și furie. O podideau lacrimile când se gândea cât de nemilos fusese aruncată de unchiul ei, drept pedeapsă pentru greșeala ei din copilărie, la marginile îndepărtate ale regatului. Și totul numai din vina nesuferiților ălor patru, care-i aflaseră planurile, îl treziseră pe Tempus Întâiul din somnul în care îl cufundase ea, și-l puseseră la curent cu haosul dezlănțuit în regat, după ce reușise să facă timpul să curgă mai repede. „Iar odată cu timpul trece și copilăria mai repede, și ăsta e cel mai rău lucru”, susurase atunci unul dintre nesuferiții ăia, pe nume Vreodată.

Multora li se păruse de necrezut că o fetiță așa de mică, aflată încă la vârsta acadelelor, putea fi în stare de o asemenea grozăvie: să dea timpul înainte. Dar până la urmă, ce anume nu le convenise? „Trăim în secolul vitezei”, spunea apăsător Domnișoara Poimăine, pe insula ei plutitoare. „Lucrurile se desfășoară acum mult mai repede. Treaba voastră dacă nu vreți să țineți pasul cu ele! Demodaților! Da, mai ales tu, Doamnă leri, cu șalul tău caraghios și cu dulapul tău care miroase a levănțică! Și cu ritualul tău învechit de-a bea ceai cu prietenele și de-a depăna povești de-acum o mie de ani! Ziua în care niște soldați s-au ascuns în burta unui cal gigantic și au bătut la poarta unei cetăți. Uau, extraordinar, am vești pentru tine, Doamnă leri: războiul ăla a fost acum câteva mii de ani, sunt toți oale și ulcele demult. Cui credeți voi că le mai pasă de ei? Ah, și borcanele în care ții trecutul! Cu etichetele-alea scrise caligrafic și lipite. Come on, lady! Cât crezi că te mai poți împotrivi progresului? Amintirile se stochează virtual. Ia-ți un server cu supermemorie de catralioane de terra.

Matei Vișniec, poet și dramaturg român, s-a născut pe 29 ianuarie 1956. A scris poezie încă din copilărie, a debutat în revista *Luceafărul* în 1972 și apoi în volum în 1980. În prezent locuiește la Paris și e cunoscut mai ales pentru scrierile sale în limba franceză. De-a lungul timpului, numele lui a apărut pe afișe în peste 30 de țări.

Andra Bădulescu este absolventă a secției de scenografie din cadrul UNARTE. În 1990 pleacă la Paris, unde urmează cursuri de master în teatrologie la Sorbona. Face scenografie, grafică, ilustrație de carte și webdesign.

OMUL DE ZĂPADĂ CARE VOIA SĂ ÎNTÂLNEASCĂ SOARELE

Teatru pentru copii

ediție bilingvă, română-franceză

Text: **Matei Vișniec**

Ilustrații: **Andra Bădulescu**

cartonată • 220 x 220 mm • 102 pagini • 2016

Cuvinte-cheie: om de zăpadă, soare, primăvară, iarnă, zăpadă, prietenie, animale

6 ani +

Chiar dacă încă mai ninge, se simte adierea primăverii și Omul de Zăpadă nu mai e chiar în apele lui. Nu știe cine e domnul ăsta, Soarele, și crede că zăpada e eternă. Corbul și rândunica îi spun ce i s-ar putea întâmpla, iar Omul de Zăpadă hotărâște să meargă să stea de vorbă cu Soarele. Pe drum, întâlnește alte animale, le ascultă poveștile și le ajută cu ce poate. Ajuns la capătul drumului, aproape intrat de tot la apă, uită să-i ceară Soarelui și ceva pentru el. Dar prietenii îi sunt alături, iar Soarele e drept și generos...

RÂNDUNICA: Și nimeni nu ți-a spus niciodată că peste puțină vreme zăpada se va topi?

OMUL DE ZĂPADĂ: Nu...

RÂNDUNICA: Cum așa? Nici măcar copiii care au venit la spectacol nu ți-au spus nimic?

OMUL DE ZĂPADĂ: Nu, ce să-mi spună? Zăpada este eternă. Zăpada nu se poate topi niciodată. Și oricum, imediat ce un strat de zăpadă se subțiază puțin, cade o nouă ninsoare... Cum se întâmplă chiar azi...

RÂNDUNICA: Bine, omule de zăpadă... Ah, drăguțule, nu știu ce să fac cu tine. Dar după părerea mea ar cam trebui s-o iei la picior.

OMUL DE ZĂPADĂ: Cum adică să o iau la picior?

RÂNDUNICA: Să te duci.

OMUL DE ZĂPADĂ: Să mă duc unde?

RÂNDUNICA: Să fugi cât mai departe...

OMUL DE ZĂPADĂ: Dar de ce să fug?

De pe una din crengile copacului se aude un sunet suav. Un mugur își face apariția.

MUGURUL: Ah, în sfârșit... Începusem să mă sufoc. Bună ziua la toată lumea!

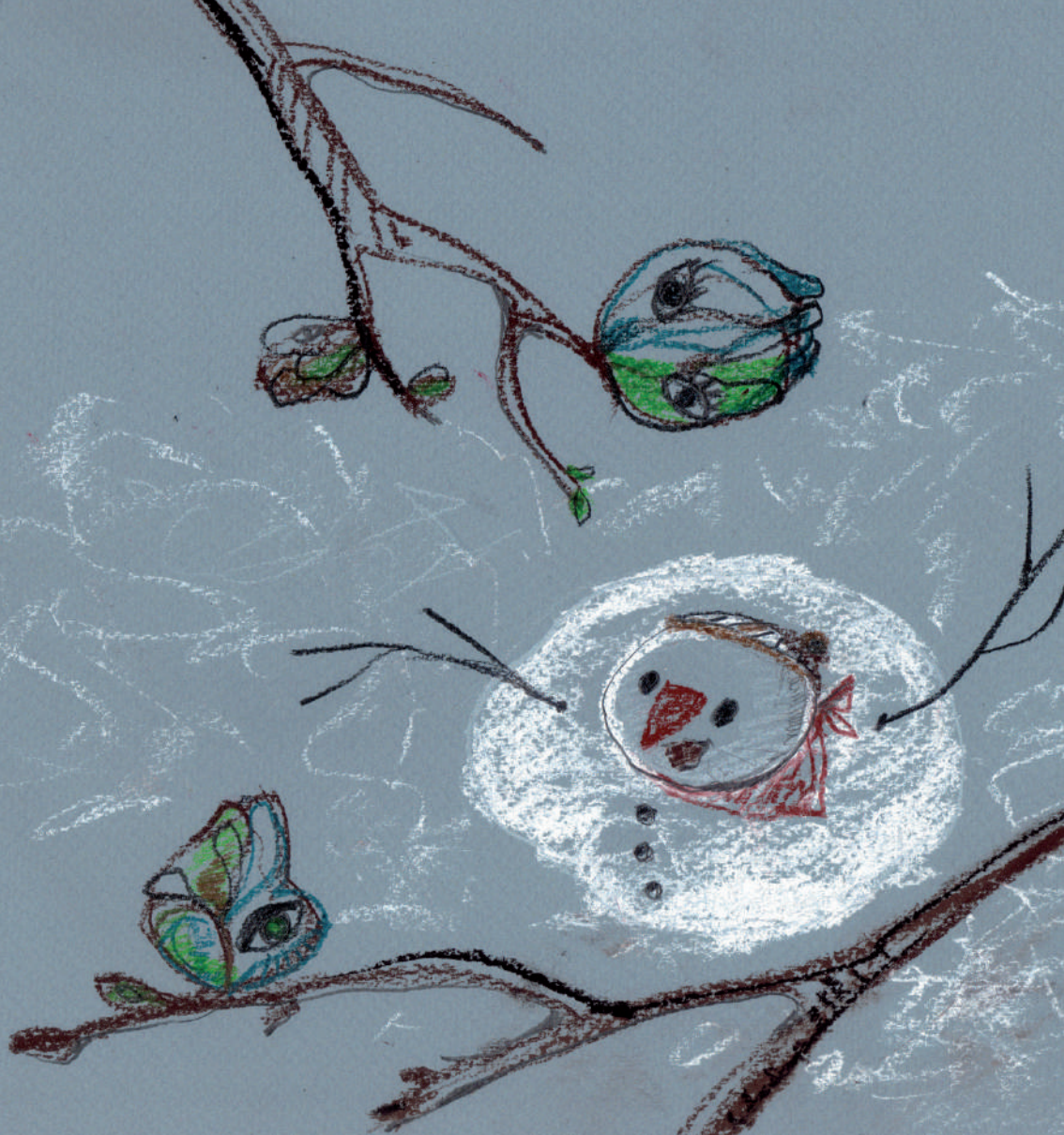
OMUL DE ZĂPADĂ: Bună ziua.

RÂNDUNICA: Bună ziua, mugurașule. Și bine ai venit. Mai mult ca sigur că ești primul mugur al primăverii. Ce încântare! Iar eu sunt prima rândunică.

MUGURUL: Brrr, e încă frig afară... Și el? (Către omul de zăpadă.) Și tu? Tu cine ești?

OMUL DE ZĂPADĂ: Păi, în cazul ăsta, dat fiind că locul meu nu mai e aici, nici nu mai știu cine sunt...

RÂNDUNICA: Ba da, tu ești omul de zăpadă care trebuie să plece. Îl vezi pe mugurașul acesta? Peste o zi sau două, alți muguri, sute și sute, mii și mii vor ieși pe toate aceste ramuri... Din muguri vor ieși frunze și fructe, iar la picioarele tale, omuleț drag, vor răsări mii și mii de fire de iarbă verzi și fragede...

EXTRATERESTRUL CARE ÎȘI DOREA CA AMINTIRE O PIJAMA

Teatru pentru copii
ediție bilingvă, română-franceză

Text: **Matei Vișniec**

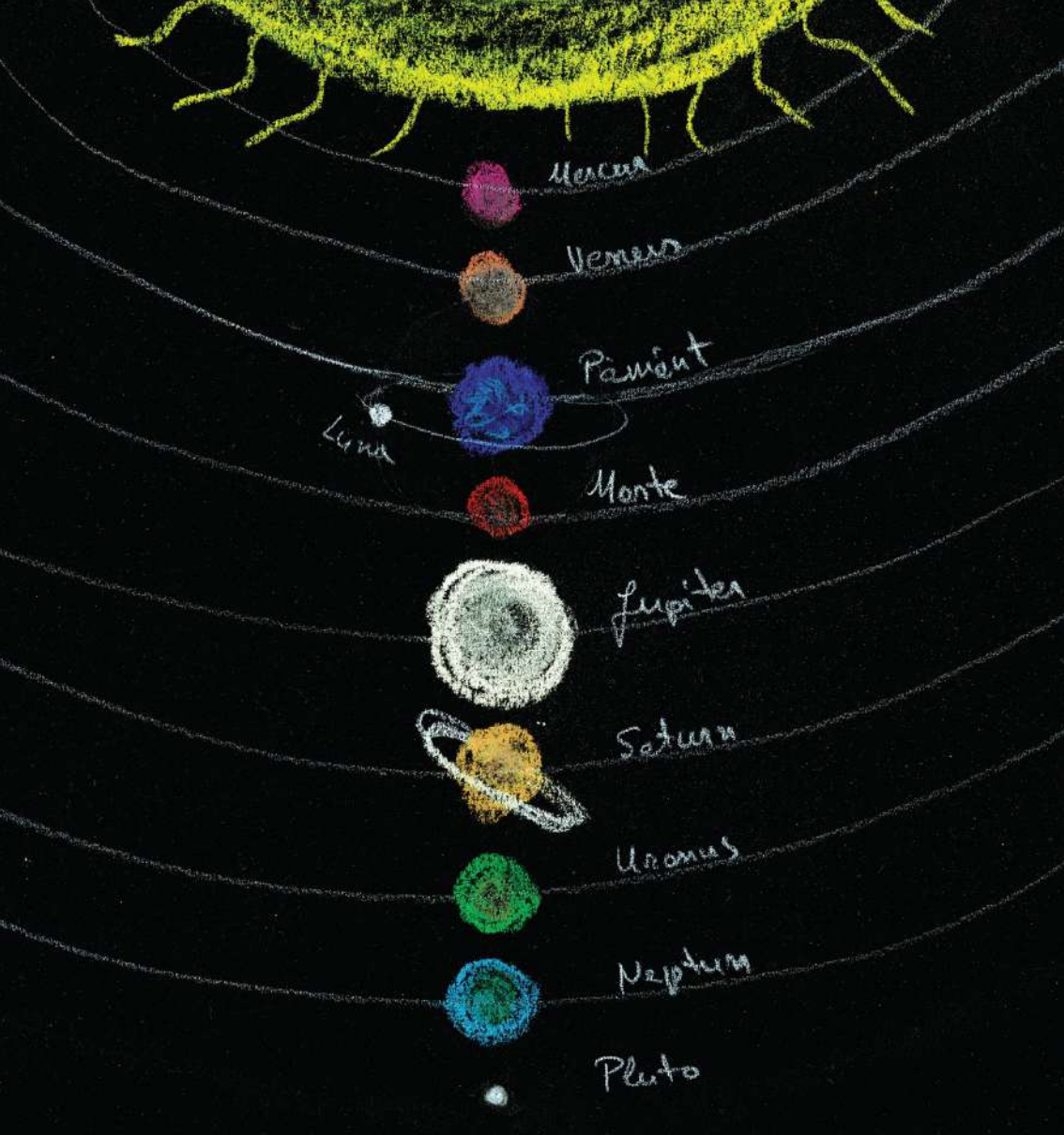
Ilustrații: **Andra Bădulescu**

cartonată • 220 x 220 mm • 88 pagini • 2019

Cuvinte-cheie: teatru, familie, copii, bunică, emigranți, dragoste, dor, așteptare, emoții, extraterestru, animale

6 ani +

Crescuți doar de o bunică, trei frați descoperă un extraterestru cu trei ochi, trei mâini și trei picioare. Cu o mână poate arăta spre trecut, cu alta spre prezent, iar cu a treia spre viitor. Cu ochiul albastru vede spațiul, cu cel verde vede timpul, iar cu cel portocaliu visează. Extraterestrul le vine în ajutor copiilor, iar ei îl sprijină să înțeleagă ce înseamnă economia în sistemul solar. Și mai ales îi dau un nume pământesc.

Mercury

Venus

Earth

Luna

Mars

Jupiter

Saturn

Uranus

Neptune

Pluto

ADRIAN: Poftiiiiim...

ELIZA: Ați văzut?

MANUELA: El este extrasecretul nostru.

ADRIAN: Cred că a intrat pe fereastră...

ELIZA: Pe la ora cinci...

MANUELA: Când bunica era plecată la doctor și ne-a lăsat singuri...

ELIZA: Hai, spune-le copiilor bună ziua...

Extraterestrul se sperie, se desprinde de mâinile copiilor, fuge înapoi sub masă și trage și fața de masă în jos ca să rămână ascuns.

ELIZA: Nu-i nimic, așa e el, mai sperios. Nu a văzut niciodată atâția copii...

ADRIAN: Și e și el un copil...

MANUELA: Pentru că altfel n-ar fi sperios.

ELIZA: Pentru că am consultat Marele Dicționar al Extraterestrilor...

ADRIAN: Și scrie clar... Extraterestrii părinți nu sunt sperioși.

MANUELA: Doar extrareștrii copii sunt sperioși.

ELIZA: Noi însă îi vom cânta un cântec și el va ieși de sub masă... Copiii cântă împreună cu Kitty și cu Lulu. Cu eventuale proiecții, cântecul poate fi o lecție de astronomie. Planetele (cu excepția satelitului terestru Luna) sunt citate în ordinea apropierii de Soare.

Texte de: Simona Antonescu, Florin Bican, Adrian Buz, Ruxandra Cesereanu, Marius Chivu, Horia Corcheș, Péter Demény, Tudor Ganea, Laura Grünberg, Anca Hațiegan, Florin Irimia, Ciprian Măceșaru, Alex Moldovan, Veronica D. Niculescu, Victoria Pătrașcu, Doru Pop, Adina Popescu, Bogdan Răileanu, Ana Rotea, Doina Ruști

Cu colaje realizate de copii, în ateliere coordonate de: Ludmila Frățescu, Roma Gavrilă, Andreea Ilisăi, Ileana Surducan, Maria Surducan

MICĂ ISTORIE A UNUI SECOL MARE

Coordonator: Monica Onojescu

cartonată • 235 x 215 mm

• 296 de pagini • 2018

Cuvinte-cheie: istorie, România, Marea Unire, războaie, comunism, copii

10 ani +

Există mai multe feluri de istorie. Există acea istorie pe care o învățăm la școală, o istorie a datelor și a evenimentelor mari, cu regi, generali și prim-miniștri care țin în mâinile lor milioane de fire. Și sunt istorii mici, istorii personale ale acestor milioane de fire. Cum a trăit Emil, un adolescent îndrăgostit, emoția evenimentelor din preajma Marii Uniri? Dar Măriuca, fetița de 11 ani a croitorului Teatrului Național din Capitală, aflat în refugiu la Iași în 1916? Ce simte Irina, în ale cărei mâini firave de adolescentă stă poate piesa cea mai importantă dintr-un puzzle uriaș cu fața marelui Conducător? Astfel de întrebări și-au pus autorii acestui volum și, pornind de la experiențe trăite, de la istorisiri din familie sau pur și simplu imaginându-și cum putea să fie, au răspuns prin povești minunate, povești filtrate prin ochi mirați și curioși de copii, mici istorii ale milioanele de fire.

TIMBRUL

(fragment)

de Veronica D. Niculescu

Într-o sâmbătă pe la prânz, un pic după ora la care copiii cei mai mici se întorceau de la școală, iar o parte dintre cei mai mari intrau la ore, dacă ai fi stat pe băncuța din fața blocului-turn aflat chiar pe granița dintre un cartier înverzit de la marginea Piteștiului și drumul spre gară, l-ai fi văzut pe Mădălin ieșind din bloc și fugind spre Complex cât îl țineau picioarele. Deloc întâmplător, chiar erau câteva femei pe băncuță. Doamna Udrea, doamna Pană, doamna Petrescu, prietenele mamei lui Mădălin. Băiatul a salutat din fugă:

– Săr-na!

Și a dispărut ca o mașină de curse, gonind pe aleea mărginită de gard viu. Alerga cu pumnii ridicați la piept și apăsând zdravăn în tălpi, deja gâfâia când a trecut pe lângă Poștă și pe lângă țărani care vindeau pepeni direct din căruță.

– Hei, mai încet! a strigat după el o bătrânică pe care era cât pe ce s-o doboare.

Mădălin nu s-a oprit, a alergat mai departe. A parcurs latura dinspre stradă a Complexului, a trecut de colțul cu Artizanatul, unde nu intra nimeni niciodată, și abia ajuns în fața Frizeriei a încetinit un pic. A tras aer în piept, s-a împins în ușa grea de fier și-a intrat, cu răsuflarea tăiată.

Frizerul tocmai tundea un bărbat gras și rumen.

– Ușor, ușor, puștiulache, că doar nu arde! Ce, te-a trimis tovarășa învățătoare la tuns? Stai și-așteaptă...

Dar copilul nu l-a lăsat să termine și a turuit cât a putut de repede:

– Săr-na, nenea, vă rog frumos, aveți să-mi dați și mie o fisă de telefon, că-i e rău lu' mama și trebuie să chem Salvarea.

Frizerul a încremenit, cu foarfeca și pieptenul în aer, privind puștiul care-i dăduse buzna în local. Bărbatul gras de pe scaun a întors și el capul, să vadă. În ușa Frizeriei stătea un băiat de vreo nouă ani, cu tricou galben și pantaloni scurți albaștri. Era curățel, se vedea că e bine îngrijit, deși era slab, cu picioarușe și genunchi ca de ied. La gât i se zbătea cheia de la casă, atârnată cu un șnur.

La marginea orașului se înălțaseră de curând câteva blocuri destinate constructorilor, astfel că în ultima vreme se mutaseră acolo familii de maiștri și ingineri, cu tot cu bunicii aduși de la țară și mai ales cu copiii lor, mulți, care umpleau clasele celor două școli din cartier și locurile de joacă. Poate că puștiul era nou venit, căci nici frizerul și nici clientul său nu-l mai văzuseră pe aici.

Pe de altă parte, fiindcă nu ținea minte să-l mai fi văzut înainte, frizerul s-a gândit că nu era dintre obraznicii care fuseseră trimiși de învățătoare ca să fie tunși la zero. Pe el nu-l făcuse „Kojak” niciodată. Și-ar fi amintit de nutrița asta speriată. A lăsat jos ustensilele, s-a șters pe mâini de halatul său alb, și-a aranjat ochelarii pe nas și s-a apropiat de băiat.

– Ce zici tu acolo?

– Vă rog frumos, a repetat băiatul, frământându-și mâinile și jucând pe loc din picioare, iar frizerul a observat că bietului copil îi tremurau buzele de emoție.

– la colea la tata, i-a zis, scobindu-se în buzunarul pantalonilor și scoțând o fișă de 25 de bani.

Mădălin a luat repede fișa și a dat să fugă. A apucat mânerul gros al ușii de fier și a tras. Ușa grea nu se clintea. A mai tras o dată, mai tare, iar ușa s-a crăpat, suficient cât să se poată strecura. Dar când să iasă, s-a auzit strigat: – la stai așa!

Mădălin a încremenit. S-a răsucit spre frizer pe jumătate, tremurând.

– Mai ia una, că poate ți-o înghite pe prima!

Ținând cu piciorul ușa grea, băiatul s-a întins și a înhățat și-a doua fișă din mâna frizerului. Apoi dus a fost.

ALIMENTARA

si Fleetwood Mac. In functie d e veniturile anuale cu-
mulate din drepturi de autor : Paul McCartney, Elton
John si Mick Jagger. Ca nu arde de fani pe Facebook:
Linkin Park, The Beatles si Metallica. Ca numar de
menționări pe Google: The Beatles, Eagles of Death
Metal si Foo Fighters. După numărul de vizualizări
pe YouTube: Linkin Park si Metallica.
rul de piese ascultate ilegal: The Beatles. După numărul
de piese ascultate în streaming online: Queen, Foo
Fighters, The Rolling Stones, The Beatles, Metallica.
Trăgând linie si adunând tot ce e din jur, topul fi-
The Beatles, The Rolling Stones, Que-
lica. De unde se vede că tot rock-

Scriu pentru oameni mari: eseuri serioase, povestiri pline de umor, romane spectaculoase. I-am convins acum să intre în jocul nostru și să scrie și pentru cititorii mai mici. Jocul le-a plăcut și ce-a ieșit... veți descoperi în colecția *Cărțile mele*.

COLECȚIA CĂRȚILE MELE

Coordonatori:

Florentina Sâmhăian și Liviu Papadima

necartonate • 165 x 220 mm

Cuvinte-cheie: antologie, scriitori români,
ilustratori români

8 ani +

Texte de:

George Ardeleanu, Cezar Paul Bădescu, Florin Bican, Ioana Bot, Lavinia Braniște, Mircea Cărtărescu, Paul Cernat, Ioana Bâldea Constantinescu, Fanny Chartres, Marius Chivu, Horia Corcheș, Ladislau Daradici, Gabriel H. Decuble, Neagu Djuvara, Caius Dobrescu, Gruia Dragomir, Florin Dumitrescu, Vasile Ernu, Claudiu Florian, Matei Florian, Bogdan Ghiu, Mihaela Gînju, Adela Greceanu, Max Gruenwald, Laura Grünberg, Ioan Groșan, Nora Iuga, Jan Koneffke, Daniela Kluz, Dan Lungu, Ion Manolescu, K.J. Mecklenfeld, Călin-Andrei Mihăilescu, Alex Moldovan, Ioana Nicolaie, Veronica D. Niculescu, Liviu Ornea, Radu Paraschivescu, Ioana Pârvulescu, Raluca Poenaru, Alis Popa, Adina Popescu, Simona Popescu, Cristian Presură, Mircea Pricăjan, Ana Rotea, Doina Ruști, Ana Maria Sandu, Matei Sâmhăian, Dan Sociu, Dan Stanciu, Andreea Stănescu, Robert Șerban, Grete Tartler, Cristian Teodorescu, Călin Torsan, Lavinia Vasile, Elena Vlădăreanu, Rodica Zane, Mihók Tamás, Iulia Tudorie, Tudor Călin Zarojanu, Vlad Zografi

Ilustrații de:

Irina Dobrescu, Dan Ungureanu, Petra Martin, Raluca Anghel, Oana Ispir

COLECȚIA CĂRȚILE MELE JUNIORII

Coordonatori:

Florentina Sâmișăian și Liviu Papadima

Textele și ilustrațiile din antologiile *Cărțile mele. Juniorii* aparțin tinerilor câștigători ai concursului de creație *Locuiește în poveste!* necartonate • 165 x 220 mm

Cuvinte-cheie: antologie, *Locuiește în poveste!*, concurs de creație, copii

8 ani +

„Au curs poveștile valuri-valuri. Care mai mari, care mai mici,
cu rânduri mai lungi sau mai scurte, cu veselii sau cu tristeți,
cu năstrușnicii ori cu năzdrăvănii, făcute de băieți sau fete de
numai opt ani sau de alții aproape de două ori mai vârstnici ca
ei, scrise unele cu mîgălă, altele-ntr-un iureș.

Și din noianul de povești s-au ales frumoasele, și-apoi
frumoasele frumoaselor, literă cu literă, rînd cu rînd și poveste
cu poveste.

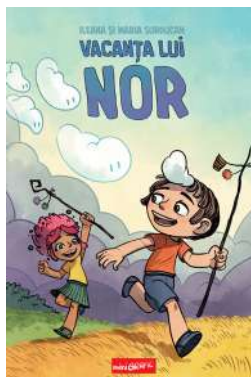
Poftă la citit!”

Liviu Papadima

Ileana Surducan este artist freelancer în domeniul ilustrației și al benzii desenate. Vede arta ca un joc din care umorul nu poate lipsi, deoarece oamenii au nevoie de curajul de a nu se lua în serios. Lucrările publicate includ albume și antologii de bandă desenată și cărți pentru copii.

Maria Surducan lucrează ca ilustrator, autor și scenarist de bandă desenată, în studioul său din Cluj-Napoca. Poveștile ei propun o călătorie a cărei destinație este fantasticul ascuns în inima locurilor familiare. A publicat romane grafice și cărți ilustrate.

VACANȚA LUI NOR

Text și ilustrații: **Ileana și Maria Surducan**

cartonată • 185 x 270 mm • 96 de pagini • 2018

Cuvinte-cheie: copii, vacanță, aventură, balaur, zmeu, bunici, solomonari, fantezie

8 ani +

Of și vai, ce soartă crudă! A venit vacanța mare, dar pentru bietul Nor e un adevărat dezastru. În loc să-l lase să se joace liniștit pe calculator, părinții îl duc la bunici, într-un sat uitat de lume. Fără calculator și fără încărcător la consolă! Ce poate fi mai rău? Bunicul crește nori și vrea să-l învețe și pe Nor să aibă grijă de ei. Plicticoasă treabă... norii plăpânzi și pufoși se topesc la soare și nici nu-l ascultă deloc. Din fericire, Nor îi va întâlni pe Skai, paznicul scaieților, și pe Laci, cavalerul înapătat. Iar împreună vor avea de înfruntat pericole mai ceva decât în orice joc pe calculator. Pentru că în pădure trăiește un... zmeu ADEVĂRAT!

ZIUA URMĂTOARE, LA MARGINEA PĂDURII...

Maria Surducan lucrează ca ilustrator, autor și scenarist de bandă desenată de mai bine de 10 ani. La Editura Grafic (colecția Minigrafic) a mai publicat în 2018, împreună cu Ileana Surducan, *Vacanța lui Nor*. Maria a desenat personajele cu o pensulă Kuretake pe o grămadă de hârtii, majoritatea Bristol din ăla bun și neted, unele xerox ordinar, apoi le-a scanat și a completat fundalurile și culorile digital. Dumnezeu să le dea viață lungă lui Kyle T. Webster pentru pensulele digitale, lui Kurt M. Russell pentru tutoriale și lui Nate Piekos pentru font, chiar dacă nu avea ș și ț.

CELE DOUĂSPREZECE PRINȚESE DANSATOARE

Text și ilustrații: **Maria Surducan**

cartonată • 245 x 175 mm • 50 de pagini • 2019

Cuvinte-cheie: bandă desenată, basm reinterpretat, prințese, curaj, istețime, magie, vrajă, fantastic, dragoste, aventură

8 ani +

Douăsprezece fiice de împărat strică noapte de noapte douăsprezece perechi de conduri de aur. Disperat, tatăl lor făgăduiește că-i va da o prințesă de soție celui care va lămuri misterul. Și astfel, zece prinți stau de strajă zece nopți la rând și dispar fără urmă.

În dimineața celei de-a unsprezecea zile, un tânăr cu capul în nori bate la poarta castelului...

... de două
ori stânga,
încă o dată la
dreapta și apoi
tot înainte!

Echipa editorială:

Coordonator: Diana Zografi

Redactori: Iulia Tudorie, Lavinia Vasile

Design: Alexandru Daș

DTP: Anca Vrănescu

© Editura Arthur, 2020

Editura Arthur este un imprint al Grupului Editorial ART

Grupul Editorial ART

Contact:

C.P. 4, O.P. 83, cod 062650, sector 6, București

Tel.: 021 224 01 30, 0744 300 870, 0721 213 576

Fax: 021 369 31 99

www.editura-arthur.ro

www.carteacugenius.ro

